

Phuong
Thuy

Hồng Nhan Bạc Phận

backinfo

Hồng Nhan Bạc Phận

Tác giả: Phương Thúy

Thể loại: Tiểu Thuyết

Bìa: Quynh Thanh Truc Nguyen

Created by: <http://isach.info>

Date: 08-September-2016

Kho ebook online

<http://isach.info>

CHƯƠNG 1 -

oảng " tiếng cái ly rơi trên nền nhà và kèm theo sau là tiếng khóc thét của bé Thiên . Hạnh sợ hãi vội vàng đỡ nó nhưng nó càng cố như gào lớn hơn và lăn đùng ra đất . Đang lúc Hạnh cảm thấy bất lực và có phần bực bội thì đằng sau hạnh đã vang lên tiếng của một người đàn bà :

--"cô làm gì mà để cho thằng cháu tôi khóc tím mày tím mặt thế kia hả ..."

người đàn bà tiến lại gần bé Thiên và bế nó lên rồi tiếp tục sửa soạn Hạnh ...

" nếu cô không muốn trông nó thì cứ nóiđừng lừa lúc không có ai mà đi ăn hiếp nó ..."

Hạnh chỉ biết cúi đầu mà lòng buồn như dao cắt . Người đàn bà thấy thế càng day nghiêng thêm ..

- " lúc nào cũng cứ để cái bộ mặt như đám macô định trừ ẻo ai ở cái nhà này thế hở ..."

bà ta bước đi và lăm bắm cái gì đó mà bây giờ đầu óc Hạnh ko thể nào nghe được nữa . Nàng buồn tủi uất hận mà nước mắt lưng tròng . Thật ra nàng đã cố nhịn nhục chiều chuộng bé Thiên mặc dù nó rất ư khó chiều và hư đốn, nhưng nàng biết nó là cháu nội đích tông của gia đình này, một gia đình rất xa lạ đối với Hạnh mà nàng phải rất ngại miệng khi gọi là gia đình chồng .

Hạnh về phòng ngồi thừ ra ghế . Canh nhà vào giờ này chỉ còn lại ba người : Hạnh, bà Quán, và bé Thiên . Không khí mỗi ngày có nhiều lúc thật yên lặng đến nỗi sợ mỗi khi hai bà cháu bà Quán đi ngủ . Và cũng nhiều lúc ồn ào

phát khiếp mỗi lần bà Quán cất tiếng đay nghiến Hạnh hoặc bé Thiên những nhẽo làm trời như ngày hôm nay .

Hạnh càng nghĩ càng thấy xót xa cho mình . Cha mẹ nàng ở bên kia nửa vòng trái đất chắc cứ ngỡ đời sống của nàng bây giờ được sung sướng lắm . Chứ họ đâu có hay mỗi ngày Hạnh phải ngậm đắng nuốt cay nhìn sắc mặt mọi người trong nhà để sống . Từ bà Quán là má chồng đến cháu chồng là thằng bé Thiên ai cũng có quyền la rầy mắng nhiếc hoặc làm cho Hạnh không có ngày được yên. Mỗi lần viết thư về, Hạnh đều cầm lòng giấu giếm sự thật . Nàng cứ phải bịa đặt ra những chuyện tốt để cho cha mẹ được yên lòng, và đến dần Hạnh đã sợ không còn muốn viết thư nữa . Hạnh sợ thêu dệt nhiều quá những cái đẹp và một ngày nào đó sự thật phũ phàng được phơi bày, cha mẹ nàng chắc sẽ không chịu được đả kích này . Hạnh thở dài khi nghĩ đến cha mẹ đã tuổi ngũ tuần, tóc trắng bạc phơ, mỗi ngày mòn mỏi ngóng tin con gái . Nghĩ đến con Loan, con Phụng giờ chắc đã vào được đại học rồi sau khi có số tiền cưới hỏi của Hạnh . Nghĩ đến đây lòng Hạnh như đau nhói . Lúc phải nghỉ dạy học để theo chồng, nàng nghĩ nàng cũng chỉ giống bao người con gái khác, lớn rồi thì đi xuất giá . Khác chút là Hạnh "được" đi lấy Việt Kiều, và tiền sính lễ ấy là chuyện đương nhiên phải có trong hôn lễ, và cũng là một số tài sản có thể cứu nguy lúc gia đình gặp khó khăn. Thế là Hạnh đành nhắm mắt bước đi với hy vọng sau khi sang Mỹ rồi có thể giúp gia đình nhiều hơn nữa .

Nhưng sự đời khó liệu, đâu ai đoán được những cái nụ cười, những lời hứa chăm sóc, coi như con ruột của người ta chỉ là những màn kịch . Cha mẹ Hạnh đâu có thể nào biết được sau khi nàng đặt chân tới Mỹ, người ta đã trở mặt, đã coi nàng như một món đồ mà họ "dùng tiền mua về " . Hạnh ở nhà họ không khác chi một người ở . Coi bé

Thiên, nấu cơm, rửa chén, và giặt giũ cho hết mọi người trong nhà . Chưa kể có nhiều khi bị bà Quản mắng nhiếc bắt đứng hầu bàn không cho ăn nữa . Cái gia đình này càng lúc càng làm cho Hạnh mất đi cảm giác làm người .

Hạnh tức tưởi trong âm thầm vì tội phận mình khi đã kết nghĩa chồng vợ với Thế Anh, một người con trai quá ư nhu nhược đến nỗi không còn lý lẽ . Những gì bà Quản nói, đúng hay sai Thế Anh đều nghe hết . Có nhiều khi thấy bà ta áp bức Hạnh quá mà anh chỉ biết im lặng cúi đầu . Đã bao lần anh ta làm ngơ cái ánh mắt cầu cứu của Hạnh . Nàng đã quá thất vọng và buông xuôi . Nếu như không có Quốc, người em chồng và cũng là người bạn duy nhất hay an ủi Hạnh, chắc nàng đã không còn sức mà sống tới ngày hôm nay.

Trong bốn anh em, chỉ có Quốc là người đối xử với Hạnh thật tình và quan tâm đến Hạnh . Còn mọi người khác dường như ai cũng có vấn đề riêng và họ chỉ coi Hạnh như một người dư thừa, không cảm giác và máu thịt . Người con cả là Phi, người lúc nào cũng lăm lì không nói chuyện với ai . Lúc ban đầu Hạnh cũng rất muốn biết tại sao anh ta lại như thế nhưng không có ai nói chuyện với Hạnh và nàng không dám hỏi ai . Đến sau này nghe Quốc kể thì Hạnh mới biết rằng vợ anh ta đã bỏ đi và để lại bé Thiên . Thế là anh ấy đã trở nên trầm lặng ít nói, đi làm về là nhốt mình trong phòng, không màng gì tới ai, kể cả bé Thiên . Có nhiều khi bà Quản sai Hạnh mang cơm vào phòng cho anh ta, thấy anh ta nằm gục, Hạnh lo lắng hỏi thăm thì lại bị anh ta hét to đuổi ra ngoài .

Người em gái út kể Quốc bằng tuổi với Hạnh . Cô ta vẫn còn đi học đại học . Mặc dù tên Diệu nhưng tánh tình rất đanh đá và chua chát . Là con gái với nhau, Hạnh biết cô ta thường hay lừa theo bà Quản sỉ vả Hạnh vì cô ta ganh với sắc đẹp của Hạnh . Hạnh cũng không lấy đó làm nỗi lo

âu vì nàng đã không còn thời gian để mà lo âu nữa với những công việc bận rộn như thế .

Đang miên man với dòng suy nghĩ thì có tiếng gõ cửa . Hạnh uể oải đứng dậy ra mở thì thấy Quốc đứng trước mặt với nụ cười hiền đón chào nàng . Quốc có bờ vai rộng và nước da ngăm, không được trắng trẻo nho nhã như Thế Anh . Nhưng chàng có một cái khí khế nam nhi mà Hạnh rất mơ ước Thế Anh có thể có, dù một nửa thôi thì cũng đủ cho Hạnh được an ủi rồi . Đối với Quốc, Hạnh rất là biết ơn và kính trọng vì chàng đã bao phen che chở, giúp đỡ nàng tránh được nanh vuốt của bà Quán và Diệu . Khi nhìn thấy Quốc, Hạnh như nhìn thấy cả những gì xảy ra của thời quá khứ không xa, mà nay đã là một kỷ niệm chôn sâu trong lòng hai người .

Năm ấy sau khi tốt nghiệp đại học ngoại ngữ, Hạnh đã xin vào trường trung học dạy Anh Văn . Cuộc sống dường như rất ưu đãi Hạnh khiến Hạnh rất hồn nhiên tươi trẻ . Cho đến một ngày, Hạnh được nhắn lên văn phòng nghe điện thoại . Bên kia đường dây, nàng nghe thấy mẹ nàng khóc nức nở . Hỏi ra mới biết cha nàng làm ăn buôn bán bị người ta gạt mất hết tiền bạc, và ông đã bị sốc đến phải đưa cấp cứu ở nhà thương. Chỉ trong giây lát, trời đất như sụp đổ đối với Hạnh . Nàng biết rồi đây cuộc sống của gia đình sẽ gặp nhiều khó khăn và đồng lương giáo viên của Hạnh sẽ không đủ nuôi sống gia đình và lo cho con Loan con Phụng đi học nữa . Thế là Hạnh quyết định đi kiếm thêm việc làm .

Đã bao tháng trôi qua, đọc biết bao tờ báo, nộp đơn biết bao chỗ mà không một ai chịu nhận Căn bệnh tim của ba nàng bị nặng hơn sau từ cơn sốc va phải nằm viện điều trị. Những tài sản cuối cùng trong nhà Hạnh đã đem đi bán chạy tiền lo thuốc thang cho ba . Đến cái cây đàn dương cầm ba mua tặng cho Hạnh vào dịp sinh nhật 18

của Hạnh, Hạnh cũng phải cầm nước mắt mà bán đi. Nhưng tiền cứ ra đi ào ào, mà bệnh của ba nàng không hề thuyên giảm. Con Loan và con Phụng đã có ý muốn nghỉ học đi kiếm việc làm phụ giúp Hạnh. Nhưng Hạnh không đành lòng thấy chúng phải bỏ học dở dang. Thế nên Hạnh hứa với lòng mình dù việc gì đi chăng nữa Hạnh cũng sẽ làm, chỉ cần có tiền lo cho gia đình thôi.

Hôm nay lại thêm một buổi tìm kiếm việc làm thất bại. Hạnh đang mệt mỏi và buồn chán lê chân về nhà thì giữa đường gặp phải Lan, cô bạn thời trung học. Tiếng của Lan ơi ới gọi Hạnh giữa đám đông làm Hạnh ngạc nhiên xoay người tìm kiếm. Cô Lan trước mặt Hạnh giờ đã là một người hoàn toàn khác xưa. Mái tóc đen thề ngày nào đã được tỉa ngắn và nhuộm đỏ. Khuôn mặt ngày thơ giản dị nay đã được tô son điểm phấn. Nhìn Lan thật lộng lẫy trong bộ váy nấn màu vàng. Hạnh còn đang ngạc nhiên thì Lan lên tiếng:

--"bồ không nhận ra mình sao hả Hạnh ??Lan nè ..."

Lan cười lớn đánh tan sự ngỡ ngách trên khuôn mặt Hạnh. Hạnh cũng cười theo.

--" Lan đó hả ..." Hạnh đáp ..." bồ làm gì đi đâu đẹp quá làm mình suýt không nhìn ra bồ nữa"

--" ồ ...mình đi làm thôimà chiếc xế bị cán đinh nên đang chờ người ta sửa thì gặp Hạnh đi đăng xe"

rồi Lan tiếp ..

" mà làm gì trông bồ thiếu não thếcó chuyện buồn hả ..."

Hạnh thở dài và kể cho Lan nghe tình cảnh của gia đình nàng và tìm kiếm việc làm thêm khó ra sao. Lan lắng nghe và vỗ vai hạnh an ủi. Chợt Lan như nhớ ra chuyện gì, nàng reo lên:

--" ồ có phải Hạnh theo khoa ngoại ngữ phải ko ??
.....chắc Anh Văn Hạnh khá lắm nhỉ "

--"Phải ..." HẠnh nói .." mình đang dạy anh ngữ ở trường trung học X ...có gì ko Lan ? .."

Lan nhìn Hạnh một hồi rồi nói ..." nếu Hạnh cần việc làm thì Lan sẽ giới thiệu cho việc nàynhưng mà chỉ sợ việc đó sẽ khó đối với Hạnh .."

Hạnh nghe tới có người chịu mượn làm thì lòng nhói lên chút hy vọng . Hạnh nói .." việc gì khó tới đâu Hạnh cũng làm hếtLan giúp Hạnh điviệc gì vậy Lan ?? .."

Lan cười nhẹ rồi nói " chỗ Lan làm họ đang cần tuyển một nữ nhân viên có khả năng Anh ngữvì chỗ này thường hay có các khách nước ngoài và Việt Kiều ghé chơi ..."
Lan ngừng một chút và đợi Hạnh hỏi .

Hạnh nghe thấy có việc làm mà mình có thể dùng tới khả năng Anh văn của mình thì nàng mừng lắm . Nhưng hơi thắc mắc chỗ Lan làm là chỗ nào mà sao Lan ăn mặc đẹp quá lại có khách nước ngoài tới chơi nữa . Như hiểu được nỗi thắc mắc trong lòng Hạnh, Lan nói tiếp

--" hiện giờ Lan đang làm cho vũ trường XYZvũ trường lớn nhất Sài Gòn này"

Hạnh như cảm thấy tia hy vọng nhỏ nhoi đã bị dập tắt khi nghe Lan nói nơi đó là vũ trường . Nàng hoang mang lo nghĩ có nên vì tiền mà bán thân vào chỗ ăn chơi sa đọa đó ko ?? Liệu ba mẹ nàng có tha thứ cho nàng ko nếu như biết nàng làm ở đóvà rồi họ sẽ ra sao ...??
...những dòng câu hỏi cứ nổi dài và Hạnh không biết phải làm sao . Hạnh đã chán cái cảnh mỗi ngày đi tìm việc và về trong thất vọng . Lan cũng biết Hạnh sẽ không thích công việc này . Nhưng Lan nhìn người con gái đẹp như HẠnh với cái tài năng mà bị chôn vùi, héo hắt đi vì cuộc

sống khó khăn thì Lan cầm lòng không nổi . Và lại Lan nghĩ công việc mang tiếng ở vũ trường nhưng Hạnh chủ yếu cũng chỉ làm hầu bàn cho khách nước ngoài thôi, không có gì nghiêm trọng hết . Lan quyết định thuyết phục Hạnh đi làm .

Hạnh cuối cùng cũng đã siêu lòng và không muốn kéo dài tình trạng cầm bán đồ kỷ niệm của gia đình nữa . Thế là họ chia tay và Lan hẹn ngày dắt Hạnh vào ra mắt ông bà chủ vũ trường .

Hạnh đang lui cui bỏ bộ đồng phục vào giỏ thì má Hạnh gõ cửa đi vào . Hạnh vội vã lấy mền che lại cái giỏ đồ của mình . Hạnh đã giấu gia đình không cho ai biết công việc của nàng . Sau mỗi giờ dạy học ở trường, Hạnh về nhà thay đồ đi làm . Hạnh phải nói dối với má nàng là nàng làm thêm ở một văn phòng thương mại . Hạnh biết cha mẹ Hạnh không bao giờ chấp nhận sự thật là người con gái đoan trang hiền thực như Hạnh mà lại đi làm việc ở vũ trường, mặc dù việc ấy không gì tồi tệ . Hạnh phải thuyết phục mình rằng mọi việc sẽ êm đẹp, rằng ba mẹ Hạnh sẽ không bao giờ biết đến, và việc làm hiện giờ của nàng đã giúp đỡ kinh tế gia đình rất nhiềuchỉ có nói chuyện với bản thân Hạnh như thế thì lương tâm Hạnh đỡ cắn rứt lo lắng .

Bà Lý tiến gần tới Hạnh . Bà nhìn Hạnh một lúc rồi đưa tay vuốt mái tóc dài của nàng và ôn tồn nói

--" tội cho con gái của mẹ quáphải lao đao vất vả vì gia đìnhmà mẹ thì không giúp gì được ..." bà Lý thở dài, mắt rướm rướm như muốn khóc . Hạnh thấy thế chột thương mẹ vô cùng . Hạnh hiểu được tâm trạng của những người làm cha mẹ khi phải đương đầu với khó khăn mà cảm thấy mình bất lực . Hạnh ôm vai mẹ nói nhỏ

--" mẹ à ...con là con gái lớn màcon thương cha mẹ và hai em ...con lo lắng cho gia đình là điều đương nhiên màmẹ đừng lo nhiều quá nhé" Hạnh ấp úng ..."..công việc con làm không có gì cực đâu ..." Nói tới đây Hạnh quay sang nhìn chỗ khác vì nàng sợ mẹ nàng sẽ nhìn được ánh mắt chứa đầy những nỗi lo sợ của mình .

Bà Lý thấy con gái nói thế lòng bà cũng bớt lo lắng . Bà vỗ nhẹ vào ta Hạnh và cười " con gái của mẹ ngoan lắm ..." rồi bà đi xuống bếp . Hạnh bước theo sau . Bà đã chuẩn bị cơm tối cho Hạnh như mọi ngày mặc dù Hạnh đã dặn là không cần mang cơm đi làm .

___" Hạnh nècon ăn chút gì đi rồi đi làmmẹ cũng đã chuẩn bị cơm cho con mang đi ăn tối rồiđừng nhịn đói con nhédạo này trông con ốm hơn nhiều đó ..." Vừa nói bà vừa bới chén cơm đưa cho Hạnh . Mặc dù không đói và thì giờ không còn nhiều nhưng Hạnh cũng ráng ăn hết chén cơm cho bà Lý vui .

Vũ trường nơi Hạnh làm được chia ra thành hai bên . Một bên là sàn nhảy, phòng karaoke, và bar rượu cocktail. Còn một bên là nhà hàng để cho khách tiện việc ăn uống sau những giờ cuồng say trong tiếng nhạc .

Hạnh đã may mắn được nhận vào công việc hầu bàn như lời Lan đã nói . Lan phục vụ trong phòng karaoke, Hạnh đã nhiều lần có ý hỏi sao Lan không làm hầu bàn như Hạnh . Những lần như thế Lan chỉ cười và nói là việc của Lan kiếm được nhiều tiền hơn và vì Lan ..thích hát karaoke . Hạnh thông cảm được cho bạn vì Hạnh cũng biết là gia đình Lan cũng đang gặp khó khăn như Hạnh . Nhưng mỗi lần thấy Lan phải cố uống những ly rượu chát và sặc sụa khói thuốc, Hạnh tự dưng thấy thương bạn vô cùng và muốn kéo Lan lìa khói chỗ này . Nhưng Hạnh

nghĩ, chốn phồn hoa như đất Sài Gòn này, việc làm nào phải đâu để kiếm cho những người con gái như Hạnh và Lan. Lan có lẽ đã quen và thích công việc của mình rồi nên Hạnh cũng không muốn gây cho bạn thêm nhiều suy nghĩ phiền phức .

Hôm nay là thứ hai, nhà hàng vũ trường vắng hơn mọi hôm . Hạnh ngồi xếp lại những muống nĩa để sẵn . Công việc của Hạnh cũng rất nhàn, nhất là vào những ngày trong tuần như thế . Có khách thì chạy bàn . Còn không thì coi lại rượu bia nước ngọt coi còn đủ không . Nhờ tánh tình chăm chỉ và cởi mở của Hạnh khiến bao khách hàng khen ngợi, ông bà chủ đã chịu mướn Hạnh dài hạn và lên lương nhiều hơn. Hạnh vui mừng định chạy qua kiếm Lan để báo tin này nhưng chưa kịp đi thì đã có ba người khách, một nam hai nữ, bước vào . Thu Nga là người đưa khách đã dẫn họ vào bàn của Hạnh .

Hạnh cầm menu bước tới đưa cho ba người, lên tiếng chào họ và giới thiệu tên mình. Chàng trai ngồi đối diện Hạnh đỡ lấy và mỉm cười chào lại Hạnh . Hạnh nói sẽ trở lại khi họ chuẩn bị kêu thức ăn và định quay đi thì cô gái lên tiếng gọi Hạnh lại

--" cô gì đó ...um ah` ...cô Hạnh hả ..."

người con gái nheo mắt như muốn đọc bảng tên trên ngực áo của Hạnh rồi tiếp ...

"chúng tôi mới từ Mỹ về VN chơicó người quen giới thiệu tới đây để ăn ..và nháy" ..

cô gái cười lớn ..

"mà giờ không biết phải ăn gì cho hợp nữacô làm ơn cho chúng tôi ý kiến được không"

Hạnh chưa kịp lên tiếng thì chàng trai ngồi đối diện đã nói ...

" thôi mà Útmình tới đây để chơi màđói bụng thì ăn gì qua loa đilàm phiền người ta nữa ..."

Người con gái này giờ ngồi im lặng cũng lên tiếng ...

- "thôi cái gì cũng được màcó menu nèmình đọc đi Út .."

Út bỗng thấy bực tức vì hai người họ làm như là cô ta không biết điều . Cô nói lớn bằng nửa tiếng Việt nửa tiếng Anh mà Hạnh với khả năng của mình cũng có thể hiểu được ..." - - "it s her job to explain what s best herethat s how she gets paidanh tư với Diễmyou guys always like that ...jeezz ..." rồi cô ta vất cái menu xuống muốn đứng dậy đi .

Hạnh thấy giọng điệu hơi phách lối của cô Út cũng thấy hơi khó chịu, định để cô ta đi nhưng nghĩ đến chuyện nhỏ không đáng để nàng phải giải thích với bà chủ . Hạnh cố nở nụ cười và nhỏ nhẹ nói ...

" cô Útmuốn biết món gì ngon hảở đây chúng tôi có đủ món ngon ...nhưng có món này đa số phụ nữ thích lắmvì nó vừa có đủ dinh dưỡng hoa quả và không kém phần protein từ thịt ..."

đoạn Hạnh mở menu ra và chỉ cho Út món đó .

Út liếc mắt sơ qua và gật đầu chịu order . Mặt cô ta đã tươi lên phần nào . Hạnh quay qua lấy order từ phía hai người khách còn lại . Chàng trai này giờ chăm chú nhìn Hạnh nói chuyện với Út và chợt giật mình khi thấy Hạnh quay sang bất ngờ. Anh ấy ấp úng nói tên món ăn mình muốn và đưa menu cho Hạnh với lời cảm ơn nhỏ . Hạnh cười nhẹ và nói

- "không có chi"

rồi bước đi .

Đã mấy hôm kể từ ngày gặp Hạnh ở nhà hàng vũ trường về, lòng Quốc tự dưng cứ nghĩ đến cô ấy hoài . Chàng cũng không hiểu tại sao nữa. Khuôn mặt xinh xắn và nụ cười hiền dịu của nàng từng giây phút hiện ra trong đầu Quốc . Quốc đã từng tuổi đầu, đã gặp biết bao người đẹp mà chưa có ai có sức quyến rũ làm chàng nhớ mãi sau lần gặp đầu tiên như vậy . Chàng không ngờ chuyển về VN này để lo hôn sự cho anh mình mà chàng lại bị tơ hồng vương mắt như thế . Quốc mỉm cười khi chợt nhận ra là mình đang suy nghĩ vẩn vơ .

Rồi Quốc nghĩ đến cái lỗi nói chuyện hơi kiêu của em mình mà lòng buồn xuống vì mắc cỡ . Quốc rất muốn trở lại nhà hàng để nói câu xin lỗi với Hạnh và để tiện dịp làm quen luôn . Nhưng lòng Quốc lại ngại ngùng không dám . Cho đến hôm nay khi chàng đã không chịu nổi sự nhung nhớt lạ kỳ này, Quốc đã đứng dậy đóng bộ để đi đến nhà hàng .

Khách sạn Quốc ở không cách xa nhà hàng lắm nên chàng quyết định thả bộ vừa để chậm chậm lấy tinh thần gặp Hạnh, vừa để ngắm cảnh chiều thứ bảy của Sài Gòn . Phố xá đông đúc xe cộ làm Quốc thấy mà hoảng sợ . Chàng nghĩ thầm "cũng may mình không biết lái xe honda ...nếu không thì chắc rớt tim mỗi lần cầm xẻ quá ..." Quốc cười với bản thân mình vì nghĩ mình sao nhát như thỏ đế .

Không bao lâu Quốc đã đến vũ trường . Mở cánh cửa vào nhà hàng . Quốc thấy tim mình đập thành thịch . Chàng cảm thấy lạ vô cùng sao lại có cái cảm giác ngộ như thế . Từ đằng xa Quốc đã nhìn thấy Hạnh . Người dẫn bàn tới hỏi thì Quốc chỉ cái bàn ở góc mà mấy bữa trước Quốc cùng hai người kia đã ngồi . Chỉ một phút sau thì Hạnh đã bưng ly nước đá và cái menu tới . Hạnh ngờ ngợ vì thấy

khuôn mặt của người con trai này rất quen . Nhưng cũng chỉ mỉm cười và giới thiệu tên mình . Quốc hồi hộp lấy hết can đảm và nói

--" cô Hạnhmấy bữa trước tôi đã tới đây với hai người con gái rồikhông biết cô còn nhớ không ..."

Bây giờ thì Hạnh đã nhớ rõ người con trai này là ai rồi vì nàng không thể quên được cái cô Út đi theo anh ấy hôm nọ . Hạnh cười ...

"ohHạnh nhớ rồihôm đó anh tới đây với cô Út và cô Diễm phải không?? ...anh là ...anh tư mà phải ko ??"

Quốc như reo vui lên vì thấy Hạnh cũng ít nhiều gì còn nhận ra mình ..

" phảiphải đó cô Hạnh ..."

rồi Quốc như sực nhớ tới Út

" hôm đó thật xin lỗiem gái tôi hơi quá đángnó còn trẻ ...mong cô thông cảm nhé ..."

Hạnh thấy vẻ mặt của Quốc như thành khẩn và không phải làm cho có lệ nên nàng cười vui vẻ đáp ...

- "ohđâu có gì đâu anhHạnh đâu có buồn gì đâu nè .."

Có tiếng ai gọi Hạnh nên nàng nói xin lỗi nhanh với Quốc và hẹn trở lại khi Quốc cần order . Quốc nhìn theo Hạnh mà lòng nhẹ hẳn . Nụ cười lúc nào cũng nở trên môi và tiếng nói nhu mì nhỏ nhẹ của Hạnh thật đã làm lòng Quốc ngây ngất . Chàng mãi mê với dòng suy nghĩ mà quên luôn không chọn món ăn của mình cho đến khi Hạnh trở lại thì Quốc mới thấy mình sao bữa nay kỳ quá .

--"xin lỗi Hạnhtôi còn chưa biết món nào để mà order nữa ..."
Quốc ngập ngừng ..."
"hay Hạnh chọn giùm tôi luôn đi .."

Hạnh cười và nghĩ thầm anh em giống nhau quá ... rồi Hạnh chọn món mà nhiều người thích

"hay anh ăn thử món Giây Tơ Hồng này nhé .."

Quốc nghe cái tên hay hay và có ý nghĩa trong lòng mình và là do Hạnh chọn nên chàng không chờ Hạnh hỏi chịu hay không đã gật đầu lia lịa . Hạnh bước đi và quay lại với một ly rượu nhẹ trên tay . Quốc còn ngạc nhiên vì Quốc không có order rượu thì Hạnh đã lên tiếng

--"món này thường hay đi kèm rượu Giao Bôi nàyđây là món hoà hợp chung đặc biệt của nhà hàng Hạnh đó anh tư...ly này Hạnh đãi anh tư coi như là ly rượu quen biết nhé ..." Quốc tưởng chừng như mình đã nghe lắm . Quốc còn chưa biết phải ngỏ lời làm quen ra sao mà giờ nghe Hạnh nói vậy lòng Quốc vui vô cùng . Quốc vội đáp

--"như vậy sao đượcđể Hạnh tốn tiềntôi ngại lắm ...

Quốc không giấu được cái vui trên khuôn mặt

- "Hạnh chịu ..quen biết tôi ...là tôi vui rồi "

Quốc nhìn Hạnh đăm đõi làm Hạnh hơi thẹn . Thật ra Hạnh thấy Quốc có khuôn mặt hiền và tánh tình hoà nhã không kiêu căng phách lối như những người khác từ nước ngoài về mà nàng đã gặp, và đặc biệt chàng đã đến đây xin lỗi dùm cô em gái . Hạnh thấy tự dưng cũng mến Quốc nên đã nói chuyện với Quốc như vậy .

Hôm nay tối thứ bảy cho nên nhà hàng cũng đông đúc hơn . Hạnh chỉ kịp mang thức ăn ra cho Quốc rồi cũng bận bịu với mấy bàn khác . Quốc cũng không muốn lấy thêm thời gian của HẠnh nên ngồi một chút nhâm nhi hết ly rượu rồi Quốc đứng dậy ra về . Chàng không quên bỏ lại miếng giấy nhỏ và tiền tip trên bàn .

Hạnh trở lại bàn thì thấy Quốc không còn đó nữa . Ly rượu đã cạn mà thức ăn còn nguyên . Kể đó còn có một mảnh giấy được xếp lại và một số tiền khá lớn .Hạnh thắc mắc sao Quốc lại để lại nhiều tiền quá nhưng vì bận quá nên đã quơ tay lấy miếng giấy và số tiền bỏ vào túi áo và định bữa nào gặp Quốc sẽ trả lại .

Quốc thu dọn lại căn phòng và bỏ quần áo vào va li để chuẩn bị trả phòng lại cho khách sạn . Quốc cảm thấy buồn buồn vì ngày mai chàng phải về quê một thời gian để lo phụ việc cưới hỏi dùm cho anh chàng là Thế Anh . Như vậy là Quốc phải xa Sài Gòn, không còn tới nhà hàng gặp Hạnh được nữa . Quốc định sẽ ở lại mấy hôm nữa nhưng mẹ chàng đã gọi điện lên mấy lần hỏi Quốc và Thế Anh về đặng còn kịp vì ngày cưới đã định hai tuần lễ sau . Út và Diễm đã về quê mấy ngày trước, chỉ còn Quốc ở lại chờ Thế Anh lo xong việc ở đây rồi hai anh em cùng về .

Quốc đang uể oải xếp đồ thì Thế Anh bước vào . Nhìn Quốc với nét mặt không vui thì Thế Anh thắc mắc hỏi

--" em có gì buồn hả Quốcnhớ Diễm phải không ?? "Thế Anh nháy mắt chọc Quốc. Quốc bật cười và không hiểu sao mọi người trong nhà ai cũng muốn ghép đôi chàng với Diễm . Quốc xét lòng và chỉ thấy mình coi Diễm như một người em, không khác gì Út Diệu trong nhà .

--"anh ba nàythiệt tìnhđừng nói thế trước mặt Diễm nhasợ cô ấy hiểu lầm .. tội nghiệp ..."

Quốc nói xong và đi vào nhà tắm chải đầu định sẽ đi đến nhà hàng gặp Hạnh lần cuối trước khi lên đường về quê với Thế Anh.

Thế Anh nằm xuống giường, chàng thấy thật thoải mái sau một ngày thực tập tại bệnh viện mệt nhọc . Chàng

cười và nghĩ chắc Quốc còn mắc cỡ, thích Diễm mà không dám nói ra . Thế Anh biết Diễm từ lâu đã cảm mến Quốc nên đến nỗi không ngần ngại theo gia đình chàng về VN trong dịp này luôn. Diễm là cô gái dễ thương và si tình . Thế Anh nghĩ Quốc đã được may mắn hơn chàng mà Quốc không biết . Chàng nghĩ đến người vợ sắp cưới mà mẹ chàng đã chọn cho chàng và nhân dịp chàng về VN thực tập, mẹ chàng đã ngỏ ý muốn chàng cưới cô ta luôn .

Thy và Thế Anh chỉ mới gặp nhau chưa quá ba lần mà hai tuần nữa hai người sẽ thành chồng vợ . Thế Anh càng nghĩ càng thấy chuyện này sao mong manh cơ hồ . Chàng từ lâu rất mong muốn sẽ cưới được một người mà lòng chàng yêu thương và có thể chăm lo cho nàng suốt đời . Cưới Thy đều là do ý muốn của mẹ chàng và lòng chàng sao hồ hững trước sự chịu đựng phục tùng của Thy . Đối với Thế Anh, nụ cười của Thy có gì là gượng gạo dường như chỉ muốn làm cho chàng hài lòng mà thôi .Thế Anh hiểu được là mình không hề yêu Thy nhưng chàng chưa hề cãi lại những gì mẹ chàng chỉ định .Thế Anh chột thờ dài và cố nhắm mắt nghĩ ngợi .

Quốc bước từ nhà tắm ra thấy Thế Anh đã ngủ, chàng nhè nhẹ khép cửa và bước đi xuống phố tiến về phía nhà hàng.

CHƯƠNG 2 -

uổi chiều gió mát . Quốc thong thả bước chân qua dãy phố đông người chật chội này với một niềm vui khắp khởi vì chàng sắp được gặp Hạnh . Quốc bước vào nhà hàng, cũng như thường lệ., cô gái dẫn đường đưa Quốc vào góc bàn cũ . Quốc dõi mắt tìm Hạnh, thấy thế cô gái trẻ hiểu ý và nói : "chị Hạnh không tới làm nữa, nghe nói nhà chị xảy ra chuyện gì đó ..chị đã nghỉ luôn rồi"

Quốc thấy hơi buồn vì không được gặp Hạnh và cùng lúc lo lắng không biết chuyện gì đã xảy ra . Quốc nảy ra ý định tìm đến nhà Hạnh để thăm nàng, đồng thời tìm hiểu bối cảnh của gia đình Hạnh . Quốc hỏi thăm cô gái và xin địa chỉ của Hạnh .

Nhà Hạnh nằm khuất trong một xóm nhỏ vùng ngoại ô . Quốc đã đón taxi đi đến đây nhưng lối vào nhà Hạnh chật chội xe vào không được nên Quốc phải đi xuống lộ bộ vào . Con đường đất bụi bặm đã chật hẹp mà còn chật hơn với những chiếc xe ba gác đậu ngổn ngang . Quốc có thể đoán được đây có lẽ là một xóm nghèo lao động của Sài Gòn . Quốc chợt nghĩ đến Hạnh và cảm giác được cuộc sống cơ hàn của gia đình nàng . Quốc thương cảm cho một cô gái cha6n yếu tay mềm như Hạnh phải bôn ba nuôi sống gia đình giữa đời sống nhiều cạm bẫy trên mảnh đất phần hoa đô thị này .

Quốc đứng trước cổng của một căn nhà nhỏ có giàn hoa giấy tím tím . Theo lời cô gái kia tả thì đây nhất định là nhà của Hạnh vì khắp xóm chỉ có căn nhà này có giàn hoa giấy mà thôi . Quốc đang ngần ngại không biết nên

bước vào hay không thì có tiếng người con gái đằng` sau lưng : "xin lỗi ông tìm ai "

Quốc quay lưng lại và không ngờ đó chính là Hạnh . Hạnh cũng ngạc nhiên khi nhận ra người đàn ông đó là người nàng đã gặp ở nhà hàng . Hạnh còn chưa hiểu vì sao Quốc lại đứng trước nhà nàng thì Quốc đã lên tiếng:

--"tôi có đến nhà hàng tìm Hạnh nhưng người ta nói hôm nay Hạnh không đến làm " ...Quốc dừng một phút rồi tiếp " cô ta cho biết là nhà Hạnh đã xảy ra chuyệntôi thấy ...lo lắng nên mạo mụi đến thăm Hạnh "

Hạnh ngạc nhiên lắm khi một người nàng không mấy quen biết và một chàng trai đã sống lâu năm ở nước ngoài lại nhiệt tình như vậy . Hạnh nghĩ không có gì phải giấu chuyện gia đình Hạnh với Quốc . Hạnh cười buồn và đáp :

--"cám ơn anhba Hạnh bị bệnh đã lâu và hiện còn nằm trong nhà thươngbây giờ tình trạng càng lúc càng nguy ngập ..."

Hạnh cúi đầu buồn . Quốc thấy như mình cũng buồn theo Hạnh . Chàng cố tìm lời gì để an ủi nhưng không biết nói sao . Nên Quốc cố đẩy qua chuyện khác mong Hạnh sẽ quên tạm nỗi buồn ấy .

--" tôi hiểu là trong tình trạng thế nàyHạnh phải ở nhà lo cho bác trainhưng cô gái có nói Hạnh đã xin nghỉ làm luôn rồi "

Hạnh biết Quốc đang thắc mắc tại sao . Hạnh cảm thấy những bứt rứt trong Hạnh cần được thoát ra . Nàng cần một người tâm sự và Hạnh cảm thấy được Quốc không phải là người xấu

- "thú thật với anh ...từ lâu nay ba má Hạnh không đồng ý Hạnh làm nơi đó mặc dù Hạnh chỉ là chạy bàn " Hạnh

ngập ngừng ..."nhưng anh biết đócái vũ trường cũng là ở đó luôn và khi người ta nói đến nơi đó, người ta chỉ nghĩ đến vũ trường "

Hạnh buồn buồn, đôi mắt nàng nhìn xa xăm vào bụi bông tím .."ba Hạnh bị bệnh và đồng lương giáo viên của Hạnh không đủ nuôi gia đình và lo thuốc thang cho ba ...nên Hạnh phải đánh liều xin làm ở đó mặc dầu biết ba má Hạnh không bao giờ muốn Hạnh đặt chân tới đó ...và không biết xui khiến sao ba Hạnh đã biết"

Tới đây Quốc đã đôi phần hiểu được vì sao Hạnh phải nghỉ làm gấp . Quốc đoán chắc ba má Hạnh đã biết và có thể vì vậy cơn bệnh của ba Hạnh bị trầm trọng hơn . Quốc còn loay hoay suy nghĩ thì Hạnh lại lên tiếng :

--" y chết ...Hạnh lơ đễnh quá ...khách tới nhà mà không mời vào nhà ...anh bỏ qua nhé "

...Nhìn nụ cười với đôi mắt còn vương nét buồn của Hạnh, Quốc thấy Hạnh đẹp biết bao và chàng biết đây là cô gái Quốc bao lâu tìm kiếm .

Trong khi chờ đợi Hạnh xuống bếp pha trà, Quốc ngồi quan sát căn nhà của Hạnh . Căn nhà tuy nhỏ nhưng thật gọn gàng xinh xắn . Màu sắc quanh nhà thật thanh nhã như tượng trưng cho một người dịu dàng như Hạnh . Những bông hoa giấy màu tím được trang trí rất đẹp quanh nhà . Quốc cảm nhận được Hạnh có một tâm hồn thơ mộng và một bàn tay khéo léo . Quốc chợt nhìn thấy một tấm hình của gia đình Hạnh treo trên bức tường đối diện . Quốc đi lại gần để xem rõ hơn . Màu hình đã có vẻ cũ nhưng không làm vơi đi nụ cười tươi của ba cô con gái . Quốc để ý thấy trang phục họ mặc là trang phục của những người khá giả . Chàng chợt nghĩ chắc gia đình Hạnh khi xưa cũng thuộc vào hàng khá giả mà chắc thời thế đổi thay.

Quốc còn thơ thẩn trong giòng suy nghĩ thì Hạnh đã từ nhà dưới bước lên . Quốc vội vàng quay lại và cảm thấy hơi ngượng vì nghĩ Hạnh đã nhìn thấy cái nhìn chăm chú của chàng trên tấm hình kia. Nhưng Hạnh đã lên tiếng làm đánh tan đi sự ngượng ngập ấy

--"mời anh uống tràtrà còn nóng ...cẩn thận nhé " ...Hạnh bưng ly trà trao cho Quốc và nhìn tấm hình nói ..."hình này chị em Hạnh chụp khi Hạnh sắp vào trung họcnhìn Hạnh có phải ngộ lắm không .."

Hạnh nở nụ cười mà mắt vẫn nhìn vào tấm hình như nhìn vào một kỷ niệm. thật xa xăm. Quốc cảm thấy mình như chìm trong say đắm trước vẻ mặt buồn man mác của Hạnh .

Chợt có tiếng kêu ơi ới của một cô bé ngoài cổng . Hạnh chạy ra và Quốc cũng đi theo sau . Cô bé khoảng mười tuổi vừa thở hổn hển vừa nói :

--"chị Hạnh ơi má chị gọi điện về nhà em bảo chị lên gấphọ cần mổ tim cho ba chị đó "

Nghe đến đây mặt Hạnh tái lại gần như muốn ngã . Hạnh có nghe bác sĩ nói sớm muộn gì ba Hạnh cũng sẽ phải làm một. căn phẫu thuật vì tình trạng tim không được tốt . Nhưng Hạnh không ngờ nó lại đến sớm ngoài dự đoán của Hạnh . Nàng cảm ơn cô bé và vội chạy vào nhà lấy giấy tờ cần thiết chuẩn bị lên bệnh viện gấp . Quốc đã nghe hết câu chuyện và thấy sự lo lắng của Hạnh làm Quốc cũng lúng túng, không biết có thể làm gì giúp Hạnh .

--"Hạnh có cần gì tôi có thể giúp được Hạnh khôngtôi .." Quốc chưa dứt lời thì Hạnh mỉm cười gượng gạo lên tiếng :

--"cám ơn anhdạ không dám làm trễ nãi nhiều thời giờ của anh ...Hạnh phải lên bệnh viện giờ ...gặp lại anh sau nhé " ..Hạnh quay đầu xe đạp lại định chạy thì Quốc với theo

--"à ...tôi quên nữaanh của tôi là bác sĩ chuyên về timcó lẽ anh ấy sẽ giúp gì cho Hạnh và gia đình .."

Quốc không chờ Hạnh trả lời . Chàng rút cái cell phone của mình ra gọi về cho Anh . Hạnh thấy thế cũng hơi ngại và bực sao Quốc không chờ Hạnh trả lời trước . Nhưng nàng chợt nghĩ tình trạng của ba nàng nhiều bác sĩ đã cho biết cơ hội sống sót trong ca mổ không cao lắm . Nàng nghĩ nếu có thêm một bác sĩ nữa, một người với y học nước ngoài có lẽ ba Hạnh sẽ ó nhiều cơ hội sống sót hơn. Nghĩ vậy nên Hạnh im lặng chờ Quốc nói chuyện với anh chàng .

Bên đầu giây bên kia, giọng Thế Anh còn ngái ngủ "chuyện. gì thế Quốc, slow down chút đi, em làm gì mà giống như ăn cướp vậy .." Tiếng Thế Anh ngáp dài trong phone làm Quốc chợt nhớ là Thế Anh đang ngủ ở khách sạn . Quốc nói lớn hơn và chậm hơn cho Thế Anh được tỉnh chút .

--"anh ba ...anh dậy thay đồ mau đi ...đến bệnh viện X ...operating room gặp em nhélẹ lên nha anh ba .."
..Quốc cúp phone lẹ vì không muốn Hạnh chờ lâu . Hạnh nói Quốc trèo lên xe đạp Hạnh chở đi . Quốc nhìn chiếc xe mini nhỏ xíu và nghĩ như thế này thì chừng nào mới tới nơi . Đoạn chàng bàn với HẠNH là Quốc sẽ đón taxi ở đầu đường cho lẹ vì đang trong tình trạng khẩn cấp . Hạnh đồng ý và hai người đi như chạy ra đầu đường .

Khi Hạnh và Quốc đến bệnh viện đã thấy má Hạnh chờ trước phòng mổ . Thấy Hạnh tới, má Hạnh chạy lại ôm Hạnh khóc thút thít . Hạnh ôm xiết mẹ và nói khẽ "má

đừng lo nhiều, trời cao sẽ phù hộ cho ba mà .." Nói tới đây Hạnh cũng ko kiềm được nước mắt của mình . Tiếng Hạnh vỡ loảng ra những giọt lệ rơi tròn trên má . Quốc thấy cảnh hai mẹ con Hạnh sụt sùi như thế cũng thấy buồn vời vợi . Hạnh chợt nhớ ra là Quốc đứng đó này giờ . NÀNG buông má nàng ra, lau khô nước mắt và giới thiệu Quốc với bà:

--"thưa má, đây là anh Quốc ...một người bạn con mới quen ..anh ấy muốn cùng với con tới thăm ba .."

Quốc cúi đầu chào bà Lý "cháu xin chào bác " . Bà Lý mỉm cười chào lại Quốc . Bà thầm thắc mắc không biết làm sao Hạnh có thể quen biết Quốc, một chàng trai với phong độ lịch sự và một dáng dấp của một cậu con trai nhà khá giả . Nhưng bây giờ bà tạm gác qua chuyện này vì trong lòng bà còn ngổn ngang những lo âu cho tình trạng của chồng bà .

Chợt có tiếng kêu vọng lại sau lưng Quốc . Quốc quay lại và nhìn thấy Thế Anh từ xa bước tới . Quốc mừng chạy lại đón Thế Anh và kéo chàng lại giới thiệu cho Hạnh và bà Lý . Thế Anh nghiêng đầu chào bà Lý và quay sang mỉm cười chào Hạnh .

Hạnh nhìn Thế Anh với ánh mắt ngạc nhiên . Trên đường tới bệnh viện, Quốc có nói chuyện sơ với Hạnh về Thế Anh . Trong trí tưởng tượng của Hạnh, một người bác sĩ phải là một người ngoài bốn mươi tuổi, và trên khuôn mặt phải căn cỗi sau những năm vùi mình trong trường y khoa . Nhưng chàng trai đứng trước mặt Hạnh lại là một người hoàn toàn khác hẳn với những gì Hạnh nghĩ . So với nước da ngăm ngăm đen của Quốc, Thế Anh có nước da hồng hào như con gái, có nụ cười rất hiền và thu hút . Đặc biệt Thế Anh còn rất trẻ mà Hạnh có thể đoán tuổi chàng chưa ngoài ba mươi.

Khi Thế Anh lên tiếng "chào Hạnh " và giơ tay ra để bắt tay HẠNH đã làm Hạnh giật mình và thoát ra khỏi sự suy nghĩ của mình . Ánh mắt Thế Anh đã chạm phải ánh mắt nàng . Hạnh then thùng mỉm cười chào và bắt tay lại chàng .

Cánh cửa phòng mổ chợt mở ra . Một vị bác sĩ bước ra. Thế Anh bước tới chào hỏi vị đồng nghiệp và hỏi thăm tình trạng của ba Hạnh . Bà Lý và Hạnh cũng vội chạy tới hỏi dồn dập :

--"chồng tôi ra sao rồi bác sĩ " Thấy vẻ mặt thiếu nụ cười và có vẻ lo âu của vị bác sĩ già này, Hạnh và bà Lý càng trở nên lo sợ . Nhưng ông đã lên tiếng :

--"tình trạng ca mổ không gì nguy cấp ...nhưng ông Lý vì quá đuối sức và không đủ máu nên chúng tôi cần cung cấp máu cho ông ấy gấp " ...nói tới đây ông bác sĩ ngập ngừng .."hiện giờ kho máu không có loại máu hợp với máu của ông Lý nên chúng tôi cần thử nghiệm người nhà của ông ta "

Nghe thế Hạnh và bà Lý lo cuống lên và theo cô y tá đi thử máu với hy vọng sẽ hợp với máu của ông Lý . Thế Anh và Quốc cũng đi theo mong rằng họ cũng có thể giúp gì được .

Kết quả máu của bà Lý và Hạnh và ông Lý không được hợp nhau. Hạnh rất lo âu vì thời gian không còn nhiều để chạy đến trường đón hai đứa em của Hạnh nữa. Bà Lý không giữ được bình tĩnh đã khóc nức nở . Hạnh ôm mẹ vào lòng an ủi . Thế Anh và Quốc đứng đó này giờ cũng mũi lòng biết bao . Đoạn Thế Anh chợt nghĩ ra là máu của chàng và máu của ông Lý là cùng một loại . Chàng hí hửng nói với cô y tá :

--" máu của tôi cũng cùng loại máu ấy ...cô làm thủ tục cho tôi chuyển máu cho ông Lý liền " ...cô y tá còn chần chừ nhìn Hạnh và bà Lý ..Thế Anh lên tiếng giục ..."không còn kịp nữa ...cô hãy đi mau đi " ...Đoạn chàng quay sang Hạnh và nói .."Hạnh đừng nghĩ gì nhiều nữa ..mạng của bác trai đang nguy ngập " Không chờ Hạnh trả lời, Thế Anh chạy theo cô y tá vào phòng chuẩn bị truyền máu .

Hạnh và bà Lý ngồi chết chôn . Hạnh cảm thấy ngại quá và đồng thời cũng thầm cảm phục Thế Anh đã có một lòng hảo tâm như thế mặc dù chàng và gia đình Hạnh không hề thân thuộc. Nàng chỉ biết thầm cầu nguyện cho hai người được bình an . Quốc thấy nét mặt lo âu của Hạnh và lại gần an ủi .."họ sẽ không sao đâu Hạnhcó anh ba truyền máu rồi thì tin chắc ca mổ sẽ thành công mà .." Hạnh mỉm cười cảm ơn Quốc vì không có Quốc thì Thế Anh không hiện diện hôm nay để giúp đỡ cho gia đình nàng .

Sáu tiếng đồng hồ trôi qua . Nhờ có máu của Thế Anh mà ca mổ của ba Hạnh đã thành công . Ông Lý được chuyển qua phòng điều dưỡng . Bà Lý không ngừng chấp tay cảm ơn Trời Phật . Thuốc mê còn chưa tan nên ông Lý vẫn chưa tỉnh . Hạnh để cho bà Lý ngồi lại với ông Lý và định ra phòng chờ đợi nói tiếng cảm ơn với Quốc và Thế Anh trước khi về nhà nấu cháo cho ông Lý .

Vừa ra đến cửa thì Hạnh đã thấy Quốc và Thế Anh đi tới . Trên tay hai chàng trai này đầy những cam, quýt, và hoa . Thấy Hạnh, Thế Anh lên tiếng :

--"chúc mừng Hạnh, tình trạng bác trai đã được ổn định ...anh em tôi có mua chút ít đồ cho bác tắm bổ ...Hạnh nhận cho ..."

Hạnh đưa tay đỡ lấy giỏ trái cây mà lòng tràn đầy cảm xúc biết ơn đến nỗi nàng không biết phát biểu ra sao nữa . Hạnh run run .."Hạnh rất cảm ơn hai anh ...không có hai anh, không biết mẹ con Hạnh nhờ cậy vào ai được nữa ..Hạnh không biết lấy gì đền đáp cho hai anh nữa" ..Hạnh nói như muốn khóc . Thấy thế Thế Anh đưa tay vỗ nhẹ vai Hạnh an ủi :

--"Hạnh đừng khách sáo như vậyHạnh là bạn của Quốc thì cũng là bạn của tôichúng tôi nên làm những gì mà một người bạn sẽ làm mà ..."

Thế Anh chợt nhớ đến bó bông trên tay mình và nói với Hạnh : "Hạnh đem cắm bông này vào bình đitôi thấy bệnh nhân nào khi phải nằm trong bệnh viện, phải nhìn cái màu ảm đạm của cảnh vật xung quanh thì sẽ được vui hơn khi được nhìn thấy màu sắc rực rỡ của bông " Thế Anh mỉm cười và trao cho Hạnh đóa bông . Hạnh thầm nghĩ Thế Anh đúng là một người bác sĩ chu đáo và lòng nàng bỗng dưng thấy cảm mến chàng lạ .

Quốc đứng đấy này giờ mà chưa có dịp lên tiếng vì ông anh ba của chàng đã "dành" nói hết . Chàng chạy lại cầm phụ đồ cho Hạnh : "Hạnh đưa tôi cầm bớt đồ cho ...Hạnh cắm hoa chắc là hơn tôi trăm phẩm trăm rồivậy Hạnh để giỏ trái cây tôi đem cất cho .." Quốc cười và Hạnh cũng để cho Quốc giúp . Nàng nhận thấy hai chàng trai này thật là đáng yêu, nhất là cái nụ cười thân thiện và lời cuốn ấy .

Thế Anh nằm ngả lưng xuống giường . What a day ! ..Chàng buột miệng nói nhỏ . Nhưng Thế Anh chợt nghĩ rằng dù gì thì cũng là một ngày hữu ích vì chàng đã giúp được một người, một gia đình vượt qua được sự khó khăn, và nhất là đã được quen biết Hạnh, một cô gái có vẻ đẹp nhu mì thu hút . Ngay từ cái nhìn đầu tiên khi

Quốc giới thiệu Hạnh cho Thế Anh, chàng đã bị lôi cuốn bởi cặp mắt to và có vẻ buồn dịu vợ của Hạnh . Và rồi suốt một ngày chỉ nghĩ tới Hạnh thôi . Thế Anh không biết sao lại có cảm giác lạ như thế . Chàng nghĩ hay là ta đã bị tiếng sét ái tình đánh trúng .

Thế Anh lắc đầu cố sua đi ý nghĩ và hình dáng của Hạnh vì chàng chợt nhớ đến mẹ chàng và vị hôn thê sắp cưới . Tâm trạng Thế Anh bỗng nhiên trùng xuống . Lần đầu tiên chàng có cái ý nghĩ muốn chống lại ý chỉ của mẹ chàng, muốn thoái hôn với Thy. Nhưng Thế Anh lại không có can đảm làm vậy, chàng rất hoang mang và cảm thấy buồn vô tận .

Quốc rửa mặt xong bước ra khỏi phòng tắm, thấy Thế Anh cứ nhìn lên trần nhà có vẻ như đang suy nghĩ chuyện gì . Quốc để ý thấy từ lúc từ nhà thương về đến giờ Thế Anh như có vẻ thần thờ không nói chuyện gì, và chàng nghĩ chắc có lẽ Thế Anh vì cho máu khá nhiều nên mệt mỏi . Quốc lo lắng lại gần và lên tiếng hỏi :

--"anh ba ...anh mệt hả ...anh có sao không? " Thế Anh giật mình thoát ra khỏi vòng suy tư của mình và quay sang đáp lời Quốc :

--"ồ ...anh đâu có sao đâu ...chỉ hơi mệt chút thôi ...chắc phải ngủ sớm để mai còn có sức về dưới quê nữa ..."

Quốc nghe thấy về quê trong lòng bỗng nhiên buồn buồn . Chàng nảy ra ý định muốn kêu Thế Anh hoãn lại vài ngày

--"anh ba nèhay là mình đợi vài bữa nữa hãy về được không ? ...đợi ba cô Hạnh khoẻ hơn chút nữaem sợ có chuyện gì xảy ra đột xuất không có ai giúp đỡ được " Quốc ngừng để nghe coi Thế Anh có lên tiếng phản đối hay không . Thấy Thế Anh vẫn im lặng, Quốc tiếp :

--"anh biết đóở đây Hạnh và má Hạnh không có gia đình bà con gì hếtmình lỡ giúp cổ rồi thì giúp tới cùng nhé anh ba .."

Thật ra Thế Anh cũng đã nghĩ tới việc dờ lại ngày về quê, nhưng không biết nói sao với Quốc . Sợ Quốc sẽ nghi ngờ chuyện gì không hay . Nhưng nay nghe Quốc nói thế, Thế Anh mừng khôn tả . Chàng phải kèm lòng lắm mới không để lộ ra niềm vui ấy trên khuôn mặt:

--"ờ thì anh em mình ở lại thêm vài hôm nữa coi tình hình ... bác trai Lý ra sao rồi sau đó đi về cũng được " ..Nói xong Thế Anh chợt nghĩ đến mẹ chàng và khuôn mặt không vui của bà khi biết chàng sẽ không về quê ngày mai theo dự định, chàng cảm thấy không yên tâm nên nói thêm .."nhưng em gọi về báo cho má biết đi nhé ...cứ nói là...um ...anh có việc đột xuất ở bệnh viện không về ngày mai được ..."

Thế Anh biết nói dối má chàng như vậy là không tốt nhưng chàng hiểu rành tánh bà Quản, một khi bà biết Thế Anh ở lại để giúp đỡ một cô gái thì lòng bà sẽ đa nghi và nhất định sẽ lên đến nơi này kéo Thế Anh về cho bằng được .

Quốc cũng đồng ý với Thế Anh là chàng sẽ gọi bà Quản và nói với bà như vậy . Tiếng phone reo vài tiếng đã thấy tiếng nhà quê của Thy bên kia the thé . Quốc phải để phone xa xa tai mình và chào hỏi vài câu với Thy rồi xin gặp bà Quản . Quốc cảm thấy chưa bao giờ có cảm giác khó chịu như bây giờ khi phải nói dối bà Quản như vậy . Phải mất nửa tiếng đồng hồ sau khi trả lời những câu hỏi có vẻ không tin của bà Quản, Quốc cuối cùng cũng thuyết phục được bà cho hai anh em ở lại thêm bốn hôm bữa . Quốc vui mừng báo tin này cho Thế Anh, và hai em reo lên như lượm được của quý

CHƯƠNG 3 -

anh lui cui gom hai bộ đồng phục mà bà chủ đã phát để đem đi giặt trước khi mang trả lại . Hạnh nhìn bộ đồ mà thờ người suy nghĩ . Thật ra Hạnh rất thích việc làm ấy, vừa có tiền nhiều để trang trải đủ cho chi phí trong gia đình, vừa tạo cho Hạnh cơ hội giao tiếp làm quen với cuộc sống ở đời . Nhưng đáng tiếc đối với ba má Hạnh, việc làm ấy được coi là tổn hại đến danh dự của gia đình . Hạnh thờ dài suy nghĩ cho bệnh của ba Hạnh và những chật hẹp mỗi khi cần tiền chạy thuốc thang và trả tiền bệnh viện .

Hạnh đứng dậy định cầm đồ ra sân giặt, đột nhiên có mảnh giấy rớt ra và kèm theo là những đồng bạc lớn . Hạnh nhặt mảnh giấy và tiền lên và nàng nhớ ra đây là do Quốc để lại bữa nọ ở nhà hàng mà vì lu bu việc của ba Hạnh, Hạnh đã quên mất ko đem trả cho Quốc . Hạnh giờ miếnng giấy ra xem Quốc viết gì

Cô Hạnh, cảm ơn ly rượu cô đã đãi tôi hôm nay và món ăn cô giới thiệu rất ý nghĩa ...tôi về VN không có bạn bèrất mong được làm bạn với côtôi ở khách sạn X ...cách đây không xanếu được tôi xin được đến đây mỗi ngày để trò chuyện cùng cô, mến chào cô

Việt Quốc

Hạnh cầm tờ giấy lòng chột mím cười .."anh ấy thật khách sáo quá " . Hạnh nói nhỏ với bản thân. Rồi Hạnh quyết định sẽ đến chỗ Quốc ở theo địa chỉ này để trả lại tiền cho Quốc và cũng tiện thăm hỏi hai vị ân nhân của gia đình nàng.

Nhà Hạnh cách khách sạn X không xa nhưng vì phải len qua đường xá đông đúc với chiếc xe đạp cọc cạch của mình nên Hạnh phải mất nửa tiếng đồng hồ mới tới nơi. Hạnh ghé vào một chỗ quen để nhờ gửi xe và nàng đi bộ tới khách sạn . Trời hôm nay thật oi bức, mới có 10 giờ sáng thôi mà nắng đã muốn đình óc . Hạnh đẩy cánh cửa kính bước vào . Hơi lạnh bên trong ùa vào da thịt Hạnh tạo cho nàng một cảm giác thoải mái dễ chịu hơn.

Hạnh bước tới gần cô receptionist và hỏi thăm phòng ở của anh em Quốc . Cô gái nhìn Hạnh với ánh mắt tò mò và nụ cười bím bím . Hạnh chợt thấy má của mình nóng ran lên vì có thể đọc được ý nghĩ không tốt trong đầu của cô gái ấy. Cô gái nhìn trong computer và hỏi Hạnh họ của Quốc là gì . Hạnh lắc đầu không biết . Hạnh ngại vô cùng vì nàng là một người con gái mà lại đến khách sạn để tìm một người con trai và còn không biết họ của anh ta là gì nữa . Cô gái bảo Hạnh chờ chút để cô tìm cách khác coi có kiếm được phòng của Quốc không .

Hạnh đang tự trách mình sao có thể lơ đãng đến độ không hỏi rõ về người đã cứu giúp gia đình nàng thì có tiếng nói quen thuộc đằng sau lưng Hạnh cất lên :

--"xin lỗi, cô có phải là cô Hạnh không ?" ...Hạnh vụt quay lại và nhận ra đó chính là Thế Anh . Nàng vui mừng thầm cảm tạ trời còn cho Hạnh gặp lại ân nhân của mình . Hạnh nói cảm ơn cô tiếp viên và đi lại phía Thế Anh .

Thế Anh định xuống chỗ lobby để làm lại thủ tục trả phòng vào bốn ngày nữa và đã thấy hình dáng sau lưng của một cô gái mà chàng ngỡ ngợ đó là Hạnh . Và chàng không ngờ đó là nàng thật. Thế Anh còn chìm đắm trong sự vui mừng bất ngờ thì Hạnh lên tiếng

--"chào anhrất may được gặp anh ở đây chứ không Hạnh không biết sao để tìm lại anh Quốc nữa ..."

Thế Anh nghe Hạnh ngỏ ý muốn tìm QUỐC thì lòng chàng bỗng nhiên buồn rất lạ và hiếu kỳ muốn biết

--"oh ...Quốc đi ra ngoài mua chút đồ ...chúng tôi định sẽ đi thăm bác trai với Hạnh khi Quốc trở vềkhông ngờ Hạnh đã đến đây trước rồi ..." ...Quốc mỉm cười che dấu cái thắc mắc to lớn trong lòng chàng hiện giờ

--"ồ thế ah` ...hai anh chắc là bận rộn lắm rồi...Hạnh xin cảm ơn trước nhưng mà hai anh không cần mất nhiều thời gian đến thăm ba Hạnh đâu" Hạnh trả lời rồi nói tiếp"hôm nọ anh Quốc có bỏ quên chút đồ ở chỗ Hạnh làmnay Hạnh mang tới trả cho anh thôi ...nếu không gặp anh bây giờ thì nhờ anh chuyển lại giùm Hạnh nhé "

Thế Anh đưa tay nhận lấy phong bì Hạnh trao và lòng thấy nhẹ bớt phần nào vì chàng thầm nghĩ ít nhất chàng biết Hạnh bây giờ không phải đến đây tìm Quốc vì một lý do riêng nào đó . Thế Anh cười nhẹ trong lòng mình vì sự suy nghĩ kỳ lạ và vu vơ kia của chàng .

Thế Anh đứng trước gương chải chuốt lại mái tóc vừa xịt keo xong. Chàng đã bỏ hết cả tiếng đồng hồ để chuẩn bị mà chưa được vừa ý với trang phục của mình. Chàng không ngờ chàng lại có lúc kỹ lưỡng và cảm thấy vụng về như bây giờ . Chàng nghĩ không hẳn tương không được vì đây là lần đầu tiên Thế Anh có can đảm mời một người con gái đi ăn tối riêng rẽ như thế này . Đã ba mươi tuổi đầu mà Thế Anh chưa một lần có bạn gái vì đối với chàng sự nghiệp là trên hết, và vì chưa một ai lọt vào được trái tim của chàng để chàng phải muốn tìm hiểu như Hạnh. Thế Anh cảm thấy hồi hộp vì chàng sẽ không biết nói gì với Hạnh khi hai người gặp nhau. Sáng nay khi ngỏ ý mời Hạnh đi ăn tối, lúc đầu thấy Hạnh có vẻ ngập ngừng thì tim chàng đã đập mạnh còn mạnh hơn vì sợ Hạnh sẽ từ

chối . Nhưng Hạnh đã nhận lời làm lòng Thế Anh mừng vui khôn tả .

Kim đồng hồ chỉ 6 giờ kém 15, Thế Anh hối hả vì còn 15 phút nữa là chàng phải có mặt ở nhà hàng X rồi mà giờ này chàng còn chưa thắt xong cái cà vạt nữa . Khi đi làm Thế Anh lúc nào cũng phải ở trong phòng mổ nên lúc nào cũng phải mặc bộ đồng phục của bệnh viện . Chàng hiếm có khi đeo cà vạt nên việc ấy đã khó khăn lại càng khó khăn hơn khi chàng muốn làm cho lẹ .

Quốc mới từ phòng tập thể thao về, thấy Thế Anh mặt mày nhăn nhó cầm chiếc cà vạt xoay tới xoay lui thì bật cười và bước lại giúp chàng .

--"cái cà vạt này nó hành hạ anh này giờ nè ..em trị nó giùm anh đi" Thế Anh nói mà Quốc nghe tưởng như một đứa trẻ đang nhõng nhẽo . Mặc dù Thế Anh là anh mà lúc nào Quốc cũng thấy mình như lớn hơn vì cái tư cách trẻ trung đôi khi như trẻ nhỏ cần sự trù mẫn của anh chàng .

--"được rồi để em thắt giùm choủa mà tối nay anh có hẹn với ai mà ăn mặc đẹp thế .." Quốc nhìn Thế Anh cười tò mò

--"có gì đâuanh đi ăn tối với một người bạn .." Thế Anh xoay người qua khoác chiếc áo vét vào và sửa lại ống tay áo . Quốc cười tinh nghịch chọc

--"chết nhéhẹn với cô nào phải khônglát nữa Thy có gọi lên hỏi là em không gánh nổi đâu ah` .."

Nghe tới đây Thế Anh chợt nhớ tới bà Quán, sợ bà sẽ gọi điện hỏi Quốc thật nên Thế Anh nói với Quốc

--"nếu má có gọi lênem nói là anh có hẹn với bạn đồng nghiệp đi ăn bữa tiệc chia tay nhé ..." Thế Anh biết tánh bà Quán đa nghi nên đành phải nói thế để bà không

phải ra vào thấp thỏm dưới quê khi biết được chàng đi ăn tối với một cô gái .

Thế Anh bước xuống đường và người tài xế đã lái chiếc xe của bệnh viện mượn cho Thế Anh chạy trong thời gian làm việc ở đây . Thế Anh rẽ ga hướng tới phía nhà hàng.

Hạnh nhìn đồng hồ, đã 6 giờ đúng rồi mà chưa thấy Thế Anh đâu. Hạnh nghĩ chắc Thế Anh bị kẹt xe và vì nàg đã tới sớm quá nên mới thấy mình chờ lâu. Hạnh từ tốn nâng ly nước lạnh uống và dõi mắt nhìn xung quanh. Khi nhận lời mời của Thế Anh tới cái nhà hàng sang trọng này Hạnh có đôi phần e ngại không muốn. Một là vì Hạnh không muốn trở lại cái chỗ mang đầy kỷ niệm của gia đình nàg, và hai là cái nhà hàng đắt giá này làm cho bước chân cơ hàn của Hạnh cảm thấy ngượng ngập không muốn vào. Nhưng Thế Anh rất muốn một lần tới nơi này mà nàg không hiểu vì sao nên Hạnh đành chấp nhận .

Khung cảnh của nhà hàng vẫn còn như cũ so với mấy năm trước khi Hạnh cùng gia đình tới đây những lúc ba nàg đãi tiệc mời bạn bè thương gia. Hạnh nhớ lại cái thời vàng son của ba và hoàn cảnh hiện tại mà lòng lâng lâng bao cảm xúc . Hạnh tự nói đâu cũng là quá khứ và nàg nên đối diện với những gì đang xảy ra bây giờ . Hạnh cố nghĩ đến chuyện khác và xua đi chuyện buồn trong lòng .

Từ phía xa Thế Anh bước tới . Khuôn mặt của chàng không quên gằn nộ cười rạng rỡ . Thế Anh lên tiếng nhỏ nhẹ

- "xin lỗi Hạnh ...tôi tới trễ vì đường xá đông đúc khó chen quá ..đến được tới đây là tôi muốn chết cháy vì nóng ruột sợ Hạnh đợi lâu" Nghe Thế Anh nói thế Hạnh muốn phì cười . Hạnh nói .."không sao đâu ...không ngờ anh cũng vui tánh quá nhỉ ...anh uống gì ...để Hạnh kêu cho" .

Thế Anh thấy Hạnh cười thì lòng nhẹ hẳn xuống . Suốt quãng đường chàng cứ sợ là Hạnh sẽ không vui vì chàng là người mời nàng mà lại đi trễ hơn nàng .

--"chắc cho ...anh một ly nước cam được rồi .." Thế Anh nói nhỏ chữ "anh" vì chàng không biết có nên xưng "anh" với Hạnh chưa. Nhưng chàng chợt nhớ đó cũng là tên của chàng nên tự cười với bản thân. Hạnh vẫy tay để gọi người hầu bàn tới và order ly nước cam cho Thế Anh.

--"anh thích món gì anh chọn nhé ...Hạnh đã biết món nào Hạnh thích rồi .." Thế Anh cảm thấy ngạc nhiên không ngờ Hạnh lại lanh lẹ vậy . Chàng chọn đại một món và đưa menu cho người hầu bàn .

--"coi bộ Hạnh cũng khá quen với chỗ này nhỉ .." Thế Anh vừa uống nước cam vừa hỏi Hạnh . Hạnh buồn buồn cúi xuống mân mê tà áo và kể lại cho Thế Anh nghe chuyện xưa của gia đình nàng và chuyện làm ăn thua lỗ đã làm cho ba Hạnh ngã bệnh . Thế Anh thấy Hạnh buồn thì lòng cũng trùng xuống và hồi hận đã sơ ý nhắc lại chuyện xưa của gia đình Hạnh .

Hạnh thấy Thế Anh ngồi im lặng nhìn mình thì cảm thấy ngại vì đã làm cho bữa ăn mang không khí ảm đạm . Hạnh bắt sang chuyện khác và nàng kể cho Thế Anh nghe thời học sinh của Hạnh, của tuổi trẻ Việt Nam trên quê nhà . Thế Anh cũng kể cho Hạnh nghe cuộc sống bên Mỹ ra sao, mùa hè với cái nóng rát da, mùa xuân với những cánh hoa tươi thật đẹp, mùa thu rực rỡ với màu vàng của lá, và mùa đông với những cành cây khẳng khiu được ôm bởi những hạt tuyết trắng phau.

Mỗi lúc nghe một câu chuyện vui gì của Thế Anh kể, Hạnh lại cười ngất nghéo, hai má nàng ửng hồng dưới ánh đèn trông thật tuyệt . Thế Anh cảm thấy say mê người con gái đẹp dịu dàng mỗi khi nàng buồn, và tươi tắn như một đoá

hoa mỗi lúc nàng nở nụ cười . Thế Anh không uống rượu mà cảm thấy như mình đang lâng lâng say.

Bữa ăn đã xong, Thế Anh mời Hạnh đi dạo một vòng thành phố lấy cớ là cho biết Sài Gòn . Hạnh nhìn đồng hồ thấy đã gần 8 giờ rồi thì sợ ba má nàng sẽ đợi ở nhà . Lúc ra cửa Hạnh đã nói với má nàng là Hạnh sẽ về trước 8 giờ rồi . Nhưng Thế Anh đã nói như cầu khẩn thì Hạnh cũng không nỡ nào từ chối . Hạnh còn đang phân vân thì Thế Anh lên tiếng :

--"chắc Hạnh đang lo hai bác chờ ở nhà hảkhông thôi để tôi chở HẠNH vềdịp khác mình đi sớm hơn cũng được "...Thế Anh cười nhẹ và nói tiếp .."coi như Hạnh nợ tôi một chuyến dạo quanh Sài Gòn nha .."

Hạnh nghe Thế Anh nói thế trong lòng đỡ bối rối . Hạnh gật đầu cười và hai người tiến ra xe đi về . Lối vào ngõ hẻm nhà Hạnh vì chật chội nên Thế Anh dừng xe lại để đưa Hạnh một đoạn mặc dù Hạnh đã nói không cần . Hai người bước đi bên nhau, và cả hai không biết nói gì dưới bầu trời đầy sao. Vì ở ngoại ô ít ánh đèn nên những ngôi sao được hiện ra rõ rệt . Thế Anh lên tiếng phá đi sự im lặng:

--"bầu trời sao thật đẹp ...Hạnh tin không ...đã lâu lắm rồi tôi mới được thấy sao đó .." Hạnh nghe thế liền hỏi:

--"thật vậy à ...bên Mỹ chắc là hiếm thấy sao lắm nhỉHạnh rất thích ngắm trăng sao ...còn anh thì sao ? --" Hạnh quay sang nhìn Thế Anh . Thế Anh cười nhẹ

--"tôi cũng thế ...chúng ta có nhiều cái giống nhau lắm ...Hạnh có thấy thế không ? .." Đoạn Thế Anh dừng lại làm Hạnh ngạc nhiên và đứng lại theo chàng . Hạnh bắt gặp ánh mắt của Thế Anh đang nhìn mình chăm chú thì nàng bỗng nhiên cảm thấy hai má mình nóng ran lên . Thế Anh biết Hạnh đang e thẹn nên lên tiếng :

--"tôi cảm ơn Hạnh đã chịu đi ăn tối với tôi hôm nay " Hạnh mân mê tà áo không biết nói gì, Thế Anh lấy hết can đảm nói tiếp :

"..tôi cảm thấy Hạnh là một người con gái dễ thương dễ mếnnếu Hạnh không chê người con trai như tôitôi xin mạo muội được hỏi Hạnh làm bạn gái tôi ..Hạnh có đồng ý không ?"

Hạnh bỗng thấy bàng hoàng, trong giây lát nàng không biết nói gì . Từ lúc lớn lên đến giờ Hạnh chưa hề có bạn trai và chưa hề nghĩ đến việc ấy . Thế Anh biết Hạnh đang bối rối nên cũng không muốn làm cho nàng cảm thấy bị áp lực, chàng nói :

--"Hạnh không cần trả lời tôi giờ đâutôi có thể đợi Hạnh mà ..." Thế Anh cười nhẹ và bước đi theo Hạnh . Hạnh đến trước cổng nhà và nói nhỏ :

--"Hạnh đã 24 tuổi đầu rồi mà Hạnh chưa một lần vướng bận chuyện tình cảmnhưng Hạnh biết hai người quen nhau thì cần phải có tình cảm ...và chuyện tình cảm thì phải bắt đầu bằng cái chân thật trong lòng .." Hạnh dừng một lát rồi noi tiếp .."Hạnh biết anh đã giúp gia đình Hạnh rất nhiều và Hạnh rất là biết ơn ...nhưng không vì thế mà Hạnh gạt tình cảm của anh được khi lòng Hạnh còn chưa biết tình cảm của Hạnh ra sao .."

Thế Anh nghe Hạnh nói thế không những không buồn mà còn thấy quý Hạnh hơn vì chàng ít nhất biết được Hạnh đang thành thật với mình . Thế Anh cười nhẹ:

--"tôi hiểu chuyện tình cảm không thể một sớm một chiều đượcnhưng Hạnh tin hay không thì tôi cũng muốn nói là từ cái lần đầu tiên gặp Hạnh là tôi không thể nào quên Hạnh được"

Thế Anh nhìn Hạnh rồi nói tiếp

" tôi không có ý gì khác là muốn được trông thấy Hạnh mỗi ngày ...được lo lắng và quan tâm cho Hạnh ..Hạnh đừng nghĩ tôi vì muốn Hạnh trả ơn nhá ...thôi Hạnh vào nhà đi ...kẻo hai bác trông "

Hạnh cảm ơn Thế Anh đã đưa nàng về và nói chúc ngủ ngon cho chàng rồi mở cổng bước vào . Thế ANH đứng chờ cho Hạnh vào nhà rồi mới bước đi .

Hạnh bước vào phòng đóng cửa lại . Ba Hạnh mới được xuất viện, sức khoẻ còn yếu nên ông đi ngủ sớm . Lúc Hạnh về má Hạnh còn chờ Hạnh ngoài phòng khách . Lần đầu tiên con gái của bà đi ăn tối với một người con trai nên bà Lý cũng thấy hơi lo lắng . Bà cũng không hiểu sao lại phải bồn chồn trong lòng vì bà thấy rõ Thế Anh không phải là người thanh niên xấu . Nhưng đó là bản tánh tự nhiên của người làm mẹ . Sau khi Hạnh chào hỏi má thì nàng xin phép về phòng và bà Lý cũng đi ngủ .

Hạnh thay quần áo ra và ngả lưng xuống giường . Nàng nhìn lên trần nhà và trong đầu xoay quanh với từng câu nói của Thế Anh . Hạnh biết đối với chàng, Hạnh có một lòng cảm mến xem chàng như một người bạn tốt . Còn chuyện thương yêu thì Hạnh bối rối lắm vì nàng không xác nhận được đó là tình yêu. Và lại hai người vừa mới quen biết nhau chưa bao lâu, câu hỏi của Thế Anh làm cho Hạnh rất bất ngờ lúng túng . Bây giờ Hạnh không biết phải làm sao .

Trước khi đi, Thế Anh có nói là chàng sẽ phải về quê lo một chuyện quan trọng trong hai ngày nữa và chàng cần Hạnh quyết định cho nhanh . Điều này càng làm cho Hạnh thắc mắc và đầu óc trở nên rối ren hơn. Hạnh nhắm mắt cố giả giấc ngủ . Mong rằng khi thức dậy sẽ phải biết mình nên làm gì .

Quốc đang ngồi đọc sách thì thấy Thế Anh mở cửa bước vào. Quốc ngược mắt lên nhìn Thế Anh như dò xét . Thấy vẻ mặt của Thế Anh có vẻ trầm ngâm khác với lúc chàng rời khỏi khách . Quốc lên tiếng hỏi :

---"anh ba đi chơi ra saobộ không được vui hả " ...Quốc đứng dậy lấy ly rót cho Thế Anh miếng nước . Thế Anh đỡ lấy ly nước, uống một hơi rồi nói :

--"không gìchỉ là anh có chút việc suy nghĩ trong đầu thôi .."

Thế Anh cởi áo khoác ra đoạn chàng quay sang QUỐC ...

"Quốc nèem nghĩ sao về Hạnh .."

Quốc nghe Thế Anh nhắc tới tên Hạnh với vẻ mặt nghiêm nghị thì chàng thấy trong lòng mình có đôi chút không ổn như là đang ngồi trên đồng than vậy . Quốc mỉm cười lên tiếng :

--"Hạnh là cô gái có lập trường ...tánh tình rất dễ mếnvà Hạnh rất đẹp .."

Quốc dừng lại để theo dõi những biến đổi trên khuôn mặt của Thế Anh rồi tiếp ..

"sao anh ba lại hỏi em về Hạnh ...bộ anh ..."

Quốc ngập ngừng

Thế Anh biết sớm muộn gì những trăn trở trong lòng của chàng cũng không thể giấu được Quốc, và bây giờ chàng cần một người tâm sự và không ai có thể hiểu cho chàng được ngoài Quốc ra . Thế Anh thở dài nói nhỏ với Quốc :

.."Anh không biết sao từ ngày đầu gặp Hạnh ...anh đã không thể quên cô ta được .."

Thế Anh dừng một lát rồi nói tiếp .

."anh từ trước tới giờ không tin vào việc love at first sight này nhưng anh nghĩ anh đã trở thành victim của nó rồi ..em nghĩ anh có phải đã điên không chứ".

Quốc ngồi im bất động nãy giờ. Những lời của Thế Anh như một tiếng sét đánh ngang tai chàng . Quốc không ngờ Thế Anh lại có cảm giác đặc biệt với cô gái mà chàng cũng cảm mến trong lòng . Quốc không biết phải nói như thế nào . Từ nhỏ đến lớn Quốc luôn tôn trọng thương yêu Thế Anh nhất . Chàng coi Thế Anh như một hình tượng của mình vì Thế Anh là một người con có hiếu, một người anh tài giỏi . Quốc hiểu rõ Thế Anh lắm, những gì Thế Anh muốn là chàng sẽ phải đến tay mới được . Quốc cảm thấy rất khó chịu trong lòng khi biết được tâm sự này của Thế Anh . Một mặt chàng không muốn dành với Thế Anh, một mặt khác chàng lại không muốn Hạnh xa khỏi tầm tay với .

--"Quốc ..em nghĩ gì thế ?" Thế Anh lên tiếng gọi vì thấy Quốc bỗng ngồi thừ ra không nói gì . Quốc giật mình nhận ra cái vẻ mặt thẫn thờ của mình . Chàng gượng cười cho tươi và nói ..

"anh ba nói thật chứ .."

Thế Anh gật đầu, Quốc tiếp ..

"vậy còn Thy ra saoanh định sẽ làm gì ?"

Thế Anh thở dài và nằm bẹp xuống giường ..

-"vậy anh mới nhức đầu nèem cũng biết việc cưới Thy đều là do quyết định của mácòn anh thì không hề có tình cảm với cô ta ..."

Quốc im lặng nghe Thế Anh nói tiếp .."

- "hồi đó anh vì muốn chịu ý má và vì nghĩ anh chưa yêu ai ...lấy ai cũng thế ...rồi sẽ từ từ yêu sau ...nhưng anh

đã gặp Hạnh và anh phát hiện tình yêu của anh đã dành cho Hạnh rồi"

Quốc thở dài thật nhỏ để Thế Anh không thể nghe được . Nhìn về mặt Thế Anh đang buồn mà bỗng dưng rạng rỡ mỗi lần nhắc đến Hạnh như thế thì Quốc biết Thế Anh nhất định sẽ huỷ bỏ hôn lễ với Thy và bằng mọi giá sẽ theo đuổi Hạnh đến cùng .

--"anh banếu anh thật sự ...thích Hạnh thì em cũng sẽ đồng lòng với anh không cần biết anh sẽ quyết định ra saoem biết nếu má biết được thì chắc má sẽ buồn lắm đó ..." Thế Anh nghe thế cũng thở dài . Thật ra trong lòng chàng đã có ý định sẽ gặp bà Quản để nói là chàng sẽ thoái hôn với Thy, và chàng biết bà Quản nhất định sẽ không bằng lòng . Nhưng chàng đã quyết tâm bằng mọi cách sẽ thuyết phục bà Quản .

Thấy Thế Anh im lặng Quốc hỏi tiếp ..

-"còn cô Hạnhanh đã tỏ lòng với cô ta chưacô ấy nghĩ sao? "

Quốc nhìn Thế Anh chờ đợi câu trả lời . Thế Anh lên tiếng :

--"tối nay anh mới mời cô ta đi ăn tối đóanh đã nói với cô ta rồinhưng chắc đã làm cô ấy hết hồncô ấy chưa nhận lời làm bạn gái anhnhưng anh biết anh sẽ có câu trả lời như ý mà .." Thế Anh cười nhẹ nhắm hờ đôi mắt như muốn ngủ ..."thôi anh đi chuẩn bị đi ngủ đâyem ngủ ngon nhéngày mai là một ngày rất dài đây .."

Quốc nói Thế Anh ngủ trước đi vì chàng chưa buồn ngủ . Quốc mở cửa ra ngoài hành lang, và chàng đốt điếu thuốc hút . Buổi tối thành phố càng trở nên đông đúc hơn vì người người đổ xô ra dạo phố . Có cặp tình nhân đứng

tình tứ bên góc đường . Quốc nhìn họ mà trong lòng nghĩ đến Hạnh và cảm thấy xót xa . Suốt một buổi chiều Quốc đi dạo quanh Sài Gòn cố tìm mua một món quà để tặng Hạnh mà khi đến nhà Hạnh thì má Hạnh đã nói Hạnh không có nhà . Quốc không ngờ thì ra là Hạnh đã đi ăn cơm tối với anh chàng . Và giờ đây khi biết Thế Anh cũng đã thích Hạnh, Quốc biết những ý nghĩ về Hạnh cũng phải như những khói thuốc kia vụt biến tiêu tan. Chàng cũng biết mình chỉ có thể mang hình bóng của Hạnh trong âm thầm và chỉ nhờ thời gian xoá mờ mà thôi .

CHƯƠNG 4 -

nh nắng ban mai chiếu sáng vào căn phòng Hạnh làm nàng thức giấc . Hạnh cố ngồi dậy mà hai mắt như không muốn mở ra. Suốt đêm Hạnh trằn trọc băn khoăn suy nghĩ về Thế Anh và cuộc sống hiện tại của mình, nàng không chớp mắt nổi . Mãi gần sáng thì Hạnh mới có thể thiếp đi một chút .

Hạnh đứng dậy đi vào phòng tắm rửa mặt . Lúc bước ra thì chạm chán với bà Lý . Thấy vẻ mặt sơ xác thiếu ngủ của Hạnh, bà Lý hỏi :

- "con bệnh hả Hạnhsao nhìn con mệt thế ...có chuyện gì không con ..."

bà Lý đưa tay sờ trán Hạnh làm Hạnh cảm động vì mặc dù Hạnh đã lớn nhưng lúc nào cũng cảm thấy nhỏ bé mỗi khi gần mẹ . Hạnh mỉm cười trấn an với bà Lý :

--"con không sao đâu mẹtối qua con hơi mất ngủ chút thôi .."

bà Lý nghe thế nhìn Hạnh rồi nói nhỏ :

--"con có tâm sự hảcon gái của mẹ lớn rồimẹ cũng có thể nhìn ra được con đang nghĩ gìnói cho mẹ nghe đi ..." bà Lý vuốt tóc Hạnh âu yếm . Hạnh nghĩ tới nỗi băn khoăn trong lòng mình định nói cho bà Lý biết thì có tiếng chuông reo ngoài cổng . Hạnh và bà Lý cùng nhìn ra ngoài cửa sổ . Đoạn bà Lý quay sang Hạnh hỏi :

--"có phải vì cậu ấy không con? .." Hạnh cúi đầu lúng túng .

Bà Lý thấy vậy cũng không hỏi nữa rồi bảo Hạnh vào phòng chải đầu sửa soạn lại, còn bà thì ra mở cổng.

Thế Anh cúi đầu chào bà Lý và theo bà vào nhà . Bà Lý trong lòng đoán được Thế Anh tới đây tìm Hạnh mặc dù chàng chưa lên tiếng hỏi Hạnh đâu . Bà Lý liền nói :

--"cậu ngồi chơiem Hạnh còn bận chút việclát tôi gọi nó ra tiếp cậu nhé ...để tôi xuống bếp đun miếng nước pha trà nhé .."

Đoạn bà xoay người qua gọi Hạnh :

--"Hạnh ơixong chưacậu Anh tìm con nè ..."

bà Lý nói xong định quay lưng đi xuống bếp . Thế Anh thấy ngại vội vã nói với theo :

--"cháu ngại quábác cứ để cháu tự nhiêncháu không dám làm phiền bác ạ ..." Bà Lý cười trấn an Thế Anh : .."không sao đâucậu tới nhà thăm là khách của chúng tôicậu đừng ngại nhé ..." Bà Lý bỏ đi và Thế Anh không muốn nói thêm nữa sợ bà cho rằng chàng quá khách sáo .

Thế Anh nhìn cánh cửa phòng của Hạnh và giật mình khi nó bỗng nhiên toạt mở . Hạnh bước ra trong bộ áo màu tím và mái tóc buông dài làm tăng thêm vẻ thủy mị của nàng. Thế Anh như ngất ngây không nói nên lời. Ánh mắt ấy đã làm cho Hạnh một lần nữa e thẹn, Hạnh. lên tiếng để xua đi không khí này :

--"anhđến tìm Hạnh có việc gì không ?? "

Hạnh biết câu hỏi của mình hơi có phần không lịch sự vì dù gì Thế Anh cũng là đến thăm nàng, nhưng Hạnh chỉ muốn hỏi băng quơ cho tan hết ngại ngùng .

--"à không .."

Thế Anh lên tiếng nhưng đôi mắt vẫn gắn liền trên người Hạnh ...

"tôi chỉ muốn mời Hạnh ra ngoài một chút ...sẵn mình đi ăn sáng luôn ..tôi muốn trò chuyện với Hạnh"

Thế Anh nhìn Hạnh dò xét . Hạnh nghĩ thầm chắc Thế Anh muốn nhắc lại chuyện tối qua và Hạnh cũng muốn giải quyết cho xong nỗi băn khoăn ấy .

Hạnh nhận lời mời của Thế Anh và xuống bếp xin phép má Hạnh và nhờ bà chuyển lời xin phép ba Hạnh luôn vì ông còn ngủ nên Hạnh không muốn làm ông thức giấc .

Mới là buổi sáng mà là vì mùa hè nên không khí thật oi bức . Hạnh và Thế Anh đi bộ trong công viên, không khí giữa hai người như tờ giấy phẳng lặng vì không ai biết nói gì. Thế Anh hỏi chuyện về ba nàng thì Hạnh cũng chỉ trả lời qua loa rồi lại im bặt . Chợt Thế Anh chạy lại ngắt một nhánh hồng tặng cho Hạnh, tiện để phá tan không khí im lặng ấy :

--"tặng Hạnh nè ...bông hoa đẹp như Hạnh vậy .."

Thế Anh nhìn Hạnh với ánh mắt trù mẫn, ánh mắt mà lúc nào cũng làm cho đôi má Hạnh ửng hồng mỗi khi chạm phải. Hạnh thầm nghĩ ánh mắt này chắc đã làm cho bao giai lệ si mê ngay từ lần đầu gặp mặt . Hạnh chợt giật mình vì cảm thấy hình như Hạnh cũng là một trong những người con gái đó . Hạnh cầm lấy nhánh hoa rồi nói :

--"cám ơn anhnhưng mà hoa chỉ đẹp khi được ở trên cànhđược đất nuôi sống thôianh hái xuống rồi ...sẽ làm hoa héo đó ..."

Hạnh ngừng giây lát rồi nói tiếp ..

"với lại anh hái trộm hoa của người ta ...tội chết .."

Thế Anh mỉm cười thích thú vì không ngờ Hạnh cũng biết triết lý. Chàng lúc nào cũng mong đợi một người có thể

nói chuyện với chàng không e dè sợ sệt và nói với hết tâm can. Nhưng vì với vị trí đặc biệt của chàng trong chỗ làm, Thế Anh hiếm thấy một người như thế .

--"Hạnh yên tâmmặc dù hoa không được ở trên cànhnhưng với bàn tay thương yêu chăm sóc thì hoa sẽ không héo đâu màcòn việc hái trộm ...tôi chỉ là tỏ lòng thương mến hoa nên mới muốn hái thôi mà ..."

Thấy Hạnh im lặng, Thế Anh biết không nên kéo dài những trần trở trong lòng nữa . Thế Anh đánh liều cầm tay Hạnh và hỏi nhanh :

--"Hạnh yên tâmtôi sẽ không để cho Hạnh phải khổ vì tôiyêu Hạnh .."

Hạnh quá bất ngờ định rút tay ra nhưng Thế Anh đã giữ chắc . Thế Anh nói tiếp ..

- "tôi biết Hạnh sẽ không tin tôi đâu vì chúng ta chỉ mới gặp nhaunhưng tôi nói thậttừ ngày đầu gặp Hạnh ...tôi biết trái tim tôi đã thuộc về Hạnh ...xin Hạnh đừng từ chối tôi .."

Hạnh chỉ biết cúi đầu . Lòng nàng lằng lằng không biết vì choáng váng bất ngờ, hay vì say sẩm trước những lời dịu ngọt của Thế Anh .

--"Hạnh .."

Thế Anh lên tiếng gọi nhỏ ..

"Hạnh hãy nhìn tôi nèsao Hạnh lại không nói gì .."

Hạnh bây giờ mới can đảm ngược mắt nhìn Thế Anh . Ánh mắt thành khẩn như có vẻ van xin ấy làm lòng Hạnh mềm nhũn . Sáng nay lúc thức dậy Hạnh đã nghĩ nếu gặp lại Thế Anh, nàng sẽ từ chối chàng vì Hạnh cảm thấy gia cảnh hai bên quá xa cách . Thế Anh là Việt kiều, một bác sĩ giỏi, còn Hạnh chẳng qua là một cô giáo tầm thường

với gia cảnh cơ hàn . Với lại chuyện tình yêu này thật là mơ hồ vì Hạnh không khẳng định được vị trí của Thế Anh trong lòng mình .

Nhưng bây giờ đứng trước mặt Thế Anh và nghe những lời như mật ngọt rót vào tai như thế, Hạnh bỗng cảm thấy tim mình rung động lạ thường, một cảm giác mà Hạnh chưa bao giờ có . Hạnh bất chợt gạt đầu nhẹ mà không hiểu vì sao nàng làm thế .

Thế Anh mừng vui như muốn bỗng Hạnh lên nhưng chợt ý thức đây là nơi công cộng . thế ANh xiết tay Hạnh

--"cám ơn Hạnhcám ơn Hạnh đã nhận lời tôi ...tôi vui mừng quá .." Hạnh nhìn Thế Anh cười mà không biết sao lòng cũng bỗng vui vui kỳ lạ mặc dù trong lòng Hạnh vẫn còn một chút e dè lo ngại không hiểu mình đang làm gì.

Ăn sáng xong Thế Anh đưa Hạnh về nhà, chàng hẹn sẽ gặp lại Hạnh trong hai ngày sau vì chiều nay chàng sẽ xuất phát về quê thăm má chàng . Hai người chia tay dưới giàn bông giấy, Hạnh đứng lại nhìn dáng Thế Anh khuất xa mà lòng bỗng nhiên buồn vu vơ .

Vì tối qua đi ngủ trễ cho nên giờ Quốc mới có thể ra khỏi giường, nhìn qua giường kế bên thì không thấy Thế Anh đâu và không có tiếng nước chảy trong phòng tắm nên Quốc biết chắc Thế Anh đã đi tìm Hạnh . Quốc lấy tách pha cà phê để sẵn của khách sạn và bưng ra ban công ngồi hút thuốc . Quốc chợt nhận ra là mình lại trở về thói quen hút thuốc sau bao ngày tháng cai bỏ .

Quốc đã 29 tuổi và đã từng có mấy người bạn gái nhưng khi chia tay có buồn cũng không hút thuốc trừ cơm như thế . Và lần này chàng hút thuốc lại là vì Hạnh . Quốc thờ dãi, suốt đêm qua Quốc suy nghĩ rất nhiều . CHàng tự nhủ sẽ cố quên Hạnh và coi Hạnh như là những cô gái chàng gặp thoáng qua rồi thôi. Vì đối với Quốc, chàng có

lòng nặng tình cảm gia đình hơn, Quốc không muốn vì theo đuổi Hạnh mà anh em tương tàn . Có tiếng cửa mở, Quốc quay lại thì thấy Thế Anh đang bước vô phòng . Nhìn nét mặt rạng rỡ của Thế Anh, Quốc biết trăm phần trăm là Thế Anh không did đâu khác ngoài mới đi gặp Hạnh về . Chàng đi vào thì thấy Thế Anh đang loay hoay bỏ đồ vào va li . Thế Anh giật mình quay lại :

--"ủa Quốc ...em còn ở khách sạn ahvậy mà anh còn đang định gọi phone cho em .." Thế Anh kéo xoẹt ba tui va li lên nói tiếp ..

- "chúng ta sẽ về quê sớm hơn dự địnhchiều nay mình trả phòng rồi lái xe về cho kịp tối ..."

Quốc nghe thế nhưng chưa hiểu vì sao, chàng lên tiếng :

--"em ở ngoài ban côngchắc anh có chuyện vui gì nên không để ý thấy em đó thôimà sao lại về quê sớm hơn vậy anh ba ..?"

--"hồi sáng anh có hẹn Hạnh ra ngoài nói chuyệncô ấy đã nhận lời làm bạn gái anh rồianh vui quáem mừng cho anh không ...? "

Thế Anh nhìn Quốc cười tươi rói

Quốc cố cười mặc dù chàng biết chắc nụ cười của mình giờ rất méo . Chàng cảm thấy trong tim nhói nhói đau mặc dù đã chuẩn bị tâm lý .

--"vậy ahem ...chúc mừng anh đã được lòng Hạnh ...thôi em đi chuẩn bị đồ đây "

Thế Anh thấy Quốc đồng tình với chàng thì cảm thấy yên tâm vì dù sao chàng cũng sẽ có đồng minh ủng hộ chàng khi mẹ chàng lên tiếng phản đối chuyện này .

--"anh cảm ơn emmà giờ thì mới thành công được nửa thôicòn một tháng nữa là chúng ta phải trở về Mỹ lại

....anh muốn cưới Hạnh ...nhưng em biết đóchắc chắn anh sẽ gặp rất nhiều khó khăn từ phía má và Thylúc đó em giúp anh nhé .."

Thế Anh ngưng và có vẻ suy nghĩ một lát rồi tiếp ...

-"à mà em đừng cho Hạnh biết chuyện này nhéđợi mình giải quyết êm đẹp rồi thì anh sẽ nói cho Hạnh nghe .."

Quốc vừa xếp đồ vừa nghe lòng mình buồn ray rút . Chàng sẽ phải là người đứng giữa giàn xếp cho chuyện của Thế Anh và Hạnh . Quốc định là sẽ rút lui không nghĩ tới Hạnh và bây giờ còn phải nhận lời giúp Thế Anh dẫu Hạnh, và vì thế lòng Quốc còn nghĩ tới Hạnh hơn vì cảm giác có lỗi .

"Xoảng" ...ly trà trên tay bà Quán rớt xuống đất khi Thế Anh vừa dứt lời . Mặt bà Quán tím lại như người mới bị trúng gió, bà không tin tưởng vào lỗ tai của mình, bà bím môi :

--"con nói gìcon ...con muốn thoát hôn với con Thy ahcon biết con đang nói gì không ?.."

Bà Quán lớn tiếng làm Thế Anh có phần lo sợ, chàng cúi đầu để cho bà Quán nói tiếp

--"con nên nhớ nếu không có gia đình cô Thy cho má con mình mượn tiền thì còn lâu má con mình mới có tiền vượt biên sang Mỹ được ..."

bà Quán thút thít ..

- "bây giờ con thành công rồi con định trả ơn người ta như thế saocon định làm cho mẹ không còn mặt mũi nào nhìn người ta sao ?? "

Từ đó đến giờ Thế Anh đã nghe bà Quán nhắc đi nhắc lại việc trả ơn gia đình Thy biết bao nhiêu lần rồi, nghe đến

nổi chàng tưởng đó là niệm chú . Nhưng bây giờ chàng cảm thấy những lời lẽ kia là tiếng nói đâm nát tim gan chàng .

--"con biết má sẽ không chấp nhận chuyện nàynhưng chuyện hôn nhân không thể đem xen lẫn với việc trả ơn đâu máđó là chuyện trọng đại suốt đời của con mà ..."

Bà Quán nghe thế càng khóc lớn hơn ..

- "a... bây giờ con lớn rồicó lông có cánh đầy đủ ...con không nghe lời má nữa mà còn định dạy đời má hả ...con ..con .."

bà Quán tức đến xay xấm mặt mày ...bà thở hổn hển, tay vịn thành ghế .

Quốc và Thế Anh chạy tới để đỡ . Quốc đứng đó nãy giờ, chàng chỉ biết im lặng vì không biết nên xen vô như thế nào . Giờ thấy bà Quán xúc động mạnh quá thì chàng cảm thấy lo lắng :

--"má chuyện gì thì từ từ ..."

Đoạn chàng quay sang Thế Anh : ..

"anh ba ...chuyện này thủng thủng rồi nóimá không được khoẻ rồi kìa .."

Thế Anh cầm tay bà Quán, hối hận nói .."con xin lỗi mákhông phải con không nghe lời mánhưng concon không yêu Thy thì làm sao sống kiếp vợ chồng với cô ta được ..."

Bà Quán đã lấy lại được bình tĩnh . Bà hiểu tánh Thế Anh, chàng rất nghe lời bà nhưng một khi chàng có ý nghĩ riêng rồi, khó ai có thể thay đổi được. Bà dịu giọng xuống:

--"con không yêu Thythì con yêu aicó phải vì thế mà con từ chối không lấy Thy không ?? "

Bà Quán nhìn Thế Anh dò xét .

--"dạ con .."

Thế Anh ngập ngừng không biết có nên nói cho bà Quán biết về Hạnh không. Chàng sợ bà Quán sẽ làm khó Hạnh . Chàng cần phải đắn đo suy nghĩ thật kỹ .

--"....thôi má nghỉ đi ...con ra ngoài một chút .." .

Thế Anh bỏ đi thật nhanh. Bà Quán thấy thế quay sang hỏi Quốc :

--"Quốc ...anh ba con có chuyện gì dấu má phải không ? ...con nói đicó phải nó đã thương ai rồi không ? "

Quốc lúng túng nhìn bà Quán.."dạ ...dạ "

--"con nói mau .."

bà Quán hét lớn . Quốc lấy lại bình tĩnh ..

"phải ...xin má thành toại cho anh ấyvì con thấy ngoài cô Hạnh ra không ai có thể lọt vào trái tim anh ấy nữa .."

Bà Quán như chết trân. Lúc Quốc và Thế Anh muốn ở lại Sài Gòn thêm vài ngày nữa bà đã nghi ngờ có chuyện không ổn . Nhưng bà lúc nào cũng nghĩ Thế Anh sẽ không bao giờ đi ngược với ý bà, cho dù một chuyện nhỏ. Thế mà bây giờ vì một cô gái Thế Anh lại muốn làm bà mất mặt với bạn xưa. Bà càng nghĩ càng thấy căm ghét Hạnh, bà nghiến răng:

--"con bé ấy tên Hạnh ahhạnh mà lại không có đức hạnh gì cảlại đi dụ dỗ người đàn ông sắp có vợ ..."

Quốc nghe thấy bà Quán đay nghiến Hạnh thì trong lòng chàng cũng khó chịu :

--"má đừng nói người ta như thếcô Hạnh không hề biết anh ba đã có hôn thê rồi ...cô ấy vô tội mà .."

Bà Quán nghe Quốc bênh Hạnh thì lòng càng sôi sục hơn ...

- "cả con cũng cãi mẹ ah` ..." Bà xuýt xoa .."anh em mà giỏi lắm rồicùng nhau vì con bé ấy mà cãi lời tao .."

Bà Quán giận dữ bỏ vào phòng . Quốc đứng nhìn mà lòng chàng trống rỗng, Quốc thở ra một mội và đi ra ngoài tìm Thế Anh.

Thế Anh ra ngoài định là thả bộ để thoải mái hơn một chút và chủ yếu là cho tình hình bớt gay go. Gió chiều lồng lộng làm cho tinh thần chàng sáng khoái hơn. Chàng cảm thấy yêu cái cảnh đồng quê mộc mạc trữ tình này và ngán ngẩm cái lối sống bon chen của thành thị . Thế Anh bỗng nhớ Hạnh da diết và mơ ước được cùng nàng xây dựng một tổ ấm ở vùng ngoại ô yên tĩnh bên Mỹ, nơi mà chàng đã từng lớn lên .

Thế Anh đang miên man với giòng suy nghĩ của mình thì bước chân của chàng dừng lại khi nghe tiếng cười nói của Diệu, Diễm và Thy gần đó. Chàng mới chợt nhận ra rằng mình đã bước qua khu vườn nhà Thy. Nghĩ đến Thy, Thế Anh thật sự bối rối không biết nên mở lời với nàng ra sao. Thy có cái vẻ hồn nhiên của một cô gái đồng quê chất phát. Mặc dù chàng không thích sự chịu đựng bất đắc dĩ của Thy, nhưng Thế Anh cũng cảm thấy đối với một cô gái hiền lành như Thy, chàng làm vậy có điều hơi nhẫn tâm. Nhưng Thế Anh biết thà nói một lần mà hai người không phải chịu đau khổ về sau khi sống chung với nhau mà lòng thì xa cách.

Thế Anh còn đang suy nghĩ không biết có nên đến gần họ không thì đằng xa Diệu ở trên cây ổi đã nhìn thấy chàng . Diệu kêu lớn làm Thy đang ở trên cây với nàng giật mình như muốn ngã khi nhìn thấy Thế Anh . Thy vội vàng tụt xuống và chạy lại gần Thế Anh :

--"anh tới lâu chưa ...sao không gọi tụi emlàm người ta ..." Thy cúi mặt bấn lễn vì Thế Anh đã trông thấy nàng trèo cây. Thế Anh chưa kịp đáp lời Thy thì Diệu và Diễm cũng chạy tới, Diệu vừa cười vừa nói:

--"anh ba nàylàm chị Thy mắc cỡ rồi kìalần sau có tới nhớ hú một tiếnglàm người ta đang hái ổi trên cây giống khi ...quê lắm đó .."

Diệu nói xong lại cười lớn . Thế Anh thấy Thy còn mắc cỡ hơn sau khi Diệu nói như thế . Chàng bỗng nhiên thương hại Thy và cảm thấy em mình sao lúc nào cũng ồn ào như vậy.

Thế Anh nạt Diệu

- "em nói vậy còn làm Thy ngại hơn kìa .."

rồi chàng quay sang Thy-

-"ồ ...tôi xin lỗi Thytôi chỉ định là đi dạo mát thôi ...tình cờ đi ngang qua đâylàm đứt đoạn cuộc vui của mấy côthật xin lỗi nhé ...thôi tôi xin phép ..."

Thấy Thế Anh định quay đi, Thy lúng túng vì nàng muốn Thế Anh ở lại. Thy nghe Diệu nói là Thế Anh đã về mà nàng không thấy chàng qua thăm, nay gặp Thế Anh rồi, Thy không muốn để chàng đi như vậy. Thy lên tiếng níu kéo Thế Anh ở lại :

--" ồ ...không có gì đâutại thấy Diệu và Diễm thèm ăn ổi nên em mới trèo lên hái cho họ thôi ...xong Diệu cũng trèo lên với em luôn ...chứ tụi em đâu có làm gì đâu mà anh sợ làm phiền ..." Thy dừng một lát, nàng cúi xuống mân mê tà áo bà ba của mình và nói tiếp "em có chuyện muốn nói với anhanh ở lại chút nhé .."

Thế Anh nghĩ thầm chàng cũng muốn nói chuyện với Thy về việc thoát hôn . Chàng nghĩ đây sẽ là cơ hội tốt vì

chàng không muốn dây dưa thêm nữa. Thế Anh nhìn Diệu và Diễm như thầm nói cho hai cô biết họ cần có không gian riêng biệt. Diệu nháy mắt nói lớn với Thy :

--"chị Thy này ghê hencó chuyện gì mà muốn nói với anh ba em thế ...chắc là ..." Diệu chưa kịp nói hết thì Diễm kéo tay Diệu và nói :

--"thui mình đi đi Diệu ...để cho hai người họ tâm tình điđứng đây kỳ quá .." Diệu còn muốn trêu chọc thêm nhưng Diễm đã cúi đầu chào Thy và Thế Anh và lôi Diệu đi thật nhanh. Thế Anh cúi chào lại Diễm tỏ lòng biết ơn Diễm và thầm cảm phục cái tánh trầm ngâm nhưng hiểu biết ý người của Diễm.

Còn lại hai người, Thy chợt kéo tay Thế Anh chạy vào nhà . Vẻ mặt của Thy có vẻ như rất vui mừng hơn hở :

--"anh ngồi chơi nhéba má em đi ăn đám giỗ bà con rồianh tự nhiên hen ...chờ em một chút .."

Thế Anh còn chưa hiểu gì thì Thy đã chạy tọt vào buồng trong. Thế Anh thấy ngại không muốn hỏi thêm nên chỉ đành ngồi chờ Thy ra.

Ngồi trong căn nhà của Thy làm Thế Anh nhớ lại cái buổi tới nhà của Hạnh. Chàng thấy tâm trạng và mục đích của chàng hôm nay khác hẳn so với lúc tới nhà Hạnh. Cái cảm giác hồi hộp vui mừng khi gặp Hạnh bây giờ dường như không có ở đây mà chỉ thay vào là những băn khoăn lo nghĩ. Thế Anh thở dài rồi lại hít vào thật sâu như để chuẩn bị tinh thần đối diện với Thy. Thế Anh ngược lên nhìn tấm màn che cửa buồng thì đúng lúc Thy bước ra. Thế Anh ngạc nhiên và không biết phải phản ứng ra sao khi thấy Thy trong trang phục áo cưới cô dâu đang đi tới.

Nét rạng rỡ trên khuôn mặt của Thy càng làm cho Thế Anh như bị dồn vào thế bí, chàng thầm nghĩ làm sao ta

mở miệng được đây. Chàng ước mơ giá như chàng không phải bị đưa vào tình trạng khó xử này, rằng người trước mặt chàng chỉ là Hạnh mà thôi. Thế Anh còn quá bất ngờ và tâm tư rối loạn thì Thy lên tiếng:

--"anh thấy saoanh thấy áo này có đẹp không? ...lúc sáng Diệu và em đi lấy áo ...em mặc thử và Diệu nói là em mặc áo này đẹp lắm .." Thy vừa nói vừa xoay tròn . Thế Anh nhăn nhó không biết nên nói ra sao, chàng ấp úng :

--"Thythật ra thì .." Thế Anh định nói thẳng tới vấn đề luôn vì chàng biết không thể giữ cái không khí này lâu được nhưng Thy đã ngắt lời :

--"nếu anh không thích áo này thì em có thể bảo họ may gấp lại cái khácdù gì thì mình còn cả gần hai tuần nữa mới đám cưới mà .." Thy nhìn Thế Anh cười. Thế anh thở dài

--"Thycó thể nghe tôi nói một chút được không ..."

Thế Anh nhìn Thy, nét mặt trở nên nghiêm hơn. Thấy thế Thy trong lòng có cảm giác chuyện không lành nhưng nàng tự nói chắc nàng đã làm gì cho Thế Anh giận chằng. Thy cười nhẹ :

--"dạ ...anh nói đi .." rồi Thy nhìn thẳng vào mặt Thế Anh làm Thế Anh không có can đảm nhìn nàng, chàng quay sang chỗ khác và hít thật mạnh rồi nói:

--" tôi biết Thy là người con gái tốtThy cần có một người chồng có thể yêu thương Thy suốt đờivà tôi cảm thấy mình không làm được điều đó ..nên tôi nghĩ chúng ta không nên lấy nhau"

Nghe tới đây Thy như choáng váng, nàng không hiểu Thế Anh muốn nói gì, nhưng nàng cố gắng gượng cười:

--"anh này giống gì ác thếthôi đi đừng làm em khóc à .."

Thy dấm nhẹ vào vai Thế Anh. Thế Anh biết Thy đang cố bình tĩnh nhưng chắc trong nòng bây giờ rồi lên không thua gì chàng. Thế Anh lấy hết can đảm để nói thêm lần nữa:

--"Thy ...tôi không có nói đùa gì hết ...tôi nói thậttôi biết hôn nhân giữa tôi và Thy là do cha mẹ hai bên sắp đặtgiữa chúng ta không có được những cảm xúc mà vợ chồng cần nên cócái tôi nói là tình yêu" Thấy Thy im lặng, Thế Anh tiếp "....nếu chung sống với người mình không yêu thì cả hai sẽ đau khổ về sautôi chỉ muốn tốt cho hai chúng ta ..."

Thy lùi lại về sau, nòng ngồi xuống ghế như người mất hồn. Thy đã hiểu Thế Anh muốn nói gì. Từ ngày lớn khôn thành thiếu nữ, ba má nòng đã nói với nòng về Thế Anh và lời hứa hẹn làm sui gia của hai gia đình. Thy lớn lên với những mộng tưởng mơ hồ về người chồng tương lai qua những bức hình bà Quán gửi về. Cho đến một ngày hai người thật sự gặp nhau rồi thì đính hôn, Thy mới biết trái tim mình rung động vì người con trai với nụ cười hiền hoà, với lời ăn tiếng nói như dòng suối êm dịu. Nòng đã lấy làm sung sướng và hãnh diện khi biết sẽ không lâu được trở thành người vợ trăm năm của chàng. Cái áo cưới nòng đặt may mà lòng cứ thấp thỏm chờ ngày mặc lên cho Thế Anh coi.

Nhưng giờ đây khi nghe Thế Anh nói như vậy, lòng Thy như tan nát. Nòng tự hỏi mình có gì mà chàng lại không thể yêu nòng như nòng đã yêu chàng. Thy thầm nghĩ hay là anh ấy đã thương ai khác rồi nên mới đối ta như vậy . Nghĩ tới đây lòng Thy càng đau hơn. Nòng quyết phải hỏi cho ra lẽ:

--"anh ...anh nói thế là saoanh không muốn kết hôn với em ? em có gì làm anh không thích hảanh nói đi ...em sẽ sửa đổi mà .."

Nói tới đây thì nước mắt Thy đã lưng tròng, nàng ôm cánh tay Thế Anh như van xin. Thế Anh cảm thấy xoắn xang khó chịu, chàng biết mình chỉ đang thương hại cho Thy mà thôi .

--"không phải thế đâu ThyThy không có gì sai ...chỉ làchỉ là chúng ta không hợp để sống chung với nhau thôi ...tôi ..."

Thy nức nở cắt ngang lời :

--"em biết rồianh không thương em nữaanh đã thay lòng đổi dạanh đã thương người khác phải không ?"

Nước mắt Thy đã chảy xuống, nàng nhìn Thế Anh chờ câu trả lời. Thế Anh biết đến lúc chàng phải nói sự thật về Hạnh :

--"Phảitôi biết là sự thật sẽ đau lòng ...nhưng tôi muốn cho Thy biết rằng tình yêu không thể cưỡng cầu ...với lại tôi ...chưa hề nói yêu Thy mà "

Nghe tới đây Thy cảm thấy như lòng tự ái bị tổn thương khi chợt nhận ra là mình đang nài nỉ tình yêu của Thế Anh. Thy bỗng ghét Thế Anh và người con gái đã cướp tình yêu của nàng. Thy muốn phát điên lên, muốn sỉ vả người con gái ấy nhưng Thy còn bình tĩnh để biết là mình sẽ mất Thế Anh vĩnh viễn nếu như Thy làm vậy. Thy lau nước mắt và nói với giọng buồn buồn:

--"cô ấy tên gì ?...anh quen cô ấy lâu chưa ? "

Thế Anh ngạc nhiên vì chàng tưởng là Thy nghe xong sẽ khóc bù lu bù loa và làm giũ lên, nhưng ngược lại nhìn

Thy rất bình tĩnh . Thế ANh cảm thấy yên tâm đôi chút:

--"cô ấy tên là Hạnhtôi quen cô ấy không bao lâunhưng cô ta đã làm cho anh biết thế nào là tình yêu."

Những lời của Thế như những mũi kim đâm vào tim Thy, nàng cố chống chọi vì Thy biết mình không thể thua như vậy. Đối với mọi người, trong mắt họ Thy chỉ là cô gái quê không có tâm tư sâu thẳm, nhưng không ai biết nàng bằng chính bản thân của nàng. Những gì nàng muốn bằng mọi cách nàng sẽ phải lấy được. Thy tự nhủ rồi sẽ có ngày Thế Anh sẽ thuộc về nàng, chỉ là bây giờ nàng không nên dồn ép chàng mà thôi

-- thôi đượcnếu như anh đã nói sự thật thì em không phải là người không biết điều mà làm anh khó xửem sẽ chịu thoái hôn với anh ..."

Thy cúi mặt tỏ vẻ u buồn . Thế Anh nghe Thy nói thế trong lòng mừng vui vì mối lo sợ Thy quyết chí không đồng ý thoái hôn giờ đây đã được giải toả . Bây giờ mẹ chàng sẽ không còn lý do gì mà chống đối chàng với Hạnh nữa. Thế Anh ôm vai Thy biết ơn.

-- cảm ơn Thycảm ơn Thy rất nhiều ...Thy thật tốt ..." rồi chàng cảm thấy có lỗi .. tôi xin lỗi đã phụ lòng Thyrồi tThy sẽ gặp người tốt hơn tôi gấp vạn lần mà .."

Mặc dù trong lòng hẫng đau, Thy cũng gượng cười nói nhỏ :

-- thôi anh hãy về đi ...anh không cần cảm ơn em làm chi vì ...yêu một người thì chỉ cần nhìn người ta hạnh phúc là mình vui rồi .."

Thy buồn buồn tiễn Thế Anh ra cửa. Thế Anh bước đi mà lòng vẫn còn ray rứt nhưng chàng biết những gì mình nên làm chàng đã làm. Sau khi Thế Anh đi rồi, Thy vào phòng khóc nức nở, nàng cởi áo cưới ra và càng đau lòng hơn

khi nhìn chiếc áo mà nàng sẽ phải cất lại vô tử. Rồi mai này nàng biết nói sao với bà con cô bác khi họ nghe tin đám cưới sẽ bị huỷ bỏ. Gia đình nàng sẽ phải bị mất mặt với lối xóm, nghĩ tới đây lòng Thy tràn dâng nỗi hận ghét Hạnh và Thế Anh. Thy quyết sẽ không để hai người được yên.

Buổi sáng đồng quê không khí thật trong lành . Quốc đi ra ngoài dạo quanh vườn . Chàng lấy thuốc ra châm lửa . Vừa hút thuốc vừa suy nghĩ đến chuyện của Thế Anh và Hạnh. Tối qua khi thấy Thế Anh về với nét mặt suy tư nên Quốc không tiện hỏi chuyện. Diễm đã nói với chàng là Thế Anh đi gặp Thy. Quốc băn khoăn không biết anh của chàng đã giải quyết như thế nào rồi. Có tiếng bước chân sau lưng, Quốc quay lại thì thấy Diễm bưng ly cà phê bước tới với nụ cười trên môi:

--"anh uống cà phê nhé ...buổi sáng có điều thuốc với cà phê thì còn gì bằng nữa ..."

Quốc đỡ lấy ly cà phê:

--"cám ơn DiễmDiễm để anh được rồilàm phiền Diễm quá ..."

Quốc thấy mến Diễm ở điểm này, nàng rất hiểu tâm tư của người khác. Quốc cũng biết nàng rất si tình với chàng mặc dù Quốc cứ thờ ơ lánh né. Đối với Quốc, Diễm dễ thương như một người em gái và ngoài tình cảm anh em ra, Quốc nhận định lòng mình không có tình yêu trai gái với Diễm .

Thấy Quốc trầm ngâm im lặng, Diễm lên tiếng: "anh đang suy nghĩ gì hả ...thấy anh có vẻ lo lắng .."

--"ồ ...tôi ...tôi đang nghĩ không biết chiều qua anh tôi gặp Thy hai người bàn chuyện ...cưới hỏi ra sao rồi .."

Quốc nghĩ Diễm chưa biết chuyện Thế Anh muốn thoát hôn nên nói đỡ như vậy .

--"ồ ...anh định nói chuyện anh ba của anh muốn huỷ bỏ đám cưới đúng không .." Quốc ngạc nhiên không biết sao Diễm lại biết thì Diễm nói tiếp "hôm qua Diệu trở lại kiếm Thy thì đã tình cờ nghe hai người nói chuyệnDiệu còn hỏi em còn nhớ cô Hạnh mà mình gặp ở nhà hàng lúc trước không nữa .." Diễm nhìn Quốc ngập ngừng .."hình như anh ba có gì với cô Hạnh thì phải .."

Quốc nghe Diễm nhắc tới tên Hạnh và sự thật trái ngang này thì lòng bỗng thót đau. Chàng khẽ gật đầu:

--"anh ba của anh thương cô Hạnh và muốn cô ta làm vợ nên mới đòi huỷ bỏ hôn lễ với Thy " Quốc nhìn vào bụi chuối xa xăm .."anh biết ...chuyện tình yêu thật kỳ lạlòng người khó có thể chống cự lại sức mạnh của nó .."

Diễm nhìn nét mặt trầm ngâm của Quốc mà dâng lên cảm xúc thương mến tận cùng. Nàng mê chàng không chỉ bởi tánh tình của chàng mà bởi những nét lạnh lùng nhưng quyến rũ mỗi khi chàng suy tư. Diễm cũng nói thầm trong lòng mình nếu tình yêu thật dễ hiểu thì em đâu phải yêu anh và chờ đợi tình anh khổ như vậy

Có tiếng của bà Quản nói lớn trong nhà làm không khí yên lặng tan vỡ. Quốc đứng dậy chạy vô nhà xem chuyện gì và Diễm cũng đi theo.

Mới vào tới Quốc đã thấy Thế Anh đứng yên giữa nhà và bà Quản thì đang ngồi trên ghế khóc lóc .

-- con muốn làm má tức chết hả Anhtừ hồi nào con đã trở nên như vậyđã cãi lời của má ??" bà Quản vừa lau nước mắt vừa khóc lớn hơn.

--"mácon không phải là muốn cãi lời mánhưng con đã nói với má rồingười con yêu không phải là Thy và cô ta đã biết điều đócô ta đã chấp nhận huỷ bỏ đám cưới mà .." Thế Anh nói từ tốn như sợ sự giận dữ sẽ làm bà quản càng phản ứng mạnh hơn

Bà quản nghe thế thì nói lớn :

- "con Thy nó hiềnnó thương con nên nó mới chịu làm vậycon có biết khôngtối qua nghe con Út nó nói con đã gặp Thy nói chuyện với nómá qua thăm nó ...thấy nó đầu tóc rối bời ...đang nằm trong phòng khóc đến xung mắtmá thấy con thật nhẫn tâm lắm đó .."
Bà Quản thút thít rồi tiếp : con không nhớ đến ơn nghĩa họ đã giúp mình khi xưa, không tội nghiệp con Thy thì con cũng phải nghĩ đến má chứrồi làm sao má ăn nói với ba má con Thy chứ ..bộ con muốn má ? "

Thế Anh chỉ biết đứng lặng im, mỗi lần bà Quản giảng về chuyện ơn nghĩa và mặt mũi là Thế Anh như bị vào thế kẹt . Chàng nhìn Quốc cầu cứu . Quốc hiểu được nên tới gần vỗ nhẹ vai bà Quản:

--"má đừng khóc nữachuyện đã như vậy rồi ...chắc hẳn anh ba cũng không muốn đâunhưng mà tình yêu tuổi trẻmá không thể hiểu được đâu ...xin má cứ để cho ảnh được quyền lựa chọn người vợ trăm năm của ảnhmá cũng biết tánh của ảnh màảnh quyết định chuyện này rồi thì chắc không ai thay đổi được ảnh đâu ..."

Bà Quản nghe Quốc nói thế trong lòng cũng hoang sợ, bà sợ làm găng quá thì bà sẽ mất đứa con trai này như chơi. Bà biết bây giờ không thể nào bắt ép Thế Anh cưới Thy được, nhưng bà cũng không thể bỏ Thy không lo tới . Đối với bà Quản, Thy như là một đứa con dâu rồi . Bà suy nghĩ tìm cách bắt Thế anh phải có một cam kết với bà vì

bà biết con trai của bà dù cứng đầu nhưng rất có chữ tín .
Bà Quản lên tiếng:

--"thôi đượcmá không bắt buộc con làm gì nữacon không muốn cưới Thy thì thôi vậycon trai của má quan trọng hơn .."

Thế Anh nghe thế lòng trở nên phấn khởi vui mừng .
Chàng tới quàng vai bà Quản và cảm ơn bà rối rít . Đoạn chàng nhớ đến một việc vẫn chưa làm xong: đó là xin bà Quản cho chàng cưới Hạnh . Bà Quản biết sớm muộn Thế Anh cũng sẽ hỏi bà vấn đề này, nên bà đã có dự tính .

--"con muốn cưới cô Hạnh cũng được ..." bà ngừng giây lát rồi nói tiếp .."nhưng con phải hứa với má điều này .."

Sau khi nghe ba Quản nói điều kiện xong, cả Quốc lẫn Thế Anh đều cảm thấy điều kiện ấy hơi bất công đối với Hạnh. Nhưng đối với Thế Anh, điều quan trọng bây giờ là bà Quản đã chấp nhận cho chàng thành thân với Hạnh, chàng không cần biết gì đến chuyện sau này nữa . Thế Anh gật đầu và hứa sẽ làm theo lời bà Quản . Chàng mừng vui khắp khởi như muốn có đôi cánh bay về lại Sài Gòn báo tin cho Hạnh biết.

Còn Quốc thì không biết nên mừng cho anh chàng hay là buồn cho thân mình nữa, chàng lẳng lặng bước ra ngoài sân.. Nắng đã lên cao soi bụi bông giấy cạnh nhà làm Quốc nhớ Hạnh mênh mang.

CHƯƠNG 5 -

huông đồng hồ báo hiệu đã hai giờ trưa, Hạnh giật mình vội vã thoát ra khỏi dòng suy tư của mình. Nàng nghĩ cũng may là lúc này Quốc đã đến nhắc nhở nàng về cuộc hẹn với bác sĩ hôm nay. Hạnh cảm thấy hồi hộp lạ thường. Ba năm nay từ khi theo Thế Anh đến Mỹ, Hạnh đã hai lần phải vào bệnh viện vì bị xảy thai, nhưng lần này lại khác. Lần này Hạnh cảm thấy sức sống trong cơ thể nàng như mạnh mẽ hơn, như có thể vượt qua được những khó khăn và áp lực trong đời sống của nàng.

Nắng ban trưa đã lên rất cao, Hạnh có thể cảm giác được cái nóng của mùa hè ở đây mà thương nhớ cái nóng của Việt Nam biết bao. Hạnh nhớ đến cha mẹ và hai em nàng, và mơ ước được báo với họ tin vui này, được họ ôm vào lòng trù mến với bao câu dặn dò tha thiết. Nhưng cuộc sống hiện tại của Hạnh đã làm Hạnh như sợ hãi một ngày nào đó nếu niềm vui nho nhỏ này cũng tiêu tan và gia đình của nàng chắc sẽ buồn cho nàng lắm.

Điều đáng làm cho Hạnh buồn hơn là Thế Anh vì chàng không còn như trước, đã ít quan tâm đến nàng. Mặc dầu chàng có nhu nhược đến đâu nhưng lúc trước chàng cũng thường dành đôi chút thời gian cho Hạnh. Hạnh cũng hiểu Thế Anh dạo này rất bận bịu với công việc vì chàng thường có nhiều ca mổ. Nhưng Hạnh cảm thấy như Thế Anh đang cố ý tránh né bớt gặp nàng, thường hay về nhà những lúc Hạnh đã ngủ say và lại ra đi vào sáng sớm. Hạnh để ý thấy ánh mắt của Thế Anh như có chứa đựng một cái gì thầm kín. Hạnh nghĩ thầm hay là anh ấy đã

chán ta, đã có người khác ? . Hạnh lắc đầu sua đi suy nghĩ đó vì nàng biết là nàng nên tin tưởng chồng mình .

Việc Hạnh có thai Thế Anh cũng vẫn chưa hay biết vì Hạnh chưa có cơ hội để nói với chàng. Hạnh định sẽ hẹn một ngày vợ chồng ra ngoài ăn bữa cơm và nàng sẽ báo tin vui này cho Thế Anh. Kể cả bà Quán cũng chưa hay biết gì, hai lần trước khi Hạnh bị hư thai, bà ấy đã trách nàng không cẩn thận làm mất đi huyết thống nhà bà. Hạnh nghĩ nếu như bà không tạo áp lực và đối xử với Hạnh như người con dâu thì Hạnh đâu phải hai lần suýt huyết chứ.

Quốc đã lên tiếng gọi Hạnh ngoài cửa phòng. Hạnh nói sẽ ra ngay. Quốc lúc nào cũng vậy, cũng tỉ mỉ quan tâm cho nàng khiến Hạnh rất cảm động biết ơn. Khi Hạnh mới cần thai, chỉ có Quốc nhận ra sự khác biệt nơi Hạnh và thuyết phục Hạnh để chàng đưa nàng đi khám bác sĩ dùm cho Thế Anh vì Thế Anh dường như không có thời gian nào là rảnh. Hạnh đã coi Quốc như một người bạn thân và vì là nơi xứ sở lạ nên Hạnh đã bằng lòng nhận sự giúp đỡ của chàng.

Sống chung dưới một mái nhà ba năm nay, Hạnh có thể nhìn ra được và cảm giác được cái tình cảm của Quốc dành cho nàng không chỉ đơn thuần là bạn bè hay chị dâu em chồng, mà là một thứ tình "bỏ thương, vương tội". Hạnh đã bao lần cố ý nói gần xa cho Quốc biết là nàng đã là chị dâu của Quốc, và dù thế nào đi nữa Thế Anh vẫn mãi là người chồng nàng thương mến.

Quốc là người si tình nhưng chàng là người đàn ông biết lễ nghĩa. Chàng đã bao lần tự nhủ là không nên suy nghĩ vẫn vơ nữa vì sự thực Hạnh đã là vợ của anh chàng. Quốc đã bao lần muốn bỏ đi đến một nơi khác vì chỉ để không nhìn thấy được Hạnh, để dễ dàng quên đi niềm đau chôn

kín. Nhưng chàng lại không yên tâm ra đi, một phần vì chàng biết dù có ở đâu cũng sẽ nghĩ đến HẠnh mà thôi. Phần khác vì chàng thấy cảnh mẹ và em chàng đối xử tệ bạc với Hạnh mà Thế Anh thì lại không dám lên tiếng bênh vực, thế nên Quốc quyết định ở lại để làm bạn ủi an cho Hạnh, hay ít ra có thể giúp nàng vượt qua khó khăn.

Khi thấy Hạnh ói mửa, Quốc đã biết không bao lâu chàng sẽ được làm chú. Một cái gì đó nhói trong tim chàng. Quốc thầm nghĩ nếu như ngày đó giây tơ hồng kia chưa một lần buộc vào chàng thì giờ đây chàng sẽ không phải đau khổ khi nhìn Hạnh cứ mang giọt máu của anh chàng. Quốc giật mình khi cánh cửa bật mở, Hạnh bước ra trong bộ áo trắng. Nhìn nàng xanh xao gầy guộc mà lòng Quốc thắt lại, nhưng biết làm sao giờ. Quốc chỉ biết lo lắng cho Hạnh trong thâm lặng.

--"xin lỗi ...chú tư né .."

Hạnh mỉm cười lên tiếng nói

-- "tôi chuẩn bị hơi lâu ..."

--"không sao đâu ..Hạnhthôi mình đi cho kịp giờ nhé .." Quốc mở cửa cho Hạnh. Chàng nghĩ thầm ước chi Hạnh là ...thì ta không cần bối rối khi gọi tên nàng như vậy . Quốc thở dài nhẹ để tránh Hạnh nghe được. Chiếc xe hướng về phía bệnh viện X.

Đã 11 giờ khuya, Thế Anh bước vào nhà . Chàng uể oải bước đi tới phòng bà Quản . Trước khi chàng rời bệnh viện, bà Quản đã gọi điện thoại cho Thế Anh và nói có chuyện cần gặp chàng . Căn nhà bây giờ vắng vẻ, Thế Anh nghĩ chắc Hạnh cũng đã yên giấc như mọi hôm. Chàng gõ cửa phòng của bà Quản . Bên trong tiếng bà Quản lạnh đanh:

--"vào đi"

Thế Anh đẩy cửa bước vào thì thấy bà Quán đang ngồi trên ghế, chàng liếc nhanh thấy bên cạnh bà có phong bì thư được gửi từ Việt Nam tới . Thế Anh cảm giác được bà Quán sẽ nói gì với chàng. Cái chuyện phải tới bây giờ đã tới, chàng nghĩ thầm như thế .

-- "con ngồi xuống đó đi" ...

bà Quán lên tiếng

--"dạ" ..Thế Anh chằm chằm ngồi xuống ghế đối diện với bà Quán. Xong bà Quán tiếp tục nói, tiếng của bà vẫn lạnh đanh đanh:

-- "con còn nhớ chuyện con hứa với má trước khi lấy Hạnh chứ ?"

Bà nhìn Thế Anh chờ câu trả lời

-- "dạ con nhớ" ...Thế Anh nói nhỏ, chàng cúi đầu như để tránh ánh mắt đang dò xét của mẹ chàng

--"vậy sao con còn chần chờ gì mà không nói với con Hạnh đibộ con định nuốt lời với má hả "

Bà Quán nói lớn xong bà chợt nhận ra nét mặt sa sầm xuống của Thế anh, bà nhỏ nhẹ lại ..

--"Anh à, má có thể chờ, nhưng con Thy thì không, tuổi xuân của nó không còn dài nữacon hãy liệu dùm má và nghĩ cho nó đi con"

Thế Anh trong lòng bối rối nhưng cũng phải nói một tiếng "dạ" cho bà Quán yên tâm không còn theo hỏi thúc chàng về việc này nữa. Chàng đứng dậy xin phép về phòng và hứa với bà Quán sẽ nói chuyện với Hạnh ngày mai.

Khi Thế Anh đẩy cửa bước vào thì ngạc nhiên thấy Hạnh còn thức. Chàng lo lắng không biết Hạnh có nghe tiếng bà Quán và chàng nói chuyện khi này không. Tuy là hứa với mẹ chàng như thế, nhưng Thế Anh thật sự không biết sẽ

bắt đầu như thế nào, vì chàng biết sự thật ấy sẽ làm Hạnh đau lòng không ít.

--"Anh về rồi à "

Hạnh lên tiếng đánh tan sự suy nghĩ của Thế Anh.

--"ờsao em chưa ngủhôm nay khó ngủ hả "

--"không cóem chờ anh thôiem có chuyện muốn nói với anh "

Hạnh đi tới cởi áo khoác cho Thế Anh. Nàng muốn báo cho chàng biết là chàng sắp được làm cha. Hạnh hồi hộp với niềm vui này và nàng nghĩ chắc Thế Anh sẽ cũng vui mừng khôn tả. Còn Thế Anh thì băn khoăn không biết Hạnh có chuyện gì muốn nói với chàng. Nhìn thần sắc tươi tỉnh của Hạnh mà Thế Anh cảm thấy ngạc nhiên và tò mò muốn biết chuyện gì đã sui khiến nàng như thế. Cưới nhau ba năm nay, lúc nào chàng cũng chỉ thấy Hạnh buồn bã. Chàng hiểu được đó cũng là do sự áp lực mà mẹ chàng tạo cho nàng.

Thế Anh cứ ngỡ lấy được Hạnh rồi thì hai người sẽ hạnh phúc, nhưng chàng không ngờ cái không khí gia đình ngày càng trở nên khó chịu khi phải cảm thấy bất lực trước sự đối xử tệ bạc của bà Quản đối với Hạnh mà chàng không thể lên tiếng dùm nàng. Vì thế mà Thế Anh trở nên lạnh nhạt với Hạnh, một phần vì bị stress quá, và một phần vì mặc cảm có lỗi với Hạnh.

--"ồ ...vậy hảanh cũng có chuyện muốn nói với em ..."

Thế Anh lên tiếng. Chàng quay sang nhìn thẳng mặt Hạnh

..

--".em có chuyện gì quan trọng hả ..em nói trước đi"

Hạnh nhìn Thế Anh, nàng ngạc nhiên vì đã lâu rồi Thế Anh không nhìn thẳng mặt nàng như thế. Hạnh nói nhỏ:

--"ngày mai anh không đi làm mà phải khôngchúng mình có thể ra ngoài một chút khôngđã lâu rồi vợ chồng mình chưa đi đâu chung cả"

Thế Anh nghĩ thầm cũng tốt vì chàng dù sao cũng muốn đưa Hạnh ra phố cho khuây khoả và để chàng dễ dàng bày tỏ với nàng cái chuyện chàng đã hứa với bà Quán.

--"okêngày mai em thích đi đâuanh đưa em đibây giờ mình đi ngủ nhéanh mệt rồi ..."

Thế Anh nói xong đi vào phòng vệ sinh. Hạnh ngạc nhiên và vui mừng vì không ngờ Thế Anh đã chịu đưa nàng ra phố ngày mai. Hạnh leo lên giường và nằm mơ tới cái vẻ mặt vui mừng hớn hở của Thế Anh ngày mai sau khi biết tin nàng mang thai. Hạnh nhắm mắt lại để chìm vào giấc mộng đẹp của nàng.

Buổi trưa thứ bảy các tiệm trong mall đông chật người. Hạnh đi một vòng thì đã cảm thấy mỏi chân và vì dạo này mới cần thai nên Hạnh dễ bị mệt mỏi. Nhưng trong lòng nàng rất vui vì đã lâu rồi Thế Anh và Hạnh không có dịp ra ngoài như vậy. Hôm nay Thế Anh đã đưa nàng đi coi phim, đi shopping mua đồ. Hạnh cảm thấy như sống lại cái thời gian đầu khi hai người mới cưới nhau.

--"em đói bụng chưamình đi kiếm cái gì ăn nhrn" ...

Thế Anh lên tiếng hỏi làm tan vỡ đi giòng suy nghĩ của Hạnh .

--"dạem cũng hơi đói rồi" ...

Hạnh cũng muốn kiếm chỗ ngồi lại để nói chuyện quan trọng này với Thế Anh.

--"vậy mình tới nhà hàng cũ nhéem còn nhớ cái nhà hàng hồi đó anh hay đưa em tới khôngmình đi đến đó nhé " --

--"dạ nhớvậy mình đi đi anh .." ...

Thế Anh mở cửa cho Hạnh bước ra khỏi mall.

Nhà hàng vào ngày thứ bảy cũng đông người. Thế Anh chọn cái bàn phía trong vắng vẻ hơn cho tiện việc nói chuyện. Khung cảnh nhà hàng làm Hạnh nhớ cái thời gian mới đặt chân tới Mỹ, lần đầu tiên được Thế Anh chở tới đây ăn, và những lần sau tiếp. Chỗ này coi như là chỗ "hò hẹn" của vợ chồng nàng. Đã lâu không tới, bây giờ tới lại, Hạnh thấy như đã xa lạ với nó đôi chút.

--"em đang nghĩ gì thế ?".....

Thế Anh đưa cho Hạnh cái menu

--"ồ ...không gì ...em chỉ đang nhớ chuyện xưa thôi .."

Hạnh đỡ lấy cái menu và trả lời nhỏ nhẹ

Thế Anh nhìn Hạnh. Chàng vẫn ngây ngất với sắc đẹp mặn mà của nàng mặc dù Hạnh có vẻ hơi gầy đi so với ba năm trước. Thế Anh mặc cảm có lỗi với Hạnh vì đã không mang lại cho nàng cái hạnh phúc mà chàng đã hứa, chàng đã để bông hoa dần héo tàn. Thế Anh thở dài nhẹ

--"Hạnh" ..

Thế Anh gọi tên nàng nhỏ nhỏ rồi nắm tay Hạnh

Hạnh buông cái menu xuống và thắt mắc trong lòng sao hôm nay Thế Anh có vẻ kỳ quá, lúc rất vui với nàng, lúc lại trầm ngâm suy nghĩ, và bây giờ vẻ mặt chàng lại buồn với vợ

--"anh ...có chuyện gì không vui hảanh nói cho em biết đimình là vợ chồng thì nên chia sẻ mà .." ..

Hạnh vỗ tay chàng nhẹ nhẹ và nhìn Thế Anh với ánh mắt tha thiết. Thế Anh không thể cầm lòng nổi và muốn nói ra ngay cái chuyện mà làm cho chàng bao lâu ray rút,

nhưng thấy Hạnh như thế, chàng lại không nỡ để Hạnh nuốt không vô bữa ăn này.

--"ồkhông có gì đâu emanh chỉ cảm thấy có lỗi với em vì đã để cho em chịu nhiều bất công ..." Thế Anh xiết tay Hạnh

Hạnh mỉm lòng khi nhìn được ánh mắt tha thiết của Thế Anh mà đã từ lâu nàng không được thấy. Hạnh cúi đầu nói nhỏ

--"anh đừng nói thếem biết anh cũng khó xử trong gia đìnhnhưng dù có cực khổ như thế nào mà anh vẫn thương emthì em cũng lấy làm an ủi rồi .."

Thế Anh nghe Hạnh nói như thế mà càng bứt rứt, chàng xiết tay nàng mạnh hơn. Đúng lúc đó thức ăn đã được mang ra, chàng định sẽ dùng bữa xong và sẽ bắt đầu câu chuyện vì chàng biết sẽ không giữ được nó bao lâu nữa. Nếu chàng không nói với HẠNH thì mẹ chàng cũng sẽ nói thôi. Chàng thà để mình tự nói.

Bữa ăn đã xong, Hạnh cũng dự định mang tin vui báo cho Thế Anh liền, nhưng Thế Anh đã lên tiếng

--" khung cảnh này làm anh nhớ lúc mình mới quen nhau bên Việt Nam....lúc chúng ta ăn sáng ở nhà hànglúc đi bộ ngoài công viên ...và những lời anh nói với em" Thế Anh nắm tay Hạnh và nhìn nàng. Hạnh ngạc nhiên không biết sao chàng lại có vẻ thần bí và nhắc lại chuyện xưa.

--"em còn nhớ anh đã nói gì với em ở công viên sáng hôm đó không ? "

Rồi Thế Anh không chờ Hạnh trả lời, chàng nói tiếp ..

"anh đã nói anh sẽ chăm sóc cho em như chăm sóc cho một bông hoa, sẽ không để cho nó héo tàn ..."

Thế Anh thở dài ..

--"mà anh đã không làm được điều đó ...anh thật xin lỗi em". Thế Anh cúi đầu

--"anh sao thếsao hôm nay anh có vẻ hơi kỳcó phải anh có chuyện gì giấu em không? " Hạnh bần khoăn nhìn Thế Anh dò xét . Thế Anh hít thật mạnh như để lấy can đảm, rồi chàng nói tiếp :

--"Hạnhthật ra anh đã giấu em một chuyện từ bấy lâu nay ...anh muốn em bình tĩnh nghe anh nói hết nhé" Thế Anh dừng giây lát

Hạnh cảm nhận có chuyện gì không ổn. Hạnh lo sợ hồi hộp như muốn nín thở khi nghe Thế Anh nói như vậy. Hạnh cười gượng, xiết tay Thế Anh

-- có chuyện gìanh nói điem biết anh có giấu em chuyện gì chắc anh cũng có lý do riêng mà phải không ?
.."Hạnh cười nhẹ trấn an chồng

Thế Anh càng trở nên bối rối hơn, chàng nhìn Hạnh rồi nói nhỏ như chỉ để cho Hạnh đủ nghe

--"thật ra thìtrước lúc quen em, anh đã có vị hôn thê rồicô ấy tên là Thychuyện đính hôn là do gia đình hai bên sắp đặtchứ anh không hề yêu thương gì cô ấy "
" ...

Thế Anh dừng để xem phản ứng của Hạnh ra sao

Còn Hạnh thì như bị sét đánh ngang tai, nàng không hiểu Thế Anh đang nói gì. Toàn thân Hạnh như cứng đờ không biết phải phản ứng ra sao. Thế Anh thấy Hạnh không nói gì nên tiếp tục:

--"gia đình anh mang ơn của gia đình cô ấy nên má anh rất muốn hai bên trở thành sui gia coi như là để trả ơn và để làm cho tình bạn bè thêm khăng khítthế nên anh

đã làm theo lời mẹ anh ...vì lúc đó anh nghĩ tình yêu giữa anh và cô có thể tạo ra sau khi sống chung"

Thế Anh đưa hai của mình tay vòng quanh bàn tay Hạnh rồi tiếp

--"Nhưng khi gặp được emanh mới biết tình yêu của anh đã dành cho emvà không ai có thể thay thế được emvà khi má anh biết được chuyện nàybà đã phản đối kịch liệtnhưng anh đã quyết định nên bà đành chịu ý anh với điều kiện là ..."

Thế Anh ngập ngừng, Hạnh cố giữ bình tĩnh mặc dù khối óc nàng như muốn vỡ tung vì hồi hộp lo sợ

--" ...má anh muốn sau khi cưới em được ba năm rồi thìthì anh phải làm đơn ly dị với emvà làm thủ tục bảo lãnh Thy qua đây ..."

Thế Anh như sợ Hạnh sẽ phản ứng mạnh khi nghe tin này, chàng nói vội .."nhưng chỉ là ly dị trên giấy tờ thôimình vẫn sống chungchỉ vì má anh muốn Thy được sang Mỹđể bù đắp cho cô tagiấy tờ bảo lãnh má anh đã lo xongchỉ chờ giấy ly dị của mình thôi"

Hạnh nghe đau điếng trong tim. Nàng rút tay lại, và Hạnh muốn khóc nhưng nước mắt như chỉ chảy trong lòng nàng. Hạnh không ngờ cái bí mật Thế Anh giấu nàng lại to lớn như vậy. Trong giây lát Hạnh không biết mình nên làm gì, cái hy vọng có một cuộc sống gia đình hạnh phúc với Thế Anh và đứa con sắp chào đời bây giờ như sụp đổ.

--"emem tha lỗi cho anhanh biết anh không nói với em ngay từ đầu là anh không tốtnhưng lúc đó anh rất bối rốianh sợ em sẽ không đồng ý lấy anh ...anh sợ anh sẽ mất em ..."

Thế Anh nhìn Hạnh thành khẩn. Hạnh cười gượng mà cảm thấy mỉa mai trong lòng:

--"vậy còn bây giờanh đã hết sợ mất em rồi sao .."

Thế Anh cứng họng và đau khổ không biết nói sao. Hạnh muốn trách giận Thế Anh đã không nói với nàng chuyện này khi cầu hôn với nàng, nhưng Hạnh biết chuyện gì cũng đã lỡ, tránh giận cũng vậy thôi. Hạnh càng không muốn cho Thế Anh khó xử hơn và mang nặng lòng mặc cảm có lỗi, dù gì tình nghĩa vợ chồng Hạnh dành cho Thế Anh cũng sâu đậm.

--"nói vậychứ em không muốn trách anh làm gì ...bây giờ em đã hiểu vì sao má anh lại không thích em đến thế ..."

Hạnh cười nhạt ..

-- "em cũng hiểu đó cũng là vì má anh thương cô Thy thôivà nếu em là cô Thy ...chắc em cũng sẽ đau khổ lắm khi bị hôn phu của mình bỏ rơi để cưới một cô gái khácnên chuyện yêu cầu của má anhem sẽ chấp nhận mà"

Hạnh nghẹn ngào cô nuốt vào trong những giọt lệ tủi thân.

--"cám ơn emcám ơn em đã tha thứ và hiểu cho anh ..."

Thế Anh xiết tay Hạnh mạnh hơn nhưng Hạnh đã rút ra

--" thôi chúng ta vềem cảm thấy hơi mệt rồi .."

Hạnh đứng dậy . Thế Anh như chợt nhớ Hạnh có chuyện muốn nói với chàng nên hỏi nhanh :

--"em nói có chuyện muốn nói với anh màem nói đi ..."

Hạnh gượng cười, nàng nghĩ trong lòng bây giờ chuyện nàng mang thai chẳng còn ý nghĩa gì hết, và biết đâu còn làm cho Thế Anh khó xử hơn.

--" ồ ...không có gìem chỉ muốn vợ chồng mình ra ngoài dạo chơi với nhau chút thôivì lâu rồi mình không có cơ hội như thế .."

--"vậy à ..vậy thôi anh đưa em về nghỉ .."

Thế Anh bước lại trả tiền và yên tâm là không có chuyện gì nữa.

Hạnh buồn buồn bước đi. Thế Anh theo sau và cảm thấy nhẹ người hơn vì chuyện lo âu trong lòng chàng đã được giải quyết .

Căn nhà trở nên vắng vẻ như thường lệ sau khi Thế Anh, Quốc và Phi đi làm và Diệu đi học . Bây giờ cũng chỉ còn lại Hạnh, bà Quán, và bé Thiên thôi. Bà Quán vẫn còn ôm bé Thiên ngủ trong phòng. Mấy bữa nay Hạnh cảm thấy bà Quán như bớt đay nghiến nàng. Hạnh nghĩ chắc sau bà đã biết chuyện Hạnh chấp nhận ký giấy li hôn với Thế Anh nên bà đối với Hạnh tốt hơn chút.

Hạnh ngồi nhìn ra cửa sổ, buổi sáng mùa thu trời trong xanh. Những chiếc lá trên cành đang ngả màu vàng làm cảnh vật xung quanh có một cái buồn man mác . Hạnh yêu thích nhất là mùa thu. Nàng thầm nghĩ không biết có phải nàng lúc nào cũng buồn như mùa thu không.

Hạnh đứng dậy khoác chiếc áo len và muốn bước ra công viên gần nhà để tản bộ cho tinh thần được thư giãn đôi chút. Nàng nghĩ đến chuyện của Thế Anh và Thy mà lòng buồn vơi vơi mặc dù cố đẩy ý nghĩ ấy qua một bên. Hạnh biết mặc dù ký giấy ly hôn là giả, nhưng linh tính cho nàng biết là nàng sắp phải đương đầu với phong ba mới. Thế Anh nói bà Quán muốn chàng bảo lãnh Thy qua Mỹ chỉ để bù đắp thiếu sót cho nàng, nhưng Hạnh hiểu được chuyện này sẽ không đơn giản như vậy. Vì không có

người con gái nào chịu phí đi 3 năm xuân xanh của mình để hy vọng một người đàn ông sẽ ly dị vợ về cưới mình.

Nhưng Thế Anh là người con có hiếu, chàng sẽ làm điều đã hứa với má chàng . Nghĩ đến đây Hạnh mới cảm thấy xót xa cho mình . Đang lay hoay với giòng suy nghĩ thì Hạnh giật mình khi nghe tiếng còi sau lưng . Hạnh quay lại thì nhận ra đó là xe của Quốc . Hạnh còn ngạc nhiên thì Quốc đã đậu lại và bước tới gần nàng:

--"Hạnh sao không ở trong nhà ngủ thêm chút nữamà Hạnh suy nghĩ gì đến bất thần thế .." Quốc nhìn Hạnh hỏi--

--"ồ ...không gìbuổi sáng trời đẹp quá ...tôi chỉ muốn ra ngoài cho tinh thần thư giãn chút thôi .."

--"chắc Hạnh đang nghĩ chuyện ...anh ba và Thy phải không .."

Quốc nhìn Hạnh dò hỏi

Hạnh không nói gì, nàng cúi đầu để che dấu cái tâm sự ấy trong lòng mình . Nhưng cử chỉ của Hạnh không qua mắt được Quốc, chàng nói tiếp :

--"thế Hạnh có nói với anh ba là Hạnh mang thai rồi chưa ..? "

Hạnh lắc đầu nhẹ, Quốc lo lắng

--"sao Hạnh không báo cho anh ấy biết đinếu Hạnh không muốn nói thì để tôi nói dùm Hạnh ..."

Hạnh nghe thế hoảng sợ, nàng sợ Quốc sẽ vì bệnh vực nàng mà không thể nói chuyện nhỏ nhẹ với Thế Anh được. rồi sẽ dẫn đến xô xát không hay.

--" ồ ...không cần đâu chú tưchiều nay tôi và anh ba chú sẽ ký giấy ly hôn rồichuyện đã địnhbây giờ

có nói gì cũng không thay đổi được ...mà chỉ làm anh ấy thêm bứt rứt thôi ..."

Hạnh cúi đầu chớp chớp lông mi để kìm lại những giọt nước mắt đang trực chờ rơi xuống. Thấy thế lòng Quốc trùng xuống. Chàng cảm thấy tội nghiệp cho Hạnh và hối hận đã cùng bà Quản và Thế Anh dẫu Hạnh chuyện này bấy lâu nay. Chàng an ủi Hạnh :

--"thôi Hạnh đừng nghĩ nhiều nữa nhéHạnh không muốn nói với anh ấy thì tôi sẽ tôn trọng ý định của Hạnh ..."

Hạnh cười gượng, nàng ngược lên nhìn Quốc và bắt sang chuyện khác

--"ủasao chú lại quay vềhôm nay chú không phải làm hả ?"

--"ồ ...hồi sáng tại đi vội quá nên tôi bỏ quên ít tài liệu ở nhànên giờ về lấy thì thấy Hạnh đang đi trong vòng viên này ..."

Quốc nhìn Hạnh rồi nói tiếp ..

--"tôi thấy Hạnh buồn buồnsợ Hạnh nghĩ lung tung nên vào nói chuyện với Hạnh ..."

Hạnh cảm động trước lòng quan tâm của Quốc. Nàng biết lòng dạ của Quốc đối với nàng ra sao, và cũng vì nàng mà Quốc đã bao lần gạt ngang cái ý định của bà Quản là muốn chàng cưới Diễm. Trong lòng Hạnh, từ đầu quen biết cũng chỉ xem Quốc như một người bạn tốt, và một người em chồng dễ mến. Hạnh cũng mong Quốc sẽ thay đổi ý nghĩ và thành hôn với Diễm vì Diễm là một người con gái tốt bụng và hiền ngoan. Từ ngày về làm dâu nhà bà Quản, Hạnh cũng được Diễm bao phen nói đỡ dùm những khi Diệu lên tiếng nói hành nói tỏi. Từ đó Hạnh như có thêm một người bạn thân nữa ngoài Quốc ra.

Cùng là con gái, Hạnh rất hiểu tâm sự của Diễm và thậm chí khán phục lòng kiên nhẫn chờ đợi và trái tim tình si mà Diễm đã dành cho Quốc . Hạnh cũng đã bao lần trước mặt Quốc ngỏ ý tình của Diễm nhưng đều bị Quốc giả lờ bắt sang chuyện khác . Hạnh đành bó tay chờ đợi cơ hội khác .

--"Hạnh đang suy nghĩ gì nữa hảthôi hãy bảo trọng sức khoẻ nhéHạnh không lo cho mình thì cũng lo cho đứa nhỏ nhé ..."

Quốc lên tiếng

--"ồ ...tôi biết màcám ơn chú tưthôi chú về lấy đồ rồi đi làm đi ...kẻo trễ giờ .." Hạnh cười nhẹ

--"không trễ gì đâuHạnh muốn về chưa ? ...lên xe tôi đưa về luôn ..."

Quốc nhìn Hạnh hỏi nhỏ

Hạnh lắc đầu ..

"chưatôi muốn dạo thêm chút nữakhông khí ở đây tốt quá ...chú về trước đi ..."

--"cũng tốtdù gì ở trong nhà nhiều quá cũng ngột ngạtvậy Hạnh cứ thông thả nhénhưng cấm không suy nghĩ lung tung nha ..." Quốc cười rồi xin phép Hạnh lui bước . Chẳng mấy chốc chiếc xe của chàng đã khuất sau rặng cây.

Hạnh nhìn theo thở dài, và đứng dậy bước đi tiếp . Đầu óc nàng vẫn đờ nặng những ưu tư phiền muộn . Hạnh tự nghĩ bấy lâu nay nàng thường coi định mệnh là một cái gì nằm trong tầm tay nàng, và nàng có thể tranh thủ được. Nhưng bây giờ Hạnh biết định mệnh của nàng đã nằm trong tay người khác và họ muốn làm gì thì làm. Hạnh lắc đầu để suy đi những cái buồn bã và để như chấp nhận số

mạng trời đã ban cho nàng . Nắng đã lên cao, Hạnh mệt mỏi lê bước về nhà mặc dù lòng nàng không muốn tro8? về cái nơi mà nàng thường hay mơ hồ gọi là mái ấm ba năm nay.

Đã mấy hôm kể từ ngày ký giấy ly dị, Hạnh trở nên buồn bã hơn. Ngoài những lúc phải làm công việc nhà, nàng thường hay giấu mình trong phòng . Thế Anh vẫn bận bịu với công việc, không nhận ra được sự tiều tụy của nàng . Chỉ có Quốc, chàng âm thầm lo lắng cho Hạnh . Những lúc chạm mặt nhau, QUỐC nhìn Hạnh với khuôn mặt xanh xao thiếu sự tươi tắn mà lòng chàng xót xa. Quốc cũng cảm thấy giận Thế Anh vô cùng, chàng nhủ thầm sẽ tìm Thế Anh nói chuyện cho ra lẽ vì chàng không thể nhịn nổi sự bất công và thiếu quan tâm của anh chàng dành cho Hạnh nữa .

Quốc định tối nay sẽ đợi Thế Anh về . Chàng ra ngoài sân châm lửa hút thuốc . Được chừng vài phút thì chàng đã thấy xe Thế Anh tiến vào sân garage. Quốc kéo một hơi dài và để điều thuốc cháy trên tay đứng chờ Thế Anh.

---"ủa ...giờ này em chưa ngủ hả Quốccó chuyện gì buồn mà đứng hút thuốc ở đâyanh tưởng em bỏ thuốc rồi mà "

Thế Anh đóng cửa xe bước lại gần Quốc .

--"anh còn biết quan tâm cho mọi người xung quanh sao ??..."

Quốc nhìn Thế Anh cười khẩy

--"em có chuyện muốn nói với anhmình ra sân sau đi .." Nói rồi chàng bước đi.

Thế Anh không hiểu sao Quốc lại nói chuyện kỳ lạ quá . Thường ngày Quốc không nói chuyện với chàng nhiều.

Nhưng không bao giờ có thái độ như vậy đối với chàng. Khi ra tới sân sau, Thế Anh lên tiếng hỏi :

--"em sao vậy Quốcsao em lại nói chuyện lạ vậy ?? "

-- không phải sao ? " ...Quốc vắt điều thuốc trên tay rồi nói tiếp ..."anh lúc nào cũng chỉ biết làm làm làmanh đừng quên anh có một gia đình cần anh quan tâm chăm sóc đó ..."

Thế Anh cười nhẹ, và đưa tay vỗ vai Quốc

--"anh biết em lo lắng cho mánhưng anh cũng cố gắng hết sức rồicông việc buộc anh phải như vậybắt em phải một mình gần gũi chăm lo cho máanh xin lỗi ..."

Quốc nghe Thế Anh chỉ nhắc tới má chàng thôi thì lòng Quốc còn giận hơn. Chàng gạt tay Thế Anh qua một bên rồi như không kiềm được tiếng của mình nữa . Chàng nói sáng :

--"tôi cũng là con của mátôi lo cho má là bổn phận của tôinhưng còn anhngoài má rabộ trong thâm tâm anh không có vợ anh sao ?? Sao anh lại không quan tâm đến cô Hạnh chút nào vậy ??.."

Thế Anh sửng sốt trước sự to tiếng của Quốc. Chàng nhận ra được Quốc đang rất giận và nguyên nhân chính là vì lo cho Hạnh. Thế Anh cảm thấy trong lòng hơi khó chịu một chút . Thật ra bấy lâu nay chàng cũng nhận ra được sự quan tâm vượt giới hạn của Quốc dành cho Hạnh. Thế Anh biết Quốc đã yêu Hạnh nhưng chàng giả như không biết gì để khi hai anh em gặp mặt không phải ngỡ ngàng. Thế Anh cũng đã từng ghen thầm mỗi khi thấy Quốc và Hạnh nói chuyện với nhau. Nhưng chàng cố đẩy ý nghĩ ấy qua một bên vì Quốc là em chàng, và chàng không muốn anh em phải có chuyện xô xát mà làm má

chàng không vui. Tối nay thấy Quốc khẩn trương tới Hạnh mà to tiếng với chàng, lòng tự ái của một người đàn ông trong Thế Anh như vùng lên, Thế Anh cũng lớn tiếng :

--"em làm gì quát lên thếchuyện của anh và Hạnh làm sao em biết được mà nói là anh không quan tâm cho cô ấyanh làm đầu tắt mặt tối cũng vì cái gì ??không phải để cô ta có một chỗ ở như vậy và đời sống không cần lo lắng về tiền bạc sao ?? ..."

Quốc thấy Thế Anh nói thế mà chàng nổi sùng hơn

--"bộ anh nghĩ cho cô ta ở nhà cao cửa đẹp là đủ quan tâm rồi saothực ra anh không hiểu gì về vợ anh cảcô ấy không cần những thứ vật chất nàycái cô ấy cần là chân tình và sự ân cần săn sóc của anh thôi ..."

Quốc nhìn Thế Anh rồi xuống giọng tiếp...

--"chuyện anh ký giấy li dị làm Hạnh buồn là chuyện bất đắc dĩ tôi không nóinhưng chuyện anh sắp làm cha rồi mà anh còn không biếtanh quan tâm cho cô ấy thật đấy .."

Quốc cười khẩy thêm lần nữa và quay lưng đi . Thế Anh sửng sờ trước cái tin sắp làm cha của mình. Chàng chạy theo vịn Quốc lại

--"em nói gìHạnh đã mang thai ?? sao cô ấy không nói cho anh biết gì hết ?? "

--"đâu cần phải cô ấy nói thì anh mới biết được " Quốc bực bội "...nếu như anh để ý săn sóc cho cô ấy kỹ một chút thì anh sẽ nhận ra sự thay đổi của cô ấy màanh làm chồng kiểu gì vậy"

Thế Anh như bị tạt nước lạnh vào mặt, lòng tự ái của chàng không cho chàng kiềm chế thêm nữa

--"tôi làm chồng kiểu gì không liên quan gì đến chúHạnh có thai mà người làm chồng như tôi không được biết mà chú đã biếtchú quan tâm cho cô ấy quá đáng rồi đó ...hai người làm tôi thất vọng quá" ...Thế Anh thở dài lắc đầu và định bước đi

Quốc tái mặt vì hiểu Thế Anh đang ám chỉ điều gì, chàng gọi lớn

--"anh đứng lạianh nói gì thếanh phải nói cho rõ ..."

Thế Anh sừng sộ :

--"chú làm gì thì tự chú hiểunhư thế chưa đủ nhục nhã cho tôi hay sao mà còn bắt tôi nói ra nữa .."

Quốc hết chịu nổi sự vô lý của Thế Anh, chàng nắm tay đấm Thế Anh một cú vào mặt . Thế Anh như bị một cú sốc. Chàng cũng thẳng tay đánh vào mặt Quốc . Hai người như hai con mãnh thú đang giáp trận .

--"DỪNG TAY" ...

tiếng của bà Quản đanh đanh đến phát sợ ở đằng sau làm hai chàng mãnh thú kia dừng lại ngay lập tức . Bà Quản này giờ đã nghe hết những tiếng cãi vã của hai đứa con bà nhưng không nghĩ họ sẽ ẩu đả nhau như vậy. Đến khi họ đực nhau thì bà phải xuất hiện . Đi kế bà có Diễm và ở đằng sau còn có Hạnh. Vì Quốc và Thế Anh to tiếng xô xát nên đã đánh thức hết cả nhà . Mặt Hạnh lúc đó như không còn chút máu . Nàng đứng như chết trân.

Bà Quản tiến lại gần hai chàng trai bây giờ mặt mũi lem nhem máu, và chỉ biết cúi đầu trước mặt bà Quản . Bà lớn tiếng :

--"chúng mày làm gì thếthật là nhà gia phong bất hạnh màchúng mày làm thế thì không khác gì kêu

tao tự đào lỗ chun xuống" rồi bà Quán oà khóc ..."trời ơi là trờitôi làm gì nên tội mà phải nhìn con mình tàn sát nhau vì đứa con gái thế này hả trời "

Thế rồi bà Quán quay phắt về phía Hạnh .."

cũng tại cô mà racô đúng là thứ con gái chẳng lànhđã cướp hôn phu của người tamà bây giờ còn giờ trò làm gia đình mẹ con tôi tan nát nữa hả .."

Chửi rửa chưa đủ, bà Quán chạy lại tát Hạnh một cái và xô Hạnh xuống đất. Cả Thế Anh và Quốc đều hết hoảng và như tạm gác chuyện xô xát của họ lại, cả hai chạy lại can bà Quán .

Thế Anh đỡ Hạnh dậy còn Quốc thì ôm tay bà Quán .
Quốc gắt lên :

--"má làm gì kỳ vậykhông liên quan gì tới cô ấysao má lại đánh người ta "

--"mày buông tay tao rađể tao đánh cái con hồ ly tinh nàynó tưởng ở xứ Mỹ này tao không dám đánh nó hởtao dùng tiền cưới nó về thì tao có quyền đánh nó ..."

Tiếng bà Quán cứ đanh đanh. Quốc kêu Diệu phụ chàng kéo bà Quán vào nhà . Diệu vốn đã ghét Hạnh nên này giờ nàng cũng hả dạ lắm khi thấy Hạnh bị má nàng đánh . Diệu chề môi :

--"anh cứ để má dạy nónó đã làm anh và anh ba xô xát như vậyanh cứ bình nó hoài à .."

Quốc nghe Diệu nói thế mà muốn giáng cho nàng vài cái luôn nhưng chàng cố xuống giọng :

-- em cũng vậy nữabộ em muốn má làm om sòm rồi hàng xóm nghe thấy họ gọi police sao ?? "

Nghe thế cả bà Quán và Diệu đều khóps nên bà Quán và Diệu đều lẳng lẳng đi vào nhà . Quốc quay sang phía

Hạnh và Thế Anh . Chàng thở dài bước đi.

CHƯƠNG 6 -

hỉ còn lại mình Hạnh và Thế Anh. Hạnh vẫn ngồi dưới đất trơ trơ như người không hồn . Nàng muốn khóc mà như không thể khóc được nữa vì quá đau đớn trong tâm hồn. Cái tát của bà Quán không hề hấn gì đối với Hạnh, nhưng những lời sỉ nhục khiếm nhã của bà làm tim Hạnh như bị ngàn kim châm chích . Cộng thêm những lời nghi ngờ quá đáng của Thế Anh đối với nàng . Hạnh bây giờ chỉ muốn mình như một cơn gió bay vút đi để quên hết những gì đã xảy ra. Hạnh từ từ đứng dậy và lùi thối bước đi . Thế Anh thấy Hạnh im lặng đến phát sợ thì chàng hồi hận về những câu nói của mình . Chàng theo nàng vào phòng .

--"Hạnhem có sao khôngem hãy nói gì đi ..."

Thế Anh lên tiếng như năn nỉ Hạnh hãy phá tan sự im lặng nặng nề này.

--"còn biết nói gì nữatôi còn nói đưỢc gì sao ?? .."

Hạnh nấc lên, bây giờ nước mắt mới thi nhau rớt xuống

Thế Anh thấy thế xót ruột : --"anh xin lỗiem cứ việc mắng anh đianh không tốtkhông nên nghi ngờ em với chú tưanh van emđừng khóc nữanhìn em khóc anh đau lòng lắm .."

Thế Anh đưa tay lau nước mắt cho Hạnh. Hạnh càng thấy tủi thân và khóc nhiều hơn. Nàng như đứa bé mới vừa bị ăn đòn và bây giờ được người ta ve vuốt vết đau. Đối với những lời lẽ nghi ngờ của Thế Anh, nàng không thể nào tha thứ đưỢc . Nhưng bây giờ, trước khuôn mặt não nề biết lỗi của chàng và bàn tay ấm áp vuốt ve, lòng Hạnh như mềm nhũn, như muốn quên hết mọi việc và ngã vào

lòng chàng mà khóc cho đã, mà hưởng cái giây phút được chàng chiều chuộng vì đã từ lâu nàng không được như thế .

Thế Anh như đọc được cái ý nghĩ của Hạnh và mừng vì biết Hạnh sẽ không giận chàng. Thế Anh choàng tay qua vai Hạnh và ôm nàng vào lòng. Chàng hôn nhẹ lên môi Hạnh rồi nói nhỏ :

--"lỗi tại anh hếtchú tư mắng anh cũng đúngtừ nay anh hứa sẽ làm một người chồng tốtvà một người cha tốt ..."

Thế Anh rờ bụng Hạnh rồi tiếp :

--"em cũng khờ quácó thai mà không cho anh biếtanh là đàn ông màkhông thể nào tỉ mỉ như đàn bà đượccó phải em lo anh sẽ bứt rứt vì chuyện li dị của mình không không ...?" Thế Anh hôn nhẹ tóc Hạnh rồi tiếp ..-

--"em khờ quáanh rất vui vì anh sắp được làm cha"

Hạnh như chìm trong hạnh phúc vì câu nói của Thế Anh. Trong chốc lát, những tủi hờn như tan biến. Nàng quên hẳn cái việc bà Quản làm nhục nàng . Hạnh rúc đầu vào ngực Thế Anh khóc thút thít .

Sáng nay căn nhà trở nên ồn ào nhộn nhịp hơn với tiếng gọi í ới của bà Quản nhắc Diệu phải lẹ làng. Từ tối qua đến giờ bà Quản cứ lằng xằng làm hết chuyện này đến chuyện kia, khi thì nấu xôi dưới bếp, khi thì dọn dẹp căn phòng bỏ trống mà Diệu dùng làm phòng chứa quần áo dày dèp mấy năm nay. Bà Quản chưa bao giờ chính tay làm những công việc đó hết . Hôm nay vì một người đặc biệt mà bà không ngần ngại cái đau phong thấp của bà .

Nhìn khuôn mặt tươi tắn và cử chỉ hăng hái của bà Quản, Hạnh phải ngạc nhiên vì từ ngày làm dâu nhà bà, Hạnh

chưa bao giờ thấy bà vui như vậy. Chốc chốc bà Quán lại nhìn lên chiếc đồng hồ trên tường và lo lắng như một người vợ hẹn gặp chồng mình. Hạnh biết bà ấy đã chờ đợi ngày nay rất lâu, và hôm nay rốt cuộc nó đã tới. Hạnh cảm thấy buồn buồn vì bấy lâu nay nàng cũng như một cái bóng đen trước mặt bà Quán, chỉ làm bà không vui mỗi khi nhìn thấy nàng . Và sau hôm nay, Hạnh đoán trước được nàng sẽ là một cái bóng đen hơn nữa.

--"Hạnh" ...

tiếng bà Quán gọi làm Hạnh giật mình xem làm đổ ấm nước trên bếp

--"Dạ, má gọi con .."

Hạnh run sợ nói nhỏ

--"Trờicô làm gì mà như người mất hồn thế"

bà Quán nhìn vào ấm nước

--" cô pha trà chưa ?nhớ pha cái loại trà hạt sen đó nhacon Thy nó thích loại đó nhất đó ..."

Bà Quán lẩm bẩm ..

-- "làm ẹ đicứ đứng như trời trồng thế kia thì khi nào mới xong ..."

Hạnh dạ nhỏ một tiếng mặc dù thấy bà nói câu sau hơi vô lý vì thời giờ chưa tới và Thy chưa có mặt ở nhà. Bà Quán bước đi. Hạnh không hiểu sao mỗi lần bà lên tiếng là bụng Hạnh đau nhói, như thể là đứa con Hạnh cũng không bằng lòng với giọng điệu nói chuyện của bà đối với Hạnh . Nên vậy mà nó nghe tiếng bà là nó đá lung tung làm Hạnh có khi đau đến run rẩy. Bác sĩ nói còn hai tuần nữa là Hạnh sẽ phải nhập viện chờ sanh nở . Hạnh càng lúc càng cảm giác được đứa bé rất thương Hạnh và Hạnh hồi hộp khôn tả chờ sự ra đời của nó .

Hạnh pha xong ấm trà rồi lẹ khệ bước về phòng mình . Bụng nàng vẫn đau rên rĩ . Hạnh xoa bụng mình nói thầm con ơicon ngoan đừng làm mẹ đau nữabà nội con đi rồingoan nha con Nhưng đứa bé dường như không nghe lời, dường như nó muốn thoát ra khỏi cái không khí u tối đó . Hạnh đau xoa người trên giường . Đúng lúc đó thì Thế Anh bước vào . Thấy Hạnh đang ôm bụng gồng mình nằm chặt tằm ra giường thì Thế Anh hốt hoảng chạy lại hỏi:

--"Hạnhem sao vậy ??"

--"em không saocon anh hôm nay nó lỳ quánó cứ đá em hoài ...làm em đau quá .." ..

Hạnh cố cười cho Thế Anh yên tâm .

Nhìn nụ cười méo sệch của Hạnh mà Thế Anh thấy tội nghiệp nàng . Chàng vuốt tóc Hạnh và nhìn vào mắt nàng . Thế Anh biết Hạnh đã chịu cực khổ bao ngày qua. Má chàng vì không muốn Hạnh và Thế Anh có đứa bé bó buộc nên bà mà không đồng ý cho Hạnh giữ bào thai nên đã tìm cách đày đoạ nàng bao phen. Hạnh phải làm việc nhiều hơn so với lúc nàng chưa có thai. Nhưng Hạnh vẫn kiên trì không một tiếng than trách . Thế Anh biết được nỗi khổ của vợ thì càng thương nàng hơn và giận má chàng lắm .

Chàng đã bao lần năn nỉ bà Quản nương tay với Hạnh nhưng đều bị bà thất hứa . Thế Anh quyết tâm làm bà phải chịu tha cho Hạnh bằng cách dọa bà là chàng sẽ không tiếp tục bảo lãnh Thy qua Mỹ nữa. Chỉ có thế bà Quản mới chịu để yên cho Hạnh và đứa con trong bụng của nàng .

--"anh suy nghĩ gì thế .." ..

Hạnh hỏi làm Thế Anh giật mình

--"ô khônganh chỉ nghĩ thật tội nghiệp cho emđã chịu bao khổ cực ."

Thế Anh cầm tay Hạnh lên hôn nhẹ . Hạnh thấy bớt đau và vui lắm . Nàng cười tươi hơn. Thế Anh vuốt vuốt bụng nàng:

--"con ngoan của bacon đừng anh hiếp má nhákhông thôi ba quát đít con đó ..."

--"anh này kỳ quáchưa gì đòi quát con em rồi ..."
chợt Hạnh nhìn lên đồng hồ ..

--"gần đến giờ phải đi rồi kìa anh ...anh lo chuẩn bị không thôi trễ giờ "

Thế anh ở một tiếng rồi nhìn Hạnh . Mặt Thế Anh nghiêm hơn . ánh mắt vẫn thiết tha . Chàng nói nhỏ nhẹ :

--"Hạnhem cũng biết đi đón Thy là điều má anh muốnkhông phải anh trông mong gặp cô ấy nhéem đừng suy nghĩ lẩn quẩn rồi buồn nha em .."

Hạnh cười rồi nắm tay Thế Anh :

--" cái anh nàyai nghĩ gì đâuanh không đi đón Thy là không đúng đódù gì cũng quen biết màanh đi đi ..."

Thế Anh hôn tay Hạnh thêm lần nữa: "em thật là người vợ tốtthôi mình chuẩn bị đi nha em .."

Hạnh cũng muốn đi nhưng Hạnh biết bà Quán sẽ không vui gì cho mấy, và vì phần nàng mang thai lớn rồi, đi đứng bất tiện . Hạnh nói ;

--"thôi anh đưa má với Diệu đi được rồiem hơi mệtem muốn nằm nhà nghỉ .."

Hạnh nhìn Thế Anh cười để cho chàng yên tâm là Hạnh không có ý giận lấy .

--"như vậy sao được....để em ở nhà một mình anh không yên tâm .."

Hạnh chưa kịp nói gì thì có tiếng bà Quán xen vào ..

"KHÔNG SAO ĐÂU" ..

nãy giờ cửa mở bà Quán đã nghe hết . Bà Quán bước vào phòng rồi nói tiếp...

--"con Hạnh nó mệt thì cho nó ở nhà nghỉ đi ...con bắt nó vác cái bầu đi trong phi trường lớn cho nó mệt chết à .."

Để cho Thế Anh yên tâm hơn, bà Quán vỗ về:

--"hay để má gọi con Diễm tới ở với Hạnhhôm nay thứ bảy chắc nó được nghỉ làm .." . Bà Quán chạy ra ngoài gọi điện thoại như để Thế Anh và Hạnh không có cơ hội nói thêm.

Thế Anh nhìn Hạnh., trên mặt vẫn còn nét lo lắng . Hạnh cười trấn an Thế Anh :

--"thôi anh đi điem không sao ...có Diễm ở với em mà .."

Thế Anh quàng tay ôm Hạnh :

--"vậy anh đi nhécó chuyện gì là gọi cell phone cho anh nhabye honey "

Thế Anh hôn lên trán Hạnh và đứng dậy đi ra ngoài . Hạnh nhìn theo mà không hiểu sao nàng lại có cái buồn man mác như là Thế Anh đang bỏ đi để về với một người khác .

Căn nhà lại trở nên yên lặng sau khi mọi người bỏ đi . Hạnh đã quen với không khí này và hình như đã trở nên thích nó hơn . Từ ngày anh hai của Thế Anh là Phi tìm được tình duyên mới, đã dọn ra khỏi nhà mang theo bé Thiên, Hạnh đỡ đi một gánh nặng chăm lo cho nó . Nếu

không, với cái bào thai càng ngày càng lớn mà phải rượt đuổi thẳng bé phá phách ấy thì Hạnh chắc chết mất .

Hạnh đột nhiên nghĩ đến Quốc mà thấy tội nghiệp cho chàng . Sau cái vụ ẩu đả với Thế Anh ngoài vườn, Quốc đã bị bà Quản bắt ép đính hôn với Diễm . Hạnh biết chắc bà Quản lo sợ nếu như không có Diễm buộc trói Quốc, thì Quốc sẽ còn nghĩ đến Hạnh hoài . Thoạt đầu Quốc đã kiệt liệt từ chối và đã dọn ra khỏi nhà . Nhưng bà Quản không buông tha ý định đó và tìm mọi cách cho Quốc siêu lòng . Bà đánh tâm lý là Quốc sẽ nghe lời Hạnh nên đã nhờ Hạnh khuyên Quốc . Cuối cùng thì Quốc cũng chấp nhận và Hạnh còn nhớ rất rõ những điều Quốc nói với nàng

--"tôi sẽ đính hôn với Diễmnhưng đó là vì tôi không muốn Hạnh lo lắng nhiềuvà không muốn anh ba nghi kị mà kiếm chuyện không vui với Hạnh .."

Thế là lễ đính hôn của quốc và Diễm đã cử hành trong niềm vui của bà Quản và cha mẹ Diễm, và tất nhiên không ai vui mừng bằng Diễm . Hôm ấy Diễm tươi như một cánh hoa mùa xuân . Còn Quốc thì khuôn mặt méo sệch, gượng gạo . Hạnh phải thầm nhắc khéo mãi Quốc mới chịu làm mặt tươi tắn hơn .

Đính ĐôngĐính đông ...có tiếng chuông ngoài cửa . Hạnh nghĩ là Diễm đến, nàng bì bạch đi ra khỏi phòng và đi đến mở cửa . Hạnh thật bất ngờ khi người đứng trước mặt nàng không phải là Diễm mà là Quốc . Như đọc được sự ngạc nhiên trên khuôn mặt của Hạnh, Quốc lên tiếng trước:

--"đáng lẽ Diễm đến đây với Hạnh, nhưng nhà cô ta đột nhiên có chuyện nên Diễm điện cho tôi ...nhờ tôi đến trông coi Hạnh dùm"

Quốc vừa nói vừa tháo giày bước vô.

Hạnh đã thoát ra khỏi cái vòng ngạc nhiên của mình, Hạnh đóng cửa lại rồi bước theo sau Quốc . Hạnh nhớ lại những lời nghi ngờ của Thế Anh lúc xưa mà lo lắng . Bây giờ nhà chỉ còn Quốc và Hạnh, lỡ ai nhìn thấy thì lại hiểu lầm không hay.

--"Hạnh đã ăn gì chưa ??"

Quốc lên tiếng làm Hạnh giật mình

--"ồtôi đã ăn rồicòn chú tư ăn gì chưa?"

Hạnh cố hỏi bình thường để che đi sự lúng túng trong lòng nàng

--"tôi chưa ăn gì cảnhưng cũng không đói " .

Quốc như nhớ ra điều gì .."ồ ...còn hai tuần nữa Hạnh sanh rồi phải khôngDiễm mới cho tôi biết "

--"phải " Hạnh gật đầu rồi cười nói tiếp ..

--"cháu của chú nó nghịch quáchắc nó đòi ra sớm hơn sao mà nó cứ đá tôi hoài à .." Hạnh xoa xoa bụng mình .

Đột nhiên nàng cũng cảm thấy đau thật, cái đau như hồi sáng này . Hạnh tái mặt và quy xuống nền làm Quốc hoảng hốt đưa tay đỡ:

--"HạnhHạnh sao vậy ..."

Quốc lo lắng

--" tôi không biết nữa chú tưsao tôi đau bụng quá ..."

Hạnh cảm giác như có gì ươn ướt dưới đáy quần, nàng nhìn xuống và thốt lên:

--"thôi chết rồi chú tư ơihình như tôi sắp sanh rồiahh...ahh ...đau quáchú vào phòng lấy giỏ đồ tôi để sẵn mấy tuần nayđưa tôi đi bệnh viện "

Hạnh chỉ nói tới đó rồi rên lên từng hồi làm Quốc luống cuống . Chàng không còn kịp nghĩ gì nữa đã chạy vào phòng lấy cái giỏ Hạnh nói rồi bồng Hạnh ra xe. Thấy Hạnh nhăn mặt đau đớn mà Quốc muốn mình có đôi cánh để bay tới bệnh viện ngay lập tức . Quốc đặt Hạnh vào băng ghế sau, và vội vàng phóng xe tới bệnh viện .

"Ahhhh ...ahhh "

Tiếng kêu của Hạnh làm Quốc xót ruột . Chàng đi qua đi lại trước phòng sanh . Đã mấy lần cô y tá hỏi Quốc có muốn vào trong với Hạnh không thì Quốc đã nói không vì chàng còn e ngại thân phận giữa chàng và Hạnh không tiện cho chàng vào phòng sanh. Nhưng bây giờ nghe tiếng kêu thảm thiết của HẠNH, Quốc biết Hạnh đau lắm và cần một người thân bên cạnh . Quốc lấy cell phone gọi cho Thế Anh lần nữa, nhưng lần này cũng vậy, cũng chỉ có cái lời nhắn message của Thế Anh "tôi đang bận, xin để lại lời nhắn "

Quốc xót ruột, chàng cúp phone,. Tiếng la thảm thiết của Hạnh vẫn còn vang vọng . Quốc không chần chừ gì nữa . Chàng chạy vào phòng sanh. Cô y tá đưa chàng đến gần Hạnh . Mặ Hạnh đầy mồ hôi và nước mắt . Hạnh nhìn Quốc và nước mắt càng chảy nhiều hơn . Quốc nghĩ chắc Hạnh đang tủi thân vì không có chồng bên cạnh trong giây phút mang nặng đẻ đau này . Chàng bất chợt nắm tay Hạnh

--"Hạnh thả lỏng tinh thầnhãy chú tâm đến việc sanh nởhãy nghĩ đến đứa bé ..."

Cô y tá thấy Hạnh bớt phần nào căng thẳng . Cô cảm ơn Quốc và nói với Hạnh

--"inhale ...exhalefast like this "

cô y tá chu cái miệng lại hít vô thở ra lẹ cho Hạnh bắt chước . Hạnh làm theo. Nàng nắm chặt tay Quốc như sợ Quốc cũng sẽ bỏ rơi nàng .

Bà bác sĩ đỡ đẻ kêu Hạnh "push, push .." Hạnh cố hết sức nhưng cái đầu baby chưa ra được . Hạnh nắm tay Quốc chặt hơn khi một cơn đau dồn đến, Hạnh đuối sức nên đã ngất xỉu . Quốc hoảng sợ kêu tên Hạnh rồi nhìn bà bác sĩ đỡ đẻ .

--"Her water already broke but her cervix is not dilating big enough for the baby to come out " bà bác sĩ lên tiếng....." she fainted and we cannot induce labor by medicationwe have to get the baby out immediately."

Nói xong bà bác sĩ kêu y tá chuẩn bị cho ca mổ . Y tá đưa giấy tờ cho Quốc ký, Quốc lúng túng vì chàng không phải chồng Hạnh . Quốc lấy phone gọi cho Thế Anh lần nữa .

Reng ...reng...reng ...tiếng thứ tư thì Thế anh bắt lên . Quốc mừng quá

--"anh baanh về gấpHạnh đang ở nhà thương.....Hạnh sanh khó nên phải mổhọ cần người chồng ký tên ..."

Bên kia đầu dây Thế Anh hốt hoảng:

--"...em nói gì ?? Hạnh sanh rồi hả "

Thế Anh trở nên lúng túng hơn ..

--"chuyến bay của cô Thy bị delaycon Út nó có chuyện phải đi rồianh không thể về lúc này mà bỏ má ở đây một mình được"

Quốc chưa kịp nói gì thì đã nghe tiếng bà Quán bên kia ống nghe :

--"con Hạnh nó sanh àvậy thì con ở bệnh viện với nó đianh ba con không về đượcthôi má không nói nữa bai "

Tiếng phone cúp cái rụp làm Quốc chưng hửng . Quốc rối loạn nhìn vào tờ giấy consent. Chàng không bắn khoắn nữa, đã bỏ tên mình và ký tờ đơn đó nộp cho cô y tá .

Quốc yêu cầu được đứng trong phòng mổ . Nhìn con dao rạch ngang bụng Hạnh mà Quốc thấy đau đớn dùm cho nàng .

"Oe oe" tiếng đứa bé cất lên và sau đó là tiếng của bà bác sĩ "it s a boy, congratulations!!" . Bà bác sĩ gọi Quốc lại cho Quốc chính tay cắt rún cho đứa nhỏ. Quốc mừng vui như thể chàng đã được làm cha. Cô y tá quấn khăn cho đứa nhỏ và đặt sang nó sang một bên để tắm rửa và chụp hình cân đo cho nó .

Bà bác sĩ khâu lại vết mổ cho Hạnh . Thuốc gây mê cũng đã và Hạnh đã tỉnh . Người đầu tiên nàng nhìn thấy là Quốc . Quốc mỉm cười vì Hạnh không còn nguy hiểm nữa, chàng nói trong sự mừng vui :

--"Hạnh tỉnh rồiHạnh sanh con trainó kháo khỉnh lắm .."

Hạnh nghe thấy thế mà lòng mừng khôn tả vì biết con nàng đã được bình yên chào đời . Hạnh khẽ lay mình ngó quanh mà thấy cả thân mình nàng ê ẩm

--"vậy hả chú tưcon tôi đâutôi muốn gặp nó"

Hạnh vừa dứt lời thì cô y tá đã bồng đứa nhỏ tới . Hạnh nhìn nó mà rưng rưng nước mắt vui mừng . Hạnh muốn bế nó nhưng vì vết thương dưới bụng không cho phép . Hạnh chỉ đành áp má mình vào má đứa nhỏ như để truyền hơi ấm cho sinh mạng bé nhỏ của nó . Quốc nhìn Hạnh và đứa nhỏ, lòng chàng cũng dâng lên một niềm vui

và trong giây phút chàng mơ ước, một mơ ước mà chàng biết là không phải đạo nhưng chàng không kèm chế được giòng suy nghĩ của mình .

Cô y tá bế đứa bé qua phòng khác để Hạnh được tịnh dưỡng mấy ngày cho vết thương lành . Đứa bé đi rồi, Hạnh buồn so . Nàng nghĩ đến Thế Anh, nếu như chàng biết nàng đã sanh cho chàng một bé trai chắc chàng vui lắm . Bỗng HẠNH sa sầm nét mặt khi nghĩ đến Thế Anh đang ở bên ngoài gặp một người con gái khác trong khi nàng đau đớn sanh nở . Quốc như đọc được tâm sự của Hạnh, chàng lên tiếng:

--"Hạnh đừng buồnhại sức khoẻtôi có gọi Thế Anh nhưng đường dây không thôngđể lát nữa tôi gọi lại .."

Hạnh ngược lên nhìn Quốc, nước mắt nàng đã lưng tròng . Quốc bối rối và trong lòng như bị kim đâm đau nhói .

CHƯƠNG 7 -

ặt chân xuống sân bay, Thy cảm thấy vui mừng vì nhiệm vụ nàng dành cho bản thân của mình đã thành công phân nửa . Thy hồi hộp chờ đợi giây phút gặp Thế Anh, người mà nàng vừa yêu vừa hận trong suốt ba năm nay . Thy tự hứa sẽ không bao giờ quên những gì Thế Anh đã gây ra cho nàng . Những tiếng cười khúc khích chế giễu của hàng xóm đối với gia đình Thy khi biết nàng bị Việt Kiều bỏ rơi lúc nào cũng như văng vẳng bên tai. Nàng nhủ thâm là nàng sẽ chịu đựng, sẽ đợi chờ một ngày để lấy lại những gì vốn thuộc về nàng, và ngày đó sẽ đến không bao lâu.

--"Thy " ...

tiếng bà Quản gọi làm Thy giật mình quay ngó giáo giác . Từ xa bà Quản đi như chạy lại phía nàng và Thế Anh cũng theo sau. Thy cảm thấy tim mình đập mạnh, cái cảm giác như gặp được Thế Anh lần đầu tiên ba năm về trước .

--"bácbác khoẻ ...

Thy chạy lại nắm tay bà Quản tỏ vẻ mừng vui . Bà Quản cười toe toét vì đã đạt được tâm nguyện từ bấy lâu nay của bà . Đoạn Thy nhìn lên Thế Anh, khuôn mặt của chàng có vẻ không được tự nhiên, như là đang lo lắng chuyện gì, Thy lên tiếng :

--"anhanh khoẻkhông ngờ anh cũng tới đón emem vui lắm " ...

Thy nhìn Thế Anh cười . Thế Anh lúng túng, chàng không muốn Thy hiểu lầm chàng đón nàng vì một ý riêng nào . Thế Anh đánh trống lảng :

--"tôi khoẻ ." ...

rồi chàng quay sang nhìn bà Quán ..

-- "chắc Thy cũng mệt và đói rồithôi mình về cho cô ấy kiếm gì ăn rồi nghỉ ngơi đi má ...cũng trưa quá rồi .."

Bà Quán "ờ" một tiếng rồi nắm tay Thy kéo đi. Thy cười nhẹ nhưng trong lòng nàng trùng xuống vì sự qua loa lạnh nhạt của Thế Anh đối với nàng . Thế Anh ra lấy hành lý và ba người lên xe tiến về nhà .

Về đến nhà, Thế Anh phụ mang hành lý của Thy vào phòng của nàng . Bà Quán vẫn không ngừng ríu rít kể chuyện trên trời dưới đất cho Thy nghe . Nhìn bà như một đứa trẻ đang vui vì nhận được quà . Thế Anh không ngạc nhiên cho lắm vì chàng biết trong thâm tâm bà, Thy mới là người bà hằng đêm mong đợi uống chén trà con dâu. Bỏ đồ đạc xong, Thế Anh nhìn đồng hồ và nhớ đến Hạnh đang nằm trong nhà thương, chàng vội vàng đi ra nói với bà Quán :

--"má nói chuyện với Thy nhácon lên nhà thương với Hạnh .."

Nói xong Thế Anh vụt ra cửa liền vì sợ bà Quán sẽ kiếm chuyện níu chàng lại .

Bà Quán chỉ ú ớ được mấy câu thì Thế Anh đã lên xe chạy mất . Thy bây giờ mới hiểu vì sao từ nãy tới giờ nàng không thấy Hạnh đâu . Lúc bà Quán nói là gần về tới nhà, Thy đã trông đợi giây phút gặp Hạnh, người mà Thy căm thù tận xương tuỷ . Trong lòng nàng, Thy cho là Hạnh đã dùng nhan sắc để chiếm đoạt Thế Anh của nàng .

Lòng tức giận sôi lên sùng sục, và Thy muốn xem Hạnh có bản lĩnh như thế nào . Nhưng nãy giờ Thy không thấy bóng dáng của Hạnh đâu, định hỏi nhưng bà Quán cứ luyên thuyên hết chuyện này đến chuyện khác làm nàng

không có cơ hội . Thì ra nó đang ở trong bệnh việnmà tại sao vậy . Thy thắc mắc thầm . Rồi nàng lên tiếng hỏi trong khi bà Quán còn ngó theo bóng dáng xe của Thế Anh mà lẩm bẩm câu gì nàng không nghe thấy :

--" ủa bácsao chị Hạnh lại nằm trong bệnh viện vậychị có sao không ? " ...

Thy giả vờ lo lắng

--"ồkhông có gìcon đó nó có bao giờ bệnh hoạn gì đâuchỉ là hôm nay nó đi sanh thôi "

Bà Quán dừng lại đôi chút vì nhìn ra khuôn mặt không vui mếu của Thy. Bà cầm tay Thy nói tiếp :

--"con yên tâmmặc dù nó có con với thằng Anh đi nữabác cũng không bao giờ chấp nhận nó là con dâu bác đâu ..."

bà vỗ nhẹ tay Thy

-- "trong lòng bácchỉ có cháu mới xứng với thằng Anh thôi .."

Thy nghe bà Quán vỗ về như thế vì an tâm hơn vì nàng biết từ nay nàng sẽ có bà Quán chống lưng trong công cuộc trả thù của nàng . Thy không lấy việc Hạnh có con làm mối lo sợ của nàng nữa . Thy mỉm cười trong lòng khi nghĩ đến giây phút được nhìn Hạnh đau khổ, bù lại những gì mất mát của nàng .

--"con ngồi đợi bác chút nhébác hâm nôi bún cho nóngchắc con cũng đói rồi ..." Giọng bà Quán vang lên trong căn nhà rộng vắng . Thy "ạ" một tiếng nhỏ và nhìn theo bóng bà Quán đang tiến về phía bếp .

Còn lại mình Thy ở phòng khách, nàng nhìn quanh căn nhà rồi nhắm mắt để lạc về dòng suy nghĩ riêng tư của nàng .

Hạnh xuất viện đã mấy hôm, vết thương của Hạnh mặc dù chưa lành hẳn nhưng nàng có thể đi lại trong nhà . Thế Anh cũng thường lằng xằng giúp Hạnh di chuyển . Chàng đã xin nghỉ phép 1 tháng để ở nhà với Hạnh . Mang tiếng là nghỉ nhưng Hạnh không được gặp chàng nhiều vì bà Quản kiểm soát nhờ Thế Anh chở bà với Thy đi đây đi đó .

Nghĩ tới Thy, Hạnh cảm thấy có phần có lỗi trong việc Thế Anh bỏ rơi Thy. Ngày gặp đầu tiên Hạnh vì mới xuất viện còn mệt nên không nói chuyện với Thy nhiều được . Hạnh áy náy lắm vì Thy rất vui mừng khi gặp Hạnh . Nàng không ngớt lời hỏi han Hạnh và giúp Hạnh tắm cho baby mấy ngày nay. Đối với Hạnh, Thy quả là người con gái duyên dáng và tốt bụng . Hạnh dự định sẽ tìm một ngày nào đó tâm sự với Thy về chuyện của ba người .

Hạnh thở dài vì không biết sao mở lời đây. Nàng tạm dừng ý nghĩ đó . Hạnh thấy hơi đói bụng vì mấy ngày nay chỉ ăn cháo do Diễm mang đến, Hạnh thấy không còn sức nữa . Nàng bò xuống giường nhẹ nhẹ đi xuống bếp vì sợ bé Nguyên sẽ thức . Trước khi đi bà Quản có nói là bà có bỏ thịt trong tủ lạnh rồi, Hạnh dậy mà ăn. Hạnh mở tủ lạnh, nàng ngạc nhiên vì thịt mà bà Quản nói là miếng thịt còn nằm trong vỉ, không phải là thịt đã nấu rồi. Làm cho Hạnh còn tưởng là bà Quản đã đổi tánh mà nấu thức ăn cho Hạnh ăn chứ . Hạnh chán nản đóng tủ lại và cố lê bước về phòng trong khi cái bụng của nàng cứ cồn cào từng giây phút .

Đình đoongđình đoongchuông cửa reo lên làm Hạnh lại phải lê thê bước đến mở cửa . Cánh cửa bật mở thì tiếng Diễm đã vang lên:

--"chị Hạnh ở nhà một mình àtrời ơicòn đau thì nằm nghỉ điđi đứng nhiều coi chừng đụng đến vết

thương đó .."

Diễm vừa nói vừa đưa tay đỡ Hạnh vào nhà. Hạnh cười nhẹ và để Diễm dìu nàng đi . Quốc bước theo sau. Chàng im lặng nhìn sự mệt nhọc của Hạnh mà thương cho nàng biết bao. Quốc không cần nghĩ thì chàng cũng biết chắc Thế Anh đã cùng bà Quán và Thy đi ra ngoài rồi. Tiếng Diễm lại vang lên như là nàng đọc được những gì Quốc đang suy nghĩ :

--"chắc anh ba lại chở má và chị Thy đi công chuyện rồi hả chịthôi chị đói bụng chưahôm nay em nấu món bún riêu chị thích ăn nhất nèchắc chị không cần kiêng cử gì đâu ha"

Diễm đỡ Hạnh ngồi xuống ghế rồi lấy giỏ đồ đặt lên bàn .
Đoạn nàng chạy xuống bếp lấy chén đĩa .

Quốc nãy giờ im lặng nhìn Hạnh rồi nhìn Diễm . Chàng không hiểu sao Diễm cũng đẹp không thua gì Hạnh và nàng cũng hiền ngoan tốt bụng, mà chàng lại không thể quên được Hạnh, cô gái với nụ cười duyên dáng và đôi mắt ướt buồn man mát mà chàng đã gặp hơn 3 năm về trước .

--"hôm nay chú tư không đi làm over time hả .."

tiếng Hạnh nhỏ nhẹ thanh thót những cũng đủ cho Quốc thoát ra giòng suy nghĩ của chàng .

--" khônghôm nay Diễm cứ muốn tôi đến đây thăm bé Nguyễn và Hạnh với cô ấy ..." Quốc ngừng một lát rồi cười nhẹ nói tiếp : " cô ấy muốn tôi nhận bé Nguyễn làm con nuôi để cô có thể làm mẹ nuôi của nó ..."

Diễm bước lên thì thấy Quốc đang nói về mình nên nàng tiếp:

--"đang nói xấu gì em thế hảcó tin em không cho anh ăn bún ké bây giờ ..."

Diễm cười khanh khách

--"chú tư đâu có nói xấu gì Diễmchỉ nói là Diễm đang muốn làm mẹ thôi ..."

Hạnh cười nhìn Diễm . Hai má của Diễm đã ửng hồng thật dễ thương .

--" í íem muốn làm mẹ hồi nàongười ta chưa nói là sẽ lấy anh màchỉ thấy bé Nguyễn dễ thương nên em muốn mình nhận bé là con nuôi thôi mà ..."

Diễm giả vờ giận lẫy nhưng trên khuôn mặt nàng chứa đầy niềm vui .

Còn Quốc thì chỉ cười xả giao vì trong lòng chàng thấy sao sao ấy khi Hạnh nói câu ấy . Quốc không hiểu mình đang nghĩ gì nhưng chàng không cảm thấy thích thú khi nghĩ đến việc kết hôn với Diễm và sanh con với nàng . Dù vậy nhưng Quốc cũng không nỡ làm Diễm cụt hứng không vui, chàng dí dỏm :

--"em nhớ là em nói không muốn lấy anh nhaanh đi lấy người khác thì em đừng có khóc à .."

--"Anh dám ..."

Diễm giả vờ hung dữ làm Quốc cười lớn

--"thôi anh chị muốn thách thức nhau thì hãy đợi cho tui ăn xong cáitui đói quá rồi nè .."

Hạnh cười nhìn Diễm và Quốc

--"hihihi ... í ...em sorryem đi microwave bún cho chị ngay " ...

Diễm chạy toạt xuống bếp với nụ cười thật tươi.

Có tiếng khóc oe oe của bé Nguyễn. Quốc đứng dậy và đi nhanh vào để bẻ "cục cứng" của lòng chàng .

CHƯƠNG 8 -

ấy tháng trôi qua, bé Nguyên cũng lớn hẳn . Nó đã biết cười khanh khách mỗi khi có người giỡn với nó . Không khí của nhà trở nên nhộn nhịp hơn. Bà Quản cũng có phần tinh thích thẳng nhỏ . Trước kia bà không bao giờ dòm ngó tới nó nhưng lúc này thấy nó kháo khỉnh, bà nhớ lại hình ảnh của Thế Anh lúc còn nhỏ, bà trở nên gần gũi nó hơn. Lúc rảnh thì bà cũng bế và dỗ nó ngủ . Nhờ vậy mà bà Quản đã bớt khắc nghiệt với Hạnh .

Thấy tình hình như vậy, Thy trở nên lo lắng, sợ một ngày nào đó bà Quản sẽ thay đổi cái nhìn về Hạnh và sẽ không giúp nàng chia rẽ Hạnh và Thế Anh nữa . Thy trầm tư suy nghĩ, nàng muốn tìm một cách nào hoàn hảo để Hạnh mãi mãi là cái gai trong mắt bà Quản .

--"con nghĩ gì vậy Thy ?? "

tiếng bà Quản làm Thy giật mình . Nàng quay sang cười nhẹ để khoả lấp khuôn mặt bất thần của mình .

--"dạ khôngcon thấy bác chơi với bé Nguyên mà nhớ má con quá"

Thy giả làm mặt buồn buồn .

Nghe Thy nói thế bà Quản cũng chạnh lòng đôi chút nghĩ về người bạn già mấy chục năm của bà, người đã ngã bệnh vì tức giận khi nghe tin con gái của bà bị con trai bà Quản từ hôn. Trong giây lát, lòng ray rứt đối với gia đình Thy trở về trong thâm tâm bà Quản. Bà vuốt mái tóc Thy như vuốt tóc đứa con gái, bà an ủi :

--"con đừng buồnđợi con có thể sanh rồibác và con về thăm má con ..."

Thy gật đầu nói dạ nhỏ . Nhưng trong lòng nàng, cái nàng muốn bà Quán nói ra không phải là điều đó . Bé Nguyên cựa quậy trên vai bà Quán . Bà nhìn nó, và trong lòng càng ray rứt . Bây giờ bà bỏ quên là nó giống Thế Anh hồi nhỏ . Trong mắt bà, bé Nguyên là một cô Hạnh thứ hai. Bà Quán cảm thấy không vui. Bà bế bé Nguyên vào phòng, và gọi điện hỏi Thế Anh đưa Hạnh về liền sau khi bác sĩ khám vết thương của Hạnh xong.

Chiếc xe chạy qua con đường gồ ghề đang sửa làm Thy muốn chóng cả mặt . Vì khí hậu bên này Thy chưa quen nên mấy ngày nay nàng thấy trong người mệt mỏi như bị cảm. Nhìn qua bên kia ghế xe, Thế Anh đang hăng say lái chiếc Camry và dường như không để ý đến sự khó chịu của nàng. Từ nãy giờ Thy cố gắng nói chuyện để tạo sự chú ý của Thế Anh nhưng chàng cũng chỉ ậm ừ trả lời cho qua.

Sáng nay vì phải lên trình diện sở di trú ở cách xa chỗ ở sáu tiếng đồng hồ, Thy và Thế Anh đã phải dậy sớm để lên đường. Vì phải chờ đợi mấy tiếng đồng hồ mới xong giấy tờ cần thiết để có thể ra về, Thế Anh cũng mệt mỏi không kém gì Thy. Một phần vì tối qua đi trực về trễ nên Thế Anh như người đang lái xe trên mây. Nhìn Thế Anh cứ ngáp ngán ngáp dài liên tục và chốc chốc lại phải húp một ngụm cà phê cho tỉnh táo, Thy trở nên lo lắng .

--"anh mệt thì mình vào trạm nghỉ chút nha anh ..."

Thy nói nhỏ khi nàng vừa nhìn thấy cái bảng chỉ rest area như cái hồi sáng Thế Anh đã vào .

--"tôi không sao ..."

Thế Anh nói và bây giờ chàng mới quay sang Thy hỏi ..

."Thy mệt hả ...Thy có cần xuống trạm nghỉ không ?"

Thy khẽ gật đầu vì nàng biết nếu như nàng không làm vậy thì Thế Anh sẽ cố lái xe về nhà luôn. Một phần vì lo sẽ xảy ra tai nạn không may, một phần vì Thy không muốn Thế Anh về với Hạnh gấp. Sáng nay trong lúc ngồi đợi, Thy có nghe Thế Anh nói điện thoại với Hạnh, và biết được bé Nguyên đang bị sốt ở nhà. Từ lúc đó đến giờ Thế Anh cứ như người ngồi trên lửa mặc dù chàng đã kêu Hạnh nhờ Diễm chở bé Nguyên đi khám bác sĩ dùm.

Thy rất muốn có cơ hội ở riêng với Thế Anh, nàng cũng không biết như vậy sẽ giúp gì nhiều cho nàng trong việc "giặt" lại chàng . Nhưng Thy tin rằng sự gần gũi một ngày sẽ đem lại kết quả tốt cho nàng . Thế Anh đã đậu vào bãi xe của trạm nghỉ .

--"mình nghỉ chút rồi điThy có cần làm gì thì làm nhé ..."

Thế Anh nói với Thy rồi mở cửa xe bước xuống và đi vào nhà nghỉ . Thy dạ một tiếng nhỏ rồi bước theo Thế Anh mà đầu óc nàng vẫn lạnh quanh với việc kéo dài thời gian ở bên chàng.

Thế Anh vào phòng vệ sinh để rửa mặt cho tỉnh táo . Xong chàng ra ngoài ngồi chờ Thy. Lòng chàng lại trĩu xuống với sự lo lắng cho bé Nguyên ở nhà . Thế Anh gọi điện về nhưng bên đầu dây không có ai trả lời . Bà Quản đã bay sang thăm vợ chồng Phi và ở lại trông bé Thiên dùm cho họ vài tuần. Chắc Hạnh chưa về Thế Anh nghĩ thầm .

Lúc đó Thy đi tới, nàng cảm thấy hơi choáng váng. Chắc vì ngồi xe lâu. Thế Anh thấy khuôn mặt của Thy bỗng nhiên lợt lạt, chàng lo lắng hỏi :

--"Thy không sao chứmấy ngày nay má tôi có gọi điện về nói là Thy bị cảmThy uống thuốc chưa .."

Thy lắc đầu nhẹ và thấy vui vui trong lòng vì sự quan tâm của Thế Anh, và nghĩ đây là cơ hội tốt để có thời gian riêng tư với chàng nhiều hơn. Thy thầm cảm ơn bà Quản đã lên tiếng đánh động cho Thế Anh về sự cảm mạo của nàng . Thy giả vờ liếng xiếng. Thế Anh đứng dậy đỡ nàng và nhanh chóng dìu Thy vào xe. Chàng sờ trán Thy thấy nóng nóng . Với kinh nghiệm bác sĩ của chàng, Thế Anh biết Thy đang bị sốt nhưng không có gì trầm trọng .

--"Thy bị sốt rồiđể tôi chạy vào sắp miếng khăn ướt đắp cho Thy rồi mình đi về gấp cho Thy nghỉ nhé ..."

Thế Anh vừa đặt Thy xuống vừa định bước đi nhưng bàn tay chàng đã bị tay Thy nắm lại . Thy nói như rên rỉ :

--"không cần đâu anhem không saoanh đừng bỏ Thy một mình trong xethôi mình đivề nhà chị Hạnh đang chờ ..."

Thy nhìn Thế Anh cười nhẹ để tỏ vẻ không sao. Thấy vậy Thế Anh cũng không muốn bỏ Thy lại mà chạy vào trong kia và tin là Thy không sao hết . Chàng lên xe cho nổ máy . Mới chạy chưa ra khỏi parking lot thì Thy đã nôn mửa . Mặt nàng càng trở nên tái nhợt và chân tay run lên cầm cập . Thế Anh biết Thy sẽ không ổn nếu như chàng cứ tiếp tục lái xe thêm 5 tiếng đồng hồ nữa . Trong giây lát, Thế Anh không biết phải làm sao vì chàng không mang theo thuốc gì bên người mà có thể giúp Thy được . Chàng đành quyết định kiếm khách sạn cho Thy nghỉ và kiếm chỗ mua thuốc cho nàng uống .

--"Thy ráng nhémình qua bên kia mượn khách sạn cho Thy nằm nghỉđợi Thy khoẻ chút rồi mình về ..."

Thế Anh trấn an Thy

Thy nghe vậy mà mừng thầm trong lòng, nàng gật đầu nhẹ nhưng cũng rúng tỏ vẻ lo lắng

--"vậy còn bé Nguyên thì saochị Hạnh chắc đang sốt ruột lắm ..."

--"tôi sẽ gọi điện về nói với Hạnhcòn bé Nguyên chắc cũng ổn vì tôi đã nhờ Diễm đưa đi bác sĩ dùm rồi .."

Nói xong Thế Anh cho xe tiến về phía khách sạn X. Thy nhắm hờ mắt và mênh mang nghĩ đến kế hoạch mà nàng muốn thực hiện sắp được hoàn thành . Thy cười thầm .

Trời đổ cơn mưa tầm tã . Đài khí tượng cho biết có bão . Hạnh đi qua đi lại lo lắng cho Thế Anh vì đã tối rồi mà chưa thấy chàng và Thy về . Chốc chốc nàng lại vén màn cửa lên ngó ra sân. Những tia chớp dài trắng trời làm nàng sợ hãi . Hạnh nghĩ cũng may là có Diễm và Quốc ở lại chơi với nàng, chớ không nếu chỉ có mình Hạnh với bé Nguyên đang bị bệnh thì Hạnh chắc phải sợ biết bao.

--"Hạnh đừng lo lắng gì nhiềunếu mưa lớn quá chắc anh ba sẽ vào chỗ nào đợi mưa hết rồi về mà .."

Quốc đã đến sau lưng Hạnh lúc nào nàng không hay. Vì miên man nghĩ đến Thế Anh, Hạnh giật mình khi Quốc lên tiếng làm Quốc như phản xạ tự nhiên đã đặt tay chàng lên vai Hạnh để trấn an:

--"Hạnh không sao chứsorry làm Hạnh giật mình ..."

Hạnh quay lại mỉm cười và nói không sao. Bỗng nàng bắt gặp ánh mắt của Diễm đang nhìn Quốc và Hạnh chăm chăm. Hạnh mới nhận ra là hai người đang đứng gần nhau quá và Quốc mới vỗ nhẹ vai nàng . Hạnh lùi qua một bên và đi về phía Diễm, nàng cố mỉm cười và bắt sang chuyện khác để Diễm không có cơ hội hiểu lầm nàng và Quốc. Hạnh cảm thấy dạo này Diễm làm sao ấy, không

còn đối với nàng như trước nữa . Diễm có vẻ dè dặt và ít cởi mở. Hạnh mơ hồ không hiểu chuyện gì đã xảy ra khiến Diễm trở nên hơi xa lạ với nàng.

--"bé Nguyễn thức rồi à ..."

Hạnh lại gần Diễm

Diễm chớp chớp mắt nói nhỏ "dạ" và đưa bé Nguyễn cho Hạnh bồng. Nàng như vừa thoát ra khỏi một cơn sôi động trong lòng . Đạo này Diễm cảm thấy không vui vì Quốc lúc nào cũng kiếm cớ không đi chơi với nàng . Bữa nọ tới nhà tìm Hạnh, Diễm đã gặp Thy và hai người nói chuyện với nhau. Diễm vốn không thích gì Thy mấy kể từ khi Thy tới nhà bà Quán. Trong thâm tâm Diễm, Thy là người có nuôi ý đồ bất chánh và muốn làm tổn thương Hạnh. Diễm càng ghét Thy hơn khi Thy lyên huyền nói là Quốc xưa kia vốn thích Hạnh và hai người có tình cảm với nhau. Diễm đã không tin, nhưng Thy nói đó là do Diệu bất mí, và Diệu lại là người bạn thân của Diễm. Diễm trở nên hoang mang trong thâm lắng. Nàng không muốn lời Thy nói là sự thật, một sự thật đau lòng cho nàng.

Diễm muốn quên những lời ác nghiệt của Thy đi vì nàng cho là Thy đang tìm chuyện ly đáng, và tội cho Hạnh còn tưởng là Thy rất thơ ngây và tốt nữa . Nhưng Diễm không hiểu sao những lời ấy cứ ám ảnh nàng . Diễm đã yêu Quốc sâu đậm, một chuyện gì liên quan tới Quốc là nàng không thể bỏ qua, huống chi là chuyện động trời này . Diễm âm thầm quan sát.

Diễm thấy mỗi lần Hạnh có chuyện gì, Quốc là người đầu tiên lo lắng . Nàng nhớ lại mấy tuần trước khi Thế Anh bận việc và nhờ Diễm đưa Hạnh đi khám bác sĩ, Diễm chỉ mới nói với Quốc là nàng hơi bận chút thì chàng đã không chần chừ mà nhận việc đưa đến chở Hạnh đi liền . Hôm nay khi thấy Quốc đặt tay lên vai Hạnh lo lắng, lòng Diễm

không thể nào không tin những lời của Thy. Như một bản tánh tự nhiên của phụ nữ, Diễm đã ghen và nàng bắt đầu nghi ngờ Hạnh đã phản bội tình bạn của nàng. Diễm không nói câu nào mặc dù cố không để sự không vui hiện trên khuôn mặt của nàng khi thấy Quốc đang tới gần.

--"trời mưa lớn quá Diễm ơianh nghĩ chắc mình phải ở lại đây qua đêm rồiem có cần gọi điện về báo cho ba mẹ em biết không ??"

Quốc vừa hỏi mà mắt chàng còn dán liền ra cửa sổ .

Cơn ghen trong Diễm như gần tắt mà lại bị Quốc khơi dậy sau những lời vô tình ấy . Diễm nghĩ chắc Quốc muốn ở lại để được thấy Hạnh . Nàng không còn kềm chế nổi bản thân mình, Diễm trả lời cộc lốc :

--"không cầnanh muốn ở thì ởcòn tôi có thể lái xe về một mình được ..."

Quốc rất ngạc nhiên vì thái độ của Diễm . Chàng không hiểu sao nàng bỗng nhiên mất đi vẻ ngọt ngào trong lời nói . Quốc biết là Diễm đang giận, nhưng chàng không biết vì lý do gì . Quốc gạn hỏi :

--"em sao vậy Diễmcó chuyện gì bức mình àhay anh đã làm gì cho em giận nữa đây..." Quốc nhìn Diễm dò xét

--"không gìanh không làm gì hếttôi chỉ muốn đi về thôi"

Diễm trả lời mà nàng như muốn khóc nức lên vì cơn ghen dày xéo trong lòng . Diễm muốn nổ tung, muốn nói ra sự nghi ngờ của mình đối với Quốc và Hạnh . Nhưng nàng không có can đảm . Diễm sợ Quốc sẽ thú nhận, Diễm sợ sẽ mất chàng . Diễm cố đè nén, khuôn mặt nàng lạnh đanh đanh.

Hạnh nãy giờ bế bé Nguyên đi thay tã trong phòng, nhưng vì Diễm nói lớn quá nên nàng đã nghe được giọng gắt gỏng của Diễm. Vì cùng là con gái, khi Hạnh nhìn ánh mắt thất vọng của Diễm khi nhìn nàng và Quốc khi nãy, Hạnh mơ hồ hiểu được chắc Diễm đã thật sự hiểu lầm Hạnh, và Diễm đang ghen. Trong giây lát, Hạnh bối rối vì nàng không biết làm gì để mở lời với Diễm mà không làm Diễm hiểu lầm là nàng đang bị nguyệt. Hạnh đã làm tổn thương Quốc rồi, nàng không muốn mất thêm Diễm vì chuyện hiểu lầm này. Hạnh đang chìm trong sự lo lắng thì có tiếng gõ cửa . Hạnh nhìn lên thì đó chính là Quốc . Hạnh không nghe thấy tiếng Diễm nữa, nàng đoán chắc là Diễm đã bỏ về .

--"Diễm về rồi hả chú tư ..."

Hạnh hỏi Quốc

--"về rồi .."

Quốc trả lời với khuôn mặt không vui

--"sao chú để cô về như vậytrời đang mưa lớn mà..."

Hạnh hỏi và lo lắng cho Diễm

--"cô ta làm sao ấytự dưng giận giỗitôi không thích phải năn nỉ khi cô ta cứ muốn giận nên đã kêu cô ta muốn về thì về đithế là cô ta đi về luôn ..."

Quốc giải thích

--"chú làm vậy không được ...con gái ai mà chẳng có đôi lúc bực bội trong ngườichú phải thông cảm và giỗ giành cô ấy chứ ..."

Hạnh nhìn Quốc

--"thôiHạnh biết tánh tôi màkhông khéo ăn nói như người tanếu cô thích giận vô lý thì cứ để cô giận ...hết giận thì nói chuyện lại .."

Hạnh chỉ biết thở dài . Hạnh biết Quốc đang ám chỉ điều gì . Đã có một lần Quốc uống say, chàng đã buộc miệng nói ra những gì trong lòng . Chàng lúc nào cũng nghĩ là tại vì chàng không có tài ăn nói như Thế Anh nên đã để mất Hạnh. Quốc thấy Hạnh im lặng, chàng chợt nhận ra câu nói của mình và nhớ lại chàng đã từng nói gì với Hạnh khi xưa. Quốc bắt qua chuyện khác để đánh tan vỡ sự yên lặng và khó chịu của không gian.

--"bé Nguyễn ngoan quábị bệnh mà không có nhõng nhẽo mẹ..."

Quốc vừa nói vừa tới gần bé Nguyễn đang nằm trên giường và nựng nó . Hạnh nhìn khuôn mặt tươi cười của Quốc và thở dài nhẹ nhớ tới Thế Anh.

Có tiếng mở cửa. Hạnh đứng dậy chạy ra ngoài để xem có phải đó là Thế Anh không. Đúng như điều nàng đoán, Thế Anh đang đi vào cửa chính và theo sau chàng là Thy. Hai người ướm nhèm nhẹp, và họ không ai nói với ai lời gì.

--"anh về rồimưa lớn quásao anh không che dù ?"

Hạnh vừa hỏi vừa tới gần Thế Anh.

Thế Anh giật mình ngẩng đầu lên nhìn Hạnh . Một phần vì đèn phòng khách hơi tối, và một phần vì chàng còn đang lẫn quẩn với giòng suy nghĩ riêng nên đã không nhìn thấy Hạnh trong phòng bước ra.

--"trời mưa lớn quánhưng anh sợ em lo nên tranh thủ về luôn..."

Thế Anh nói nhỏ, và chàng cố tình tránh ánh mắt của Hạnh.

--"vậy anh đi thay đồrồi ra ăn gì nhá .."

Hạnh quay sang Thy ...

-- "cả Thy nữa nhé "

Nãy giờ Thy im lặng cởi giày. Nàng chỉ cười nhẹ với Hạnh và nói

--"tôi hơi mệt ...tôi về phòng nghỉ ".

Thy bỏ về phòng riêng.

Thế Anh liếc nhìn Thy rồi chàng nhìn sang Hạnh. Xong Thế Anh lại lập tức nhìn chỗ khác. Ánh mắt rụt rè của Thế Anh nói cho Hạnh biết đã có chuyện gì không ổn với chàng, nhưng Hạnh không biết đó là chuyện gì. Hạnh im lặng nhìn Thế Anh bước vào phòng tắm .

Vừa lúc đó Quốc bước tới. Hai người chạm mặt nhau.

Thế Anh như người bị sốc, chàng quay sang nhìn Hạnh rồi lại nhìn Quốc. Sắc mặt chàng thay đổi hẳn khi nhận ra Quốc vừa mới bước ra từ phòng ngủ của chàng . Quốc cũng không kém "ngạc nhiên". Hạnh nhận ra có điều không ổn vì từ khi có vụ ẩu đả giữa Quốc và Thế Anh, hai người đã tránh gặp mặt nhau vì sự nghi kỵ của Thế Anh. Và tối nay, Quốc lại có mặt trong căn nhà này trong khi không có Diễm bên cạnh. Hạnh và Quốc còn chưa kịp lên tiếng thì Thế Anh đã sừng sỏ :

--"chú làm gì ở đâysao chú lại ở trong phòng tôihai người ..."

Thế Anh không nói nên lời nữa, mặt chàng tím lại khi nghĩ đến Hạnh và Quốc đã làm điều thương thiên hại lý.

--"anh nói gì thếtôi mới vào phòng thăm bé Nguyễn ra mà thôianh muốn ám chỉ gì hả ..."

Quốc gắt lên

--"phảichú tư chỉ tới chơi với bé Nguyễn thôianh đừng hỏi vậy kỳ lắm .."

Hạnh nói chen vào

Thế Anh nghe giọng gắt gỏng của Quốc và giọng nói như bênh vực cho Quốc của Hạnh, chàng càng trở nên giận dữ và không kềm chế được bản thân mình nữa, chàng như người điên vô lý trí:

--"tao ám chỉ gì thì mày tự hiểu.."

rồi Thế Anh quay sang Hạnh ...

-- "cô với nó có gì mà bênh nó vậy....cô ...cô quên cô là chị dâu của nó rồi à ..."

Thế Anh đẩy Quốc qua một bên để bước đi.

Quốc ú ớ vì chàng không còn có thể nói nên lời trước sự nghi ngờ quá đáng của Thế Anh. Chàng đi theo cản lại Thế Anh

--"anh đứng lạianh thật quá đángtôi hết chịu nổi anh rồianh đối với tôi như thế nào không saoanh không được nói với Hạnh như vậy ..."

Quốc đã thật sự nổi nóng

Thế Anh đứng lại, chàng nhếch miệng cười, nụ cười thách thức ..

--"huh ...hai người đóng kịch giỏi lắmcòn thâm tình nữa chứbênh nhau hả ..."

Quốc chưa kịp lên tiếng phản ứng thì Thế Anh đã nói tiếp ...

-- "bây giờ tôi đã hiểu vì sao chú không chịu cưới Diễm cho lệchú còn có ý đồ với chị dâu của chú"

Quốc tái mặt, chàng tức tối giáng cho Thế Anh một cái . Thế anh loạng choạng và nhanh chóng hai người lại nhảy vào cuộc ẩu đả .

Nãy giờ Hạnh như bị ai giáng một cú đau đớn. Nàng tái mặt khi nghe câu nói đầy phần phỉ báng của Thế Anh đối

với nàng. Hạnh chết trân, tai nàng ù đi và mắt nàng đã nhoà vì nước mắt. cả thân nàng như bị tê liệt, nàng khóc không lên tiếng, chỉ có nước mắt thi nhau rơi.

Thy đã nghe hết tất cả những gì hai anh em Thế Anh nói với nhau. Nàng cảm thấy như trời cao đã cho nàng thêm cơ hội nữa . Thy giả vờ không nghe thấy gì để nghe ngóng tình hình . Bây giờ khi thấy Thế Anh bị Quốc đánh và Hạnh thì đứng khóc như người mất hồn, nàng xót ruột nên chạy ra can:

--"hai anh làm gì thếbộ hai anh muốn làm rùm lên để cho má anh biết hả .."

Thy hét lên

Nghe nhắc tới bà Quán, hai người như hai con trâu điên bị điện làm tê liệt . Họ dừng ngay lập tức .

--" sao chị đứng đó mà không can hai người họđể anh Thế Anh phải bị thương như vậy"

Thy quay sang gắt với Hạnh rồi quan sát vết thương trên miệng của Thế Anh và tỏ vẻ lo lắng .

--"cô ấy mà biết lo cho tôi saochắc cô chỉ muốn tôi chết khuất đi cho rảnh nợ đó ..." Thế Anh chưa hết giận dữ . Chàng quất đôi mắt sắc về phía Hạnh và Quốc rồi bỏ về phòng . Thy bước theo sau.

Quốc lại gần Hạnh . Nhìn đôi vai đang run rẩy theo từng tiếng nấc của Hạnh mà lòng chàng xót xa. quốc hồi hận sao đã không theo Diễm về nhà . Nhưng mọi việc đã xảy ra, Quốc không biết sao để an ủi Hạnh, chàng biết nàng chắc đang đau khổ lắm .

--"Hạnh" Quốc chưa kịp nói gì thì Hạnh đã đứng dậy và lao chạy ra ngoài sân dưới cơn mưa tầm tã . Quốc chạy theo gọi tên nàng . Hạnh không quay lại, nàng cũng không biết mình đang làm gì, Hạnh để tiếng khóc của

mình thoát ra khỏi ổ hòng. Hạnh choáng váng và ngã xiu trên nền nước mưa.

CHƯƠNG KẾT -

tiếng cô chiêu đái viên hàng không vang lên trong chiếc máy bay nhỏ đi từ Thái Lan về Việt Nam. Lòng Hạnh hồi hộp xen lẫn một niềm vui. Đã tám năm rồi từ ngày rời Việt Nam, đã qua bao nhiêu giông tố, bây giờ Hạnh đã được trở lại nơi chôn nhau cắt rún của nàng . Hạnh chờ đón ngày này đã lâu. Nàng nhớ vòng tay âu yếm của mẹ nàng biết bao. Hạnh muốn được nằm trong lòng người mẹ hiền để trút ra những tủi hờn của bao ngày qua.

--"mami mamibé Tâm cười kìa .."

tiếng bé Nguyễn vang lên làm tan vỡ đi giòng suy nghĩ của Hạnh. Nàng nhìn qua phía bé Tâm và yên lòng hơn khi con bé không còn khó chịu nữa. Nó đang ngồi yên trên đùi ba nó và cười khanh khách mỗi khi bé Nguyễn đưa tay giỡn với nó. Hạnh nhìn cha con bé Tâm mà bỗng dưng buồn man mác . Bao nhiêu hình ảnh của năm xưa lại hiện ra trước mắt Hạnh, dẫn nàng về với đêm mưa gió ấy.

Hạnh nhớ tối hôm đó sau khi chạy ra ngoài trời mưa, nàng đã quy xuống đất và không còn biết gì nữa . Khi Hạnh mở mắt thì thấy mình đã nằm trong bệnh viện, và người ngồi bên nàng không ai khác là Quốc. Hạnh ngó quanh phòng để tìm Thế Anh, để hy vọng sẽ nhìn được khuôn mặt ăn năn của chàng, để muốn hai người lại hàn gắn với nhau như bao lần trước . Nhưng Hạnh đã thất vọng . Lòng nàng lúc đó đau đớn biết bao và đau hơn nữa khi biết tin nàng mới bị mất đứa con trong bụng. Hạnh đã mang thai một tháng mà nàng không biết. Hạnh đau khổ và chỉ có Quốc vỗ về an ủi.

Một ngày, rồi hai ngày trôi qua, Thế Anh không đến . Cũng chỉ có Quốc tận tình chăm sóc . Hạnh không nuôi hy vọng nữa . Cái hình ảnh của chàng trai ân cần hôm nào đã tan biến để thay thế cho một người vô tâm bây giờ, sự thật này như xé tâm can của Hạnh . Nàng không còn muốn nghĩ gì nữa . Hạnh chỉ muốn về để gặp bé nguyên thôi.

Khi Hạnh về tới nhà, nàng mới hay bà Quản đã bay về gặp ngay buổi sáng hôm sau và đã được Thy trình báo hết mọi chuyện . Bà đã không để cho Thế Anh đi thăm Hạnh và Thế Anh đã im lặng không lên tiếng gì hết . Quốc biết chuyện này nhưng chàng đã giấu Hạnh vì sợ Hạnh sẽ buồn hơn.

Hạnh nhớ như in cái buổi sáng khi Hạnh bước chân vào nhà, Thy, Diệu, và Diễm đang đứng gần bà Quản trong phòng khách . Mặt của Thy với Diệu nghênh nghênh như đang chờ đón một sự kiện hài lòng . Còn bà Quản với khuôn mặt hầm hầm đã nói như tát nước vào mặt Hạnh :

--"cô là cái thứ con gái lẳng lơntại sao lại đi dụ dỗ em chồng chớcô có muốn thì cô ra khỏi nhà tôi đi rồi làm gì thì làm ..."

Hạnh lại thêm một lần đau đớn. Cái vết thương lòng Thế Anh tạo ra cho nàng dường như đang cương mủ, và bây giờ thêm vào những lời sỉ nhục của bà Quản, Hạnh như muốn ngã quỵ . Nước mắt không còn tuôn ra được nữa. Tiếng bà Quản vẫn oang oang:

--"còn thằng Quốc nữa ..."

bà Quản quay sang Quốc ..

-- "tao đã cấm không cho mày tới thăm nó nữa màmày ...mày ngu quáđể con hồ ly tinh này dụ làm chuyện loạn luân.."

bà Quán rít lên

Quốc không chịu nổi nữa, chàng như một cái núi lửa đang chờ chực phun ra, Quốc hét lớn:

--"má thật quá đángmọi người thật quá đáng lắm rồitại sao phải làm cho sự việc ra nông nỗi nàycó trách lỗi thì trách con điphải con đã không quên được Hạnhnhưng cô ta không hề phản bội anh batại sao lại buộc tội cho người ta một cách vô lý vậy .."

Thấy Quốc sừng sộ, bà Quán càng trở nên giận dữ, bà biết không làm gì được nên đã dùng đến vũ khí của bà. Bà Quán khóc lóc, kể lể, rồi lại đay nghiến Hạnh . Quốc không muốn chịu đựng thêm những lời cay nghiệt của bà Quán, chàng ùng ùng bỏ đi. Diễm chạy theo sau.

Có tiếng bé Nguyên khóc, Hạnh thoát ra khỏi cơn đau của mình . Nàng định chạy lại bồng bé Nguyên nhưng bà Quán đã chặn nàng lại :

--"cô đừng đụng tới cháu tôi nữahãy cút ra ngoài đi ...từ nay cô đừng về đây nữa " bà Quán nói xong rồi kêu Diễm lấy đồ của Hạnh quăng ra ngoài . Hạnh như muốn điên lên khi nghe bà Quán nói không cho Hạnh gặp bé Nguyên nữa, nàng khóc lóc quỳ xuống xin bà Quán, nhưng bà vẫn đanh đanh khuôn mặt. Hạnh quay sang năn nỉ Thy vì nàng biết bà Quán hay nghe lời Thy, và thường ngày cũng hay thấy Thy chơi với bé Nguyên:

--"Thy ơikhuyên má giùm tôi đi Thytôi cần bé Nguyêntôi không thể thiếu nó được ..."

Hạnh sụt sướt nắm lấy tay Thy.

Thy cười khẩy một cái và hất tay Hạnh ra và nói :

--"xin lỗi chịtôi không làm đượccũng bởi chị không lo an phận nên mới đến nông nỗi nàymá đuổi chị là

đúng vì chị còn ở trong nhà này là má sẽ phải mất mặt với mọi người ..."

Bấy giờ Hạnh mới nhận ra là Thy đang cố tình đẩy Hạnh té. Nàng hối hận từ bấy lâu nay đã coi Thy như chị em tốt . Hạnh lại thêm một nỗi thất vọng tràn trề . Tiếng bà Quán lại vang lên :

--" quần áo đồ đạc gì của cô trong mấy cái bao đócô đi ra khỏi nhà tôi ngayđừng năn ní thêm cho mất công ..."

--"khôngkhôngcon lạy mámá đừng đuổi concon cần ở lại với con concon cần bé Nguyễncon cần Thế Anh ..."

Hạnh cố van nài, nước mắt nàng chảy giã giụa

-- không cần cô ở đâycô đã không còn là vợ của thằng Anh nữacô quên là con Thy mới chính thức là vợ bây giờ của nó sao ...không những trên giấy tờ mà ngay cả" Bà Quán định nói thêm nhưng lại thôi.

Hạnh chưng hửng, nàng hiểu được ý bà Quán muốn nói gì . Nàng không ngờ Thế Anh lại phản bội nàng để lén lút tư tình với Thy. Điều đáng buồn hơn nữa là bà Quán và Thy như đã toan tính âm mưu từ trước mà Hạnh không ngờ được, và Thế Anh bây giờ đã hùa về phía họ . Trái tim Hạnh tan nát, nàng chết trân.

--"đi ra ngoài đi ..kéo nó ra ngoài"

bà Quán ra lệnh cho Thy và Diệu kéo tay Hạnh ra ngoài . Hạnh la khóc nhưng họ vẫn không dừng tay và cánh cửa đã xập xuống .

--"bé Nguyễncon của tôitrả lại con cho tôitrả lại con cho tôi ..."

Hạnh đập cửa, nàng cố kêu gào đến khi tiếng của nàng khan lại và Hạnh yếu đuối ngã xuống nền gạch .

--"em đang nghĩ gì mà như mất hồn thế Hạnh ..."

Tiếng của Phúc vang lên làm Hạnh giật mình trở về với hiện thực, với tiếng cười của bé Tâm và bé Nguyên, với chiếc máy bay Boeing đang sắp sửa đáp xuống .

--"ồ ...khôngem chỉ thấy đôi chút hồi hộp khi gần sắp đặt chân lên quê hươngvà nhớ lại những chuyện đã qua thôi ..."

Hạnh nói nhỏ với nụ cười buồn trên môi.

Phúc xiết tay Hạnh nhỏ nhẹ :

--"đừng nghĩ nhiều đến chuyện xưa nữakhông phải em đã hứa với anh là sẽ quên đi sao ? "

Hạnh gật đầu nhẹ, nàng nhìn Phúc và cảm thấy có lỗi với chàng vì nàng vẫn chưa quên được Thế Anh, một vết thương lòng sâu đậm . Đối với Phúc, Hạnh thật cảm kích những gì chàng đã làm cho nàng . Hạnh đã từng nghĩ chắc trời cao đã ban Phúc cho nàng như một vị cứu tinh. Sự hội ngộ của Hạnh và Phúc như một an bài của định mệnh.

Phúc là bạn hồi học high school của Quốc. Lên đại học chàng theo ngành luật còn Quốc theo ngành điện, hai người rẽ hai lối riêng. Phúc đã có một đời vợ và có đứa con gái bằng tuổi bé Nguyên. Nhưng vì không hợp nên hai người đã ly dị và con gái Phúc ở với mẹ.

Khi Hạnh bị bà Quán đuổi ra khỏi nhà, Quốc đã trở lại để đón Hạnh về ở tạm tìm cách cứu vớt tình hình và chờ xem Thế Anh có động tịnh gì không. Nhưng ngày qua ngày, Thế Anh vẫn biệt tăm. Có một lần khi Quốc đưa Hạnh đi chợ mua ít đồ dùng, Hạnh đã nhìn thấy Thế Anh và Thy đi

với nhau thân thiết như một cặp vợ chồng. Thế Anh thấy Hạnh nhưng khuôn mặt của chàng chỉ sầm xuống rồi bỏ đi nhanh. Hạnh biết chắc chàng đã không còn muốn hàn gắn nữa và nàng nên buông xuôi hy vọng đó .

Điều duy nhất làm cho Hạnh có sức để đi tiếp là niềm hy vọng một ngày sẽ lấy lại được bé Nguyễn. Hạnh biết điều này hơi khó nếu như không có sự giúp đỡ của toàn án vì trên giấy tờ Thế Anh và Hạnh đã li dị nên quyền nuôi giữ bé Nguyễn sẽ do toà phán xét . Quốc giúp Hạnh tìm luật sư và Phúc đã đến giúp đỡ nàng.

Thế Anh rất giận khi biết được Hạnh đã thuê luật sư để đòi lại bé Nguyễn. Trong thâm tâm chàng, điều đó nói lên Hạnh không nghĩ đến cho thể diện của chàng nữa . Thế Anh càng trở nên cay đắng với Hạnh mỗi chạm mặt ở toà. Và mỗi lần như thế, Hạnh lại tan nát tâm linh. Phúc vỗ về an ủi .

Phúc mỗi ngày càng trở nên thương cảm với tình cảnh của Hạnh và từ lúc nào chàng đã yêu thầm Hạnh. Phúc tận tình giúp đỡ, cố cãi cho Hạnh được thắng quyền nuôi bé Nguyễn. Khi toà án đặt vấn đề Hạnh không đủ income để nuôi bé Nguyễn vì Hạnh chưa có việc làm, Phúc đã đứng ra làm người đỡ đầu . Và cuối cùng Hạnh đã được toà chấp nhận cho nuôi bé Nguyễn.

Hạnh kiếm được việc làm may đồ và nàng dọn ra khỏi nhà Quốc để ở dưới basement nhà bà chủ. Hạnh nghĩ ở chỗ Quốc lâu sẽ gây nhiều tiếng đồn nhảm nhí và tội cho Quốc lắm. Quốc ban đầu không muốn cho Hạnh đi nhưng Hạnh đã quyết tâm nên chàng không giữ nữa. Hạnh biết trong lòng nàng, Quốc là người đàn ông mà đời đời nàng ghi ơn, và đời đời Quốc mãi cũng chỉ là có thể là người bạn thân mà thôi. Quốc biết được điều đó và sau khi Hạnh dọn ra, chàng đã nộp đơn để theo công ty đi ra

nước ngoài làm việc để chôn sâu và lãng quên dĩ vãng và Hạnh. Diễm là người buồn nhiều nhất khi Quốc ra đi. Nhưng một năm sau, Diễm đã đi lấy chồng .

Cũng trong một năm đó, Phúc đã tới lui thường xuyên và ân cần chăm sóc cho Hạnh và bé Nguyên. Hạnh mới phát hiện Phúc thật là người đàn ông dễ mến . Tuy rằng vóc dáng không bằng Thế Anh, nhưng chàng có một phong cách hiền hoà đôi khi hài hước làm lòng người dễ chịu khi ở gần bên. Chàng thật hoà đồng, và quan trọng nhất, đối với bé Nguyên, Phúc thương yêu nó như con ruột . Đó cũng là một trong những điều khiến Hạnh bằng lòng khi Phúc ngỏ lời cầu hôn nàng.

Trước khi lấy Phúc, Hạnh rất hoang mang. Nàng biết lòng nàng vẫn chưa nguôi ngoai nỗi đau mà Thế Anh gây ra. Hạnh sợ trong một phút yếu lòng mà chấp nhận lấy Phúc sẽ làm Phúc đau khổ về sau. Nhưng Phúc rất chân thành, và cuối cùng đã làm Hạnh siu lòng . Sau khi lấy nhau, Phúc và Hạnh đã dọn đi tiểu bang khác để sống vì Phúc biết điều đó sẽ tốt hơn cho Hạnh . Họ đã sống hạnh phúc, gia đình của Phúc rất thương và chấp nhận Hạnh cũng như chấp nhận bé Nguyên. họ coi bé nguyên như đứa cháu ruột vì Phúc là con trai duy nhất và họ chưa có cháu trai.

Một năm sau bé Tâm đã ra đời trong niềm hân hoan của mọi người . Trong phòng sanh, nhìn Phúc nâng niu bé Tâm mà lòng Hạnh không khỏi xúc động . Kỷ niệm trong phòng sanh lúc bé Nguyên chào đời trong giây lát hiện về làm Hạnh càng cảm mến sự chăm lo ân cần của Phúc . Hạnh thầm cảm ơn trời cao đã những giông tố của đời nàng qua đi.

Buổi chiều đồng quê gió mát thổi lồng lộng. Đứng từ phía sau nhà Hạnh có thể nhìn thấy hết sự bao la bát ngát của

cánh đồng lúa xanh. Những cánh cò trắng bay lả lơi trên ngọn lúa xa xa, và những cụm khói lam bay lòng vòng trên đỉnh nóc nhà hàng xóm tạo cho Hạnh một cảm giác thoải mái . Đã từ lâu Hạnh không có được những giây phút thư giãn tinh thần như vậy, nàng bỗng yêu cái cảnh đồng quê này biết bao.

Từ ngày ba Hạnh qua đời, má nàng đã mang hài cốt của ông dọn xuống quê để được ở gần bà con và để thoát tiếng ồn của thành thị . Hạnh nghĩ mà thương cho bà Lý phải một thân cô cút ở nơi hẻo lánh này vì hai đứa em HẠNH đã có việc làm ở thành phố và khôn ở chung với bà được . Phúc và Hạnh bàn với nhau về việc bảo lãnh bà sang Mỹ nhưng bà Lý phất ngang vì bà muốn ở lại chăm lo một phần cho chồng bà . Hạnh hiểu được tánh má nàng nên không bắt buộc bà.

Một cơn gió mát khiến tóc Hạnh bay phấp phới làm nàng man mác nhớ về ngày xưa khi cùng Thế Anh dạo mát trong công viên buổi sáng . Hạnh cố lắc đầu để xua đi cái hình ảnh đó vì nỗi nhớ như đang dày vò trái tim Hạnh từng giây khắc này.

--"Hạnh ơivào nhà ăn cơm đi concơm chín rồi ..."
tiếng bà Lý vang lên từ phía bếp giúp Hạnh nhanh chóng thoát ra khỏi kỷ niệm xưa.

--"dạcon vào ngay má ..."

Hạnh trả lời bà Lý và múc miếng nước trong lu rửa tay.

Khi vào tới trong nhà, Phúc đã an bài cho bé Nguyễn và bé Tâm ngồi gọn trên ghế chờ. Hạnh mỉm cười. Nàng thầm thán phục tài làm cha của Phúc. Bé Nguyễn và bé Tâm lúc nào cũng được chàng chăm sóc thật chu đáo, Hạnh không phải lo nhiều.

--"em gọi má lên ăn cơm đi honeythức ăn nhiều quá rồinói má đừng nấu nữa " Phúc vừa đeo cái yếm cho bé Tâm vừa nhắc Hạnh

--"má mà nấu thì hay thích nấu nhiều lắmem hông cần nổihay em giao cho anh "trọng trách" đó đó .."

Hạnh cười chọc Phúc .

--"Ok" ...

Phúc nói rồi chàng đi xuống bếp

--"má ơilên ăn được rồi đó mámá nấu nhiều quá chắc tụi con no đến chết mấtmá cần con phụ gì hông ?"

Phúc vừa nói vừa giễu làm bà bà Lý cũng phì cười

--"làm gì mà no chếtchỉ còn nồi canh thôicon lên nhà ngồi điở dưới này khói lắmngay cả con Hạnh má còn không cho xuống nữa àcon lên trước đimá lên ngay"

Phúc dạ một tiếng rồi bước lên. Bà Lý nhìn theo Phúc và cảm thấy mê mẩn người con rể mà bà mới chỉ gặp lần đầu tiên. Bà Lý thoáng thờ dài khi nghĩ đến mỗi hôn nhân không tốt đẹp của con gái bà với Thế ANh. Bà cảm thấy đôi chút hối hận vì khi xưa đã quyết định gả Hạnh lạ làng quá khiến con bà phải chịu nhiều đau khổ. Nhưng bà nghĩ ân quả tuần hoàn, con gái bà hiền lương thì trời cao đã không nỡ để nó mãi chìm trong bể khổ .

Bà Lý bê tô canh chua đặt lên bàn .

--"các con ăn nhiều vô nha"

bà Lý múc canh ra chén cho Hạnh và Phúc

--"má nấu nhiều quávà ngon nữacon nghĩ mai một chắc họ phải nới cửa máy bay ra con mới chun vô lọt quá

..."

Phúc hài hước

Bà Lý và Hạnh cùng phì cười . Bé Tâm và bé Nguyễn chẳng hiểu gì nhưng tụi nó cũng cười theo. Căn nhà bà Lý rộn rã tiếng cười, và thật là ấm cúng. Ngoài sân, ánh nắng hoàng hôn từ từ chiếu đỏ trên ngọn cây cau.

Hết

Kho ebook online

<http://isach.info>